

ประชุมกลอนนิราศต่าง ๆ ภาคที่ ๑

นิราศสุนทรภู่ & เวียง

มหาอำมาตย์โท พระยานรนิติบัญญัติ
ปช, ปม, ทจว, ฯลฯ องคมนตรี

กรรมการศาลฎีกา

พิมพ์เมื่อเป็นพระยาอินทขันธ์

๖
ขกญ พ.ศ. ๒๔๐๖

12/07/2565
พิมพ์ที่โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร

คำนำ

มหาอำมาตย์โท พระยานรเนติขันธ์ชาภิจ (ลัก
เศรษฐบุตร) ปช, ปม, ทจว, ๗ ล ๗ ของมนตรี
ได้รับพระบรมราชโองการดำรัสสั่งให้เป็นพระยาอินชิ่งช้า
ในยกุณ พ.ศ. ๒๔๖๖ นี้ มาแจ้งความยังหอพระสมุด
วชิรญาณสำหรับพระนคร ว่าจะใคร่พิมพ์หนังสือมิตรพล
แจกแก่ผู้ช่วยงารตามอย่างเช่นพระยาอินชิ่งช้าก่อน ๆ
ได้เคยทำมา ขอให้กรรมการหอพระสมุด ฯ ช่วยเลือก
หาเรื่องหนังสือแลจัดการพิมพ์ให้ตามประสงค์

ก. เมอบทหลวงมา นายพลโท พระยาวิชิตรวงศุขุมิไกร
ราชองครักษ์ (ม.ร.ว. สัทธา สุทัศน ฅกรุงเทพ) เป็น
พระยาอินชิ่งช้า ได้พิมพ์หนังสือประชุมกลอนนิราศของ
สุนทรภู่ แจกแล้วภาค ๑ เป็นนิราศ ๔ เรื่อง ยังเหลือ
กลอนนิราศของสุนทรภู่อยู่อีก ๔ เรื่อง ซึ่งสมควรจะ
พิมพ์แจกต่อในขั้น ข้าพเจ้าจึงจัดหนังสือประชุมกลอน
นิราศของสุนทรภู่ ๔ เรื่อง คือ นิราศอิเหนาเรื่อง ๑

นิราศพระแท่นดงรังเรื่อง ๑ นิราศพระประธมเรื่อง ๑

นิราศเมืองเพชรเรื่อง ๑ รวมกันเป็นประชมนิราศกลอน

ต่าง ๆ ภาคที่ ๒ พิมพ์ให้พระยานวณัติ ๆ แจก

เมื่อพิมพ์ประชมนิราศต่าง ๆ ภาคที่ ๑ ให้

พระยาวิจิตรวงศ์ไชยโกศล บกกลานนี้ ข้าพเจ้าได้แต่งคำ

อธิบายว่าด้วยหนังสือนิราศไว้ข้างต้นสมุด และได้อธิบาย

ถึงนิราศของสุนทรภู่ ซึ่งพิมพ์ในสมุดเล่มนี้ทั้ง ๔ เรื่อง

คือ นิราศเมืองแกลงเรื่อง ๑ นิราศพระบาทเรื่อง ๑

นิราศภูเขาทองเรื่อง ๑ นิราศวัดเจ้าฟ้าเรื่อง ๑ ไว้ด้วย

แล้ว ไม่จำเป็นต้องอธิบายซ้ำอีกในเล่มนี้ จะอธิบายว่า

แต่ด้วยนิราศของสุนทรภู่ ซึ่งพิมพ์ในสมุดเล่มนี้ต่อไป

นิราศของสุนทรภู่ผิดกับนิราศของผู้อื่น ทั้งกลอนที่

แต่งดีกว่าผู้อื่นโดยมากแลกระบวนความ นิราศของผู้

อื่นมักจะกล่าวถึงแต่ข้อตำบลในระยะทางที่ไป ประกอบ

กับพรรณนาว่าด้วยเรื่องสังวาส แต่นิราศของสุนทรภู่

มักเล่าเรื่องราวต่าง ๆ แลกล่าวถึงประวัติของตนเอง

ไว้ด้วยทุกเรื่อง
แต่ตั้งทีหลัง

อาจจะรู้ได้ว่าเรื่องไหนแต่งก่อนแล
แลในเวลาทีแต่งนั้นฐานะของสุนทรภู่เป็น
อยู่อย่างไร

เรื่องประวัติของสุนทรภู่ ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงไว้
โดยพิสดาร ได้พิมพ์แจกครั้งเมื่อทำบุญอายุครบ ๖๐
แต่ปกกลายเป็นแล้ว จะนำแต่ใจความมากล่าวพอให้ทราบ
ตำนานนิราศของสุนทรภู่ ทีพิมพ์ในสมุดเล่มนี้ คือ
สุนทรภู่ นั้น เติมนิพนธ์มหาดเล็กกรมพระราชวังหลัง
เป็นเจ้าทเจ้ากลอนแลเป็นคนคนองมาแต่หนุ่ม เมื่อใน
รัชกาลที่ ๓ ลงไปเยี่ยมบิดาที่เมืองแกลง ได้แต่ง
นิราศเรื่องเมืองแกลงเป็นนิราศเรื่องแรก ต่อมาเมื่อ
กรมพระราชวังหลังทิวงคต สุนทรภู่ไปเป็นมหาดเล็ก
อยู่กับพระองค์เจ้าปฐมวงศ์ พระโอรสในกรมพระราชวัง
หลัง ซึ่งทรงผนวชอยู่วัดสระแก้ว ฯ ตามเสด็จพระองค์
เจ้าปฐมวงศ์ไปพระพทธบาท ได้แต่งนิราศพระบาทอีก
เรื่อง ๓ ต่อมาถึงรัชกาลที่ ๒ สุนทรภู่เข้าทำราชการ

ใต้เป็นที่ชุมนุมทรโหวหารอยู่ในกรมพระอาลักษณ์ พระ
 บาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ทรงพระเมตตา
 ชยเลี้ยงมาตลอดรัชกาล สุนทรภู่ศิริราชการ จึงหา
 ใต้แต่งนิราสเรื่องใต้ในรัชกาลที่ ๒ ไม่ ถึงรัชกาลที่ ๓
 สุนทรภู่มีความผิดถูกถอด ไม่มทพงจึงออกบวช เมื่อ
 บวชอยู่นั้นขึ้นไปกรุงศรีอยุธยาครั้งแรก แต่งนิราส
 ภูเขาทองเรื่อง ๑ ต่อมาขึ้นไปกรุงศรีอยุธยาอีกครั้ง ๑
 แต่งนิราสวัดเจ้าฟ้า (แต่งเป็นล้านวนเฉรพัฒนัยตร
 ที่ไปด้วย) นิราสที่กล่าวมาทั้ง ๔ เรื่อง ใต้พิมพ์ไว้
 ในประสมนิราสกลอนต่าง ๆ ภาคที่ ๑ แล้ว ส่วนเรื่อง
 ประวัตินั้นที่แต่งนิราส ๔ เรื่อง ซึ่งพิมพ์ในสมค
 เล่มนั้น ใต้ยืนยันว่าเมื่อสุนทรภู่อยังบวชอยู่ พระองค์เจ้า
 ลักษณานคุณ พระเจ้าลูกเธอในพระบาท ๑ สมเด็จพระ
 พระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดทรงสักการา หาสุนทรภู่ไป
 บอกสักการาแต่ยังเป็นพระ แล้วทรงพระเมตตาอดทนน
 ต่อมา สุนทรภู่ใต้แต่งนิราสอิเหนาเรื่องพิมพ์แรกใน

สมเด็จพระเอกเจ้านครราชสีมาคุณ แล้วลัก
ออกมาเป็นชายอยู่ในกรม แต่อยู่ได้ไม่ช้า พระองค์เจ้า
ลักษณคุณสนพระชนม์ สุนทรภู่สนิทพงศกยากอีก
ครั้ง ๑ เวลาตกยากครั้งนั้น อาศรัยเพื่อนไปเที่ยว
พระแท่นดงรัง จึงแต่งนิราศพระแท่นดงรัง ซึ่งพิมพ์เป็น
เรื่องที่ ๒ ในสมุดเล่มนี้ ต่อมากรมหมื่นอภัยสุรัสวดีเทพ
พระราชธิดาในพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว
ได้ทรงหนังสือพระอภัยมณีที่สุนทรภู่แต่งไว้ ไปรศ สั่งให้
สุนทรภู่แต่งต่อถวายอีก แลทรงเกอหนนสุนทรภู่ต่อมา
ในตอนนั้น พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อ
ยังดำรงพระยศเป็นสมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้า
กรมขุนอิศเรศรังสรรค์ ก็ทรงเกอหนนสุนทรภู่มาด้วย
อีกพระองค์ ๑ ในสมัยเมื่อสุนทรภู่ได้พึ่งพระบาทสมเด็จพระ
พระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว แลกรมหมื่นอภัยสุรัสวดีอยู่นั้น
ไปนมัสการพระปฐมเจดีย์ จึงแต่งนิราศพระปฐม
(ที่ถูกควรจะเรียกว่านิราศพระปฐมเจดีย์) ซึ่งพิมพ์เป็น

เรื่องที่ ๓ ในสมุดเล่มนี้ ครั้นกรมหมื่นอภัยสรสคาเทพ
 สุนทรภู่ได้ พังแต่พระบาทสมเด็จพระปิ่น
 เกลาเจ้าอยู่หัวพระองค์เดียว ได้ ยินว่าทรงรีบไปเลี้ยง
 ไว้ที่พระราชวังเดิม อยู่มาเมื่อถึงให้สุนทรภู่ไปหาตั้ง
 ของที่เมืองเพชรบุรี สุนทรภู่จึงแต่งนิราศเมืองเพชรบุรี
 ซึ่งพิมพ์เป็นเรื่องที่ ๔ ในสมุดเล่มนี้ เป็นนิราศเรื่อง
 ที่สุดของสุนทรภู่ เพราะต่อมาอีกไม่ช้า ถึงรัชกาล
 ที่ ๔ พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงตั้ง
 สุนทรภู่เป็นทพพระสุนทรโวหาร เจ้ากรมพระอาลักษณ์
 ฝ่ายพระบรมราชวัง ได้ความสุขมาจนสิ้นชีพ เมื่อ
 ปีเถาะ พ.ศ. ๒๓๘๘ มีนิราศของสุนทรภู่อยู่อีกเรื่อง ๑
 คือนิราศเมืองสุพรรณบุรี สุนทรภู่แต่งเมื่อยังบวชอยู่
 ที่มีได้เอามาพิมพ์ในสมุดเล่มนี้ เพราะแต่งเป็นโคลง &
 ไม่เข้าชุดกับเรื่องอื่น ๆ ที่แต่งเป็นกลอนสุภาพ เรื่อง
 ตำนานนิราศของสุนทรภู่ มีดังกล่าวมา

12/07/2565

ณ

หวังใจว่า ท่านทั้งหลายได้รับหนังสือที่พระยานรนิติ
บัญญัติแจกคราวนี้ จะยินดีแลพอใจอ่านทั่วกัน.

ที่ ๑๖ ราชบุรุษ สภานายก

ขอพระสมุทวชิรญาณ

วันที่ ๑๐ มกราคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๖

เรื่อง

พระบาท

สมเด็จพระ

เจ้าคณะ

วัด

พระ

พระ

พระ

นิราศอิเหนา

๑ นิราศร้างท่างทะเลเสนาหา ปางอิเหนาเคว้าสุด
ถึงขมขยา พระพายพาพัดน้องเที่ยวล่องลอย คลั่ง
เหลียวเปลียวเปลี่ยวเปล้าให้เหงาหึงมิ สุธลปริมเขยเมเหย
เผาะเผาะผอย ไชยยืนค้ำน้ำค้างลงพร่างพร้อย นิ่ง
จะลอยลมขยไปหนใด ฤาเทวันชั้นฟ้ามาพาน้อง ไป
ไว้ห้องช่องสวรรค์ที่ชั้นไหน แม้นน้องน้อยลอยถึงชั้น
ครึ่งคี่ไตร สหัตถ์นัยจะช่วยรับประคองประคอง ฤาไปปะ
พระอาทิตย์พิศวาส ไปร่วมอาสน์เวชยันต์ผืนผยอง
ฤาเมขลาพาชวนนวลล่องเที่ยวล่องลอยเลียบฟ้าชม
สาคร ฤาไปริมหิมพานต์ชานไกรลาส บริเวณเมรุมาศ
ราชคิงขร ฤาจะออกนอกเนมิ้นท์อิสินธร เที่ยวลอยร่อน
รอบฟ้าภวาโดย ไฉลมแดงแสงแดดจะแผดส่อง จะมัว

12/07/2565

หมอ มิ่งขวัญจะหวั่นไหว จะคืนหมอกออกเมฆวิเวกใจ
 นี้เวรโทษเกิดสวาทให้คลาศคลา พระผ้นแปรแลรอบขอบ
 ทวีป เห็นแต่กลับเมฆเคลือนเกลือนเวหา จะแลดู
 สร้อยต้นสนธยา จะดูฟ้าฟ้าคล้าให้รำจวญ ผันวิโยค
 ไคกเคร่าเข้าในห้วง เห็นแท่นทองที่ประธมภิรมย์สงวน
 ไม่เห็นนุชศุกระทรงพระองค์ชวัน สหอยพวนทิวไทย
 ทวยโรยแรง ยลยี่กู่เป่าเสว้าสลก ระทวยทศทอก
 ทบชยกรรแสง ไอลักแสนแค้นอารมณ์ด้วยลมแดง
 คุเหมือนแกล้งพิศไปให้ ไกลทรวง เลียบกายเอี้ยเคยแอบ
 แบนสนิท ถึงชีวิตวอดวายไม่หายท่วง ไอน้องนช
 บยขาดภาควง พิเป่าทรวงทรวงตั้งจะพิงโถม ไอ
 โพล่เปลเวลาปานฉนี้ เคยเข้าที่พิเคยไต้เซยโถม เห็น
 แก่ห้องน้องน้อยลอยโพยม ยามประโคมมี สัมเจ้า
 ปลื้มใจ ไอเจนนเคยหนนยังอุ่นอ่อน แค้น้องน้อยลอย
 ร้อนไปนอนไหน ยี่กู่เอี้ยเคยชิตสนิทใน วันนนี้ไกล
 กลอยลวาทษนาถนอน ไอ วินวินกลั่นนวลยังทวนหอม

12/07/2565

เคยถนอมแนบทรงดวงสมร ยิงรณรณชนใจอาไโดยวอน
 สอนอนอารมณ์ระทมทวิ จนมองคำยาหิงหงระทม
 ยิงเศรำซิมโคกกาถยาหิย ไชยามอยุ่คหาเวลานี้ เคย
 พาที่ทอกประทัยไว้กับทรง ไล้ออกเอียบเคยอุ้นลมุน
 ลม่อม เคยโอบอ้อมอ่อนตามไม้ห้ามหวง ยิ่งเคลิ้ม
 เคลื่นเช่นประทุมกระพุ่มพวง เคยแนบทรงไดยาสัน
 ไม้กลาศคล้าย จนเคลิ้มองค์หลงเซยเรนยพนน
 ถนอมอุ้นแอบประโลมว่าโฉมฉาย ครันรู้ตักตักกัน
 สอนอาย แสนเสียบคายสุคระกินดินชวน เห็นสิ่งของ
 นองนชยิงสีกเศรำ พระไทยเฝ้าเคลิ้มโคล้ดิ่งไผ่น
 ยิงว่าภุกตรกตรายงจาบัลย สุกจะกลันรียออกนอก
 บรรพต พินิจนทรวันเพ็งชนเปล่งแสง กระจ่างแจ้ง
 แจ่มวงทั้งทรงกลด สัพเสยงเคียงพรอมน้อมประนต
 พระเสยวลดแลแสงคเแสงเกอน คุแก่งก้อต่อเตาเห็น
 เจาคลาย เขม้นหมายมุ่งไปก็ไม้เหมือน เห็นเงาไม้
 ไหวหว่นให้พนเพื่อน จนเคอนเคลอนคลอยพาให้อาวรณ์

เห็นสระศรีทศเคยมาประพาศ รัตตะยคอกดวงบัวหลวง
 สลอน ลมว่าเพยเซยชายกระจายจร หอมเกสร
 เสาวคนธทีหล่นไวย ไ้รินรินกลิ่นยหงาสดาหมัน
 เหมือนกลิ่นจันทน์เจอนวลให้หวนไทย หอมยหยสุกรม
 ดอกยมไทย พระพายไชยเฉอยชนยนต์ลง ไ้ทนต์
 คีลาเคยมานั่ง เห็นขยลลิ่งกแลวยงนกรำกถึง ค
 เงามเขาเงาไม้พระไทรชง เสียงหงหงผงรวงเผ่าหวง
 รัง จึงหรือหรือกึ่งไทรเรไร้อง แว่วว่าน้องนิกเสียว
 พระเหลียวหลัง เห็นน้ำพคคันตรงขยลลิ่งก เคยมานั่ง
 สรงชลทยนเคียง เจ้าสรงควยช่วยพิสขของ แต่่น้ำ
 ต้องถูกนี้คักหวัดเคียง ไ้รินรินชนเซยทเคยเคียง
 พระทรวงเพียงเผ่าร้อนถอนฤไทย ทกเงอมเขาเหงา
 เจียบเซยขสงัก ไ้ไม้กวัคแกว่งกึ่งประวียงไหว ยเยือก
 เย็นเด่นหญ้าพนาโดย ยิงเยือกในทรวงชำระยำเย็น
 เทยวรอยสระประทุมาสดาหมัน เคยเห็นขวัญเนตรท
 ไ้หนักไม่เห็น 12/07/2564 ชลในยไหลชกตกกระเซ็น ยิงเยือก

เย็นหยกขยงกลนนำตา จนตกคินรินรินกลนกุหลาย
 คลิงเหลียวเลียวชายอาบนาศา เหมือนปร่างทองนึ่ง
 นุชบุษบา ฤกษ์กลับมายืนแฉ่งอยู่แห่งใด เทียวตุทาว
 เปลาเปเลียวเลียวสกุ้ง จนจวนรุ่งรางสว่างไสว
 หนาวน้ำค้างพร่างพรมพนมไพร ทวงดอกไม้บ้านแย่ง
 รัยแสงทอง หอมมณฑกาศารภักคอกยี่หุบ บ้างร่วงหุรบ
 ถูกอุระพระชนอง ภูมิวินวินอ่อนमारอ่อนร้อง อาบ
 ลอองเกลศวจรจาย จนแจ่มแจ้งแสงสว่างนภาภคิพน
 ถอนส่อนอาไโดยพระไทยหาย คว้าหาว่าแสนแค้นพระ
 พาย ไม่พาสายสวาทคินมาชนใจ จำระตามทราวม
 ชมทางลมพิก เมื่อจะพลัดตกลงที่ตรงไหน คำวิห
 พลังทางสท้อถอนอุไทย ให้เตรียมพลสกลไกร
 จะไคลคลา จึงแปลงนามตามกันเป็นขันจเห็รจ จะ
 เทียวเตร็จเตรวไนไพรพฤกษา พลังอุ่มองค์ยาหัย
 วิยะคา ขนรถแก้วแววฟ้าแล้วฟ้าไป พระเหลียวตุ
 ภูผาสตาหมัน ที่สำคัญคฤหาเคยอาไครย จะแล

ลย^๕น^๕ข^๕บ^๕แ^๕ก^๕น^๕ไป^๕ จะ^๕มี^๕ไ^๕ด้^๕มา^๕เห^๕็น^๕เห^๕ม^๕อ^๕น^๕เช^๕น^๕เค^๕ย^๕ ใ^๕เส^๕ย^๕
 แ^๕ร^๕ง^๕แ^๕ต^๕ง^๕แ^๕ป^๕ล^๕ง^๕ส^๕ร^๕า^๕ง^๕จ^๕ร^๕า^๕ง^๕เว^๕ค^๕ ค^๕อ^๕ย^๕อ^๕ย^๕ใ^๕เด^๕ก^๕แ^๕ม^๕เ^๕น^๕ผ^๕า^๕ค^๕
 ห^๕า^๕เอ^๕ย^๕ ใ^๕อ^๕ม^๕ง^๕ใ^๕ม^๕ไ^๕พ^๕ร^๕พ^๕น^๕ม^๕เค^๕ย^๕ช^๕ม^๕เซ^๕ย^๕ จะ^๕แ^๕ล^๕เ^๕ล^๕ย^๕
 ล^๕ย^๕แ^๕ล^๕ว^๕ท^๕ุ^๕ก^๕แ^๕น^๕ว^๕เ^๕น^๕ ใ^๕อ^๕น^๕ก^๕เอ^๕ย^๕เค^๕ย^๕พ^๕าก^๕ัน^๕มา^๕จ^๕ับ^๕ จะ^๕แ^๕ล^๕
 ล^๕ย^๕ฝ^๕ู^๕ง^๕น^๕ก^๕ระ^๕ห^๕ก^๕ระ^๕เห^๕น^๕ ใ^๕อ^๕เ^๕า^๕ส^๕ู^๕ง^๕ฝ^๕ู^๕ง^๕ห^๕ง^๕ส^๕เค^๕ย^๕ล^๕ง^๕เ^๕น^๕
 เค^๕ย^๕เพ^๕ล^๕ิ^๕ค^๕เพ^๕ล^๕ิ^๕น^๕พ^๕ิ^๕ค^๕ว^๕ง^๕ค^๕ว^๕ย^๕ห^๕ง^๕ส^๕ท^๕อ^๕ง^๕ จะ^๕เว^๕ค^๕ร^๕า^๕ง^๕ห^๕า^๕ง^๕ห^๕ง^๕ส^๕
 ใ^๕ป^๕ด^๕ง^๕อ^๕น^๕ ท^๕ก^๕ว^๕น^๕ค^๕ิ^๕น^๕ค^๕ำ^๕เ^๕า^๕จะ^๕เค^๕ร^๕ำ^๕ห^๕ม^๕อ^๕ง^๕ ใ^๕อ^๕ก^๕ำ^๕น^๕
 ก^๕ิ^๕ง^๕ม^๕ิ^๕ง^๕ใ^๕ม^๕เว^๕ว^๕ร^๕อ^๕ง^๕ ป^๕ระ^๕ส^๕า^๕น^๕ช^๕อ^๕ง^๕เ^๕ล^๕ี^๕ย^๕ง^๕ค^๕ิ^๕ง^๕ค^๕ว^๕ิ^๕ง^๕เว^๕ง^๕ ใ^๕ค^๕
 เค^๕ย^๕พ^๕ง^๕ค^๕ร^๕ิ^๕ง^๕น^๕มา^๕ว^๕ิ^๕ย^๕าก^๕ ค^๕อ^๕ง^๕พ^๕ล^๕ก^๕พ^๕ร^๕าก^๕เพ^๕ระ^๕ว^๕ำ^๕ล^๕ม^๕ท^๕ำ^๕
 ช^๕ม^๕ห^๕ง^๕ แ^๕ม^๕ัน^๕พ^๕บ^๕เห^๕็น^๕เ^๕น^๕ท^๕ว^๕ใ^๕ม^๕ก^๕ล^๕ว^๕เ^๕ร^๕ง^๕ จะ^๕ร^๕ำ^๕
 พ^๕เ^๕ล^๕ง^๕ก^๕ฤ^๕ช^๕ลา^๕ญ^๕ด^๕ัง^๕ห^๕าร^๕ล^๕ม^๕ น^๕ิ^๕จ^๕น^๕ใ^๕จ^๕ใ^๕ม^๕เห^๕็น^๕ค^๕ว^๕ย^๕เ^๕น^๕
 เ^๕ค^๕ระ^๕ห^๕ มา^๕จ^๕ำ^๕เ^๕า^๕ระ^๕พ^๕ล^๕ก^๕ค^๕เค^๕ย^๕ส^๕ล^๕ม^๕ ย^๕ิ^๕ง^๕ส^๕ุ^๕ค^๕แ^๕ส^๕น^๕แ^๕ก^๕ัน^๕
 จ^๕ิ^๕ค^๕อ^๕ค^๕อ^๕า^๕ร^๕ม^๕ณ^๕ จะ^๕แ^๕ล^๕ช^๕ม^๕อ^๕น^๕อ^๕น^๕ใ^๕ม^๕ซ^๕ึ^๕น^๕ใ^๕จ^๕ แ^๕ต^๕่^๕จ^๕ำ^๕เ^๕น^๕
 เ^๕ก^๕น^๕ห^๕ล^๕ง^๕มา^๕ก^๕ง^๕ค^๕ว^๕ย^๕ ค^๕อ^๕ง^๕ซ^๕ิ^๕ช^๕ว^๕ย^๕ช^๕ม^๕ผ^๕า^๕พ^๕ฤ^๕ก^๕ษ^๕า^๕ใ^๕ส^๕ว^๕ ก^๕ร^๕ค^๕
 ก^๕ระ^๕ถ^๕ิ^๕น^๕อ^๕ิ^๕น^๕จ^๕ุ^๕น^๕พ^๕ร^๕ร^๕อ^๕ใ^๕ม^๕ มี^๕ค^๕อ^๕ก^๕ใ^๕ย^๕ก^๕ำ^๕น^๕ก^๕ิ^๕ง^๕ช^๕น^๕พ^๕ร^๕ง^๕
 เ^๕พ^๕ริ^๕ย^๕ว^๕ ย^๕ำ^๕ง^๕แ^๕ก^๕อ^๕อ^๕น^๕ช^๕อ^๕น^๕ช^๕บ^๕ส^๕ล^๕ย^๕ส^๕ล^๕ำ^๕ง^๕ ย^๕ำ^๕ง^๕ส^๕ค^๕ส^๕ร^๕ำ^๕ง^๕ส^๕

ชุ่มชุ่มเขียว ที่ตายคอดหน่อหนุ่^๕นุ่น^๕เรียว เถาวัลย์
 เกี้ยวออกคิ่งเหมือนชิงช้า พระชวนพลอดคอกน้อง
 ประคองอุ้ม ให้ชมเพลินเกินมุงมุงาหระ ย่ำประเทศ
 เขตแคว้นแดนชวา อินทผาลำชুমสลุมพัน โกฎศำ
 จำยาคะตงอรุ่น สหัสศคุณเข้าระคนย่นย่ำหนั้น สลา
 สล้างนางแย้มเข้าแกมกัน ทยุ้าฝวันฝรั่งเรียงขึ้น
 เคียงตง โกฎกระวานกานพลุดระบัต กำจายกำจัท
 สारพันต้นต้นหยง หอมระวันชุนใจที่ในตง พฤกษา
 ทรงเสาวคนธ์คิ่งย่นย่ง ทัพพะรายรายรายล้วนทราย
 อ่อน เข้ากงคอนเลียขเกินเนินก उन्हง เทียนยหว่า
 ยำฝนส่งกลนพุง สมสัมกึ่ง โกฎจุฬการบูร คิคถึงนุช
 ขุขขานจาเอัย มิไค้เซยชมสขายมาหายสญู ยิงโคก
 เสียวเหลียวหาให้อาคร ยิงเพิ่มภูลพิควงในคงแดน
 ภิเล็ขนางนกดงนางเหมือนอย่างเล็ข เคยช้วนเจ็ชรอยมิ
 อยุทแชน เห็นมุนางกลางพนมนกชมแทน ลม้ายแมน
 เหมือนเหมือนจะเยอนยม มะปรางคั้นผลอย่างพระ

ปรางน้อง น้ำเนตรคลอกลอคล้อยย้อยหทัยหิม
 ๘ ฝนอารมณ์ชุ่มพลบต้นทวยทิม ๙ ขนรอบบริมหว่างเขาลำเนา
 เนิน พนมมาศลากเลียนเคียนคลิบ ๑๐ บ้างสูงลิบลอยแหงน
 เปนแผ่นเนิน ๑๑ บ้างทมนันทนเทิ่งเป็นเชิงเทิน ๑๒ เปนกรอก
 เกว็นโกรกกรวยลำห้วยธาร ๑๓ เลี้ยงสินธุคั่นลันพิภุก
 สที่่านสทกโถมฟาดฉาดฉาดฉาน ๑๔ ที่น้ำโจนโชนพั้งคัง
 สที่่าน ๑๕ บ้างพู่ชานสาคสาขสุหรัวยริน ๑๖ คั่นถึงนุชบุษยา
 แม่นมาเห็น ๑๗ จะลงเล่นลำธารระหารหิน ๑๘ ผ่องปลาทองท่อง
 ไล่ไล่มีไคลกิน ๑๙ กระตีกคั่นคางตามกระบวน ๒๐ ปลา
 ๒๑ เนื้ออ่อนอ่อนกายขนว่ายเกลือน ๒๒ ไม่อ่อนเหมือนเนอน้อง
 ประคองสงวน ๒๓ ปลานवलจันท์นั่นก็งามแต่นามนวล ๒๔ ไม่
 ๒๕ งามชวนชื่นเช่นระเก่นดวง ๒๖ พลาจวิบพิชัยบรรดกำหนด
 แสง ๒๗ ทุกหล้าแหล่งลำเนาภูเขาหลวง ๒๘ ไม่ประสยพบ
 ๒๙ เห็นให้เย็นทรวง ๓๐ ให้เหงาง่วงเงียบเหงาเศร้าพระไทย
 ๓๑ ถึงพลมากจากมิตรแต่จิตรเปลี่ยว ๓๒ เหมือนมาเดี่ยวคัง
 ๓๓ จะพาน้ำตาไหล ๓๔ เห็นนกหกผลกโชนโจนจับไม้ ๓๕ บ้างฟู

ไซ่ บักทางต่างต่างกัน นกกระตัวคลวิเคลียตัวเมียบ่อน
 เหมือนขวัญอ่อนแอบประทบพรบขวัญ บ่อนสลาพาชน
 ทุกคืนวัน มาจากกันกรรมเอ๋ยไม่เคยเป็น เห็น
 นกเป่าเคลาค่เขาชชน ถอนสอนเหมือนไม่พอใจเห็น
 พอเวลาสายณหัตวนเย็น นกยงเล่นลมเพลินบนเนิน
 เคียน บ้างเียงอกหักทางก้อกางบก แผลกผลัก
 เลยวลักควักควียน บ้างย่างย่องจ้องประจงทวงเวียน
 ออกกลางเคียนต้นขวิดทูกวักกราย คิดถึงไปไซ่บน
 ไคยลสมร เมอทอดกรพอนวำบ่าถวย โอ้อาภัพ
 ลับนชสค์เสียดาย สอนอายมยุราให้อาวรณ์ เห็น
 เขาเขี้ยวเคี้ยวโคคล้วนโสศสูง แต่ล้วนฝูงหงส์จับ
 สลัดสลอน หงส์ก้งามตามอย่างเพราะหางอน เป็นค้
 บ่อนปลกปลกนชิตชม อรหันันหน้าเหมือนมนษย์ บก
 เหมือนครุฑควยเท้ามเฝ้าผม พวกม้าเหมียวเทียวเกิน
 เนินพนม ลูกเด็กล้มลากจงเหมือนฝูงคน เหล่าเลมา
 เงาะข้าคลาอยู่ เทยวกันบุเขยวบาผลาผล สิ่งโตกัน

12/03/2565

ลงกลั้วกลอ บึงเขื่อนย่อเสี้ยวทรงงให้ร่วงโรย ชนน้อยห้อย
 ไม้เรียวร้อง เสียงแซ่ซ้องเริ่มรวเรียกผิวไวย เหมือน
 ออกพักถวิลให้คืนโคย ลห้อยโหยหานางมากกลางไพร
 พระสุริยวงศ์ลงล้วยยับคำ ถึงแนวน้ำเนินผาฤกษาไสว
 หยกล้านักพักพลสกลไกร พระเนาในรถของกษัตริย์ชยา
 ถนอมแนบแอบของค้หลงหนึ่งหริศ ให้บรรรมโสมนัส
 ในวิธา ต้องจากวังครึ่งนเพราะพิพา พระน้องมา
 อ่างว่างวังเวงใจ นอนเถิดหนายาหทัยพิระกล่อม งาม
 ละม่อมมิ่งขวัญอย่าหวั่นไหว คิริรอบชชยเคียงเหมือน
 เวียงไชย อัยรมไม่เหมือนข่าสาทราชวัง เคยดำเนินยง
 เลียงนางสว่างค้ให้ มาฟังเรไรแซ่เหมือนแตรดังซ้ เคย
 มีวิศตรรกกันขนขลลรัก มากำบังไขไม้ ในไพรวัน หนาว
 นาค่างกลางคนสอสนอюн จะกางกรกอกนอึ่งประคองขวัญ
 เอาดวงการาระยัยกัษพระจันทร์ ค่างซ้อชั้นชวาลาระย้า
 ย้อย จักกรจันหวั่นแว่วแจ้วแจ้วเสียง ค่างลำเนียงชัย
 ครวญหวนละห้อย พระพายเอ๋ยเซขมมากต้องพระน้องน้อย

เหมือนนางคอยหมอบกราบอยู่งานพัก ใ้เวลาปาน
 คนเจ้าพี่เอ๋ย ภาระไรเลยแล้งเียบเขียบสังค ำนำ
 ค้างเผาะเหยาะเป็นกระเซ็นซัค คักสังคักวงจิตรจง
 นิทรา พระขวัญเอ๋ยเคยนอนอย่าร้อนเร่ ไปว่าแห้ว
 หว่างไม้ ไพรพฤษยา ขวัญมาอยู่สู่ที่พระพี่ยา พระ
 มารดาบิฑุเรศนิเวศน์เวียง พระขวัญเอ๋ยเคยแอบแนบ
 ถนอม มาฟังกล่อมกลอนเพราะเสนาะเสียง ใ้แรม
 ล่วงดวงเคือนกเลือนเอียง พิศเพียงพิศตร์แฝงพิลึก
 แผลงบัง ขบขายาหย้เจ้าพี่เอ๋ย ช่างลอบเลยดิยดับไม่
 กลับหลัง เม่ออ้อมออกนอกเขตรนิเวศน์วัง พระน้องนึ่งรอด
 ทรงทศกรวิม พี่ยอกเข้าเข้าซิมแต่โกธร สอนโอยชู
 โอยชูเอี่ยมเส่งขมหมิม อยู่ใกล้เคียงเพียงเอ๋ยได้
 เซยซิม ถนอมนิมเนอน่วมร่วมฤไทย พระคววญ
 คร่ำรำภาจนคักเงียบ เป็นระเอียบหย่อมหญ้าพฤษยา
 ไสว สงบเสียงสังสัตว์สังคักไพร ทกกอกิ่งมิ่งไม้
 พระไทรครม 12/07/25 55 สุมาลัยขานกลั่นระรินรน ในเที่ยง

X/2

คินเสียงแต่ฝั่งหิงกระหม ฉพระไตรไม่พุ่มมมม
 ไชมคพมฉวก่หวิวหววไวย เหล่ามารยาข่าโข่งเทียวโง
 ถอน ตะโกนเพอนเพิกเสียงสำเนียงโทย น้ำค่างพรม
 ลมเรื่อยเฉื่อยเฉื่อยไชย ชิ่งกินโดยเคื่อนคัยไม่หลับเลย
 จนทรวงเจ็บเห็นบแน่นแห่งนคฟ้า องค์ปะตาระกาหลา
 เจ้าข้าเอ๋ย พระนังนชษษาเจ้าข้าเคย เป็นค้เซยชมชน
 ให้คินมา ทังโกสยตริเนตรเห็นเหตุสิน ว่ายุพินอยู่ที่ไหน
 นำไปหา หาไม่ฉฉนวนแต่พระสุชากา ช่วยอุ้มพามาให้
 พยประสยกัน ทั้งพรหมานวานแต่พาหะหงส์ จะได้
 ทรงเหาะแสวงทุกแห่งสวรรค์ แม้นไค้นชษษาวิลาวรรณ
 จะทำขวัญหงส์พรหมให้ส่มยศ จนพลบค้ำรำกนกอนาถ
 ไม่ไสยสนันยามวิโยคโคกกำสวด จนแจ่มแจ้งแสงตะวัน
 ให้รันทต ให้ยกทัพชัษรดเลียวลกเคิน ทุกแวันแคว้น
 แคนชวาสุธาทวีป เทียวเร้วรียรอยเกาะคังเกาะเห็น ไม่
 พยเห็นเป็นเคราะห์เจ้าเกาะพะเอิญ ไปจนเกินมลาภาภารา
 ๒๒ เมืองระควร์ที่วกถวิอำนาจ ต่างแต่งราชธิดามาถวาย

ไม่ไยตยอนงแต่ซังตาย แม้นแก้วหายไต่ขี้คไม่ทศเทียบ
 แม้นมีเหมือนเพอนเซยทีเคยซิค ไม่ขอคิกนิกหน้ายละ
 ายเห็นยม แต่ปราไลไต่ถามตามธรรมเนียม ไม่และ
 เดียมเลยแสงวทุกแห่งไป ถึงเจ็ดเดือนคลอนคลาศ
 ปรหลาคแล้ว ไม่พบแก้วกลอยจิตพิศมัย จนพระรป
 ษบยอมเพราะตรอมใจ ทั้งนายไพร่พลนิกร้อนกำลัง
 จนลงทางร่วมทวยรัตน ที่ระคคิมรคาไปกาหลัง
 เห็นเขาเป็นเนินรุ่มพนมวัง ต้นคงรงครกครนระรนเย็น
 ทธารถ่านาพทูลัน เป็นช่องชั้นขี้ลลิ่งก้านั่งเล่น ผลา
 ผลหล่นกลากทายกระเด็น ดอกไม้เป็นดอกพริ้มหอม
 รัญจวน จะใคร่บวชสวคมนต์อยู่บนเขา เพราะแสงนเครั
 สคจะตามทราวมสงวน แม้นมีตามความรักเฝ้าชกชวณ
 ให้ย่นยวนไปตามเพราะความรัก จะหิกอนชนหิกกจักไต่
 หิกฮาไลยนไม่หลตสคจะหิก สारพิคคิตชาคประหลาค
 นิก แต่คคกรกนไม่ชาคประหลาคใจ จะสร้างพรตอกรัก
 หิกสวาท เผอจะชาคชอคคพิศมัย แม้นนองนชบขยา

นิกาโดย จะให้ ไปสู่สวรรค์ชั้นโสฬส จึงหยุดทัพยั้ง
 ทั้งอาศรม รักษาพรหมจรรย์ด้วยกันหมด ปะตาปาอายัน
 อยู่บรรพต อล้าห้อยอาลัยก็ไม่คลาย ภาวนาว่าจะตั้ง
 ปลงสังเวช ก็หลับเนตรเห็นคู่มิร้าง จะสวคมนัดกัน
 ถูกไปผูกปลาย ก็กลีบกลายเรอกราวเช่นกล่าวกลอน
 คิดลงนุษยฆาออกมาหนึ่ง ขนปลงก็เหลี่ยมผาน่าคิงขร
 พระตรวณ ว่าจะด้วยอาวรณ์ หวังสมรเหมือนจะคลาศ
 ในชาตินี้ จะอล้าห้อยปะตาปารักษากิจ อวยอทิศผลผลา
 ดงยาห้อย จะเกิดไหนในจังหวัดขัตติ ให้เหมือนขกข
 ขลุ่ยต้องทำนองกัน เช่นเงินจามพราหมณ์ฝรั่งแลอังกฤษ
 ให้สนิทเสนหาคณาหงัน แม้นเป็นไทยให้เป็นวงศ์ร่วม
 พงศ์พันธุ์ พอโลกันต์ให้ได้อ้อยเป็นคู่ครอง ครั้นกรวด
 น้ำสำเร็จเสด็จกลับ เข้าห้องหับไทยให้พระไทยหมอง
 ทกเข้าคำรามกเฝ้าตรอกครอง จนขาดครองคราวสวาท
 นวาคเฮย ฯ

นิราศพระแท่นดงรัง

12/07/2565

นิราศพระแท่นดงรัง

๑ นิราศรักหักใจฮาไลยทวน ไปพระแท่นดงรัง
ทั้งแต่ครวญ มีไค้ชวนขวัญใจไปด้วยกัน กว้ยอยู่
ห่างต่างบ้านนานนานปะ เหมือนเลยละลืมนชสค
กระสัน แต่น้ำจิตคิดถึงทุกคืนวัน จะจากกันทิ้งรัก
พระวิภพระวน ในขั้วอกนักษัตรอัฐศก ชตาตกต้อง
ไปถึงไพรสณฑ์ ลงนามนำวัดพระเชตุพน พัททช
ทนถอนใจครวไรจร เหลือฮาไลยเหลือวหลังจะสั่งน้อง
เฝ้ามองมองมุ้งเขม้นไม่เห็นสมร เห็นวัดโพโลภา
สถาพร สว่างอนงามพรังทุกสิ่งอื่น ไ้อวัดโพเป็นวัด
กระษัตริย์สร้าง ไม่โรยร้างรุ่งเรืองทั้งเมือองสุวรรณค
แต่ตัวเรียมร้างนชสคว่าพวรรณ ลักกวันจะไค้คืนมา
ชื่นชม ขอเชิญเทพวิษามาระศรี อย่าให้มือนันตราย
เท่าปลายฝน ถึงคนอินชนแข่งมาแต่งลม ขออย่า

12/07/2565

ให้ที่รามชมนั้นยอมยิน พิศังพลางโศกพลางมากกลางน้ำ
 ถึงน้ำคำหนักแพกระแสสินธุ์ เห็นนางในไสสคหมค
 มลทิน ทำคึกคื้นคักจรัสศึกกัน พืชมโหมนาง
 งามเมื่อยามโศก แสนวิโยคถึงนชลุศกระสัน ทำเม็น
 เฉยเฉยล้วยไปล้วยพลัน พักลันกลันฮาโหลไว ในทรวง
 มากระบังถึงคลองบางกอกน้อย ยิ่งเศร้าสร้อยเสียใจ
 เปนใหญ่หลวง โทมันคักลัดกั้มถึงพุ่มพวง จนเลย
 ล่วงครวโลเข้าในคลอง เห็นตลาดท้องน้ำประจำชาย
 ฝั่งแจวพายอชิงมาชองของ เห็นสาวสาวแม่ค้ำนำ
 ประคอง พมอมองปะตาน้ำเอ็นดู ช่างงามเหมือน
 ไฉนเวลาเขาวขอก ยังไม่ถอกกำไลใส่คัมพู นำ
 สงสารคอนพายมาชายพลู ถ้าไต่ช้อยกยพิจะคึกครื้น
 พะไต่ครอยครองเป็นสองฝ่าย ไม่หนหน่ายแก้วตา
 จนฮาฮันย ใ้อวารีครคืดไปไม่ได้กัน รักเท่านั้นเกิด
 อชารักเชานักเคย ถึงวังหลังเห็นวังสังกเจียบ เย็น
 ยะเยียบปรกรานิจาเดียว แต่ก่อนเปรีอองเรือองฟ้าสง่างอย

12/07/2565

พระคุณเคยเห็นเกล้าชาวยวี สามพระองค์ทรงชำนาญ
 ในการศึก ออกสื่อกราณรบไม่หลยหนี แต่ครั้งพวก
 พม่ามาราวี พระต๋อนดีแตกย้อย้อรา ทุกวันนมแต่
 พระนามเปล่า พระผ่านเกล้านิพพานานหนักหนา
 เลี้ยกายองค์พงกระษัตริย์ชิตยา ชลนนานองเนตรสังเวช
 วัง แล้วหวนคึกถึงนชบั้งสคหมอง พี่มิไค้อยู่ครอง
 เหมือนแต่หลัง จะร่วงโรยแรมร้างเหมือนอย่างวัง
 อนิจจังจากมาถึงฮาโดย ถึงบ้านบยขันสนั่นกอง เขา
 หลอมทองเทถ่ายละลายไหล ทรวงพรอนเหมือนหนึ่ง
 ทองในกองไฟ ทำกระไรร้อนร่าจะเบาบาง ถึงวัดทอง
 ทองทาบอยู่ปลายเปล่ง พี่แลเลงเนอทองยังหมอง
 หมาย คิดไปถึงแหวนทองของน้องนาง เคยสำอางใส่
 อวดประกวตกัน พี่เคยขอแหวนยอคน้องถอกให้ มา
 สอดใต้นิ้วขยับแล้วขยับขยับ ใ้ออกเคี้ยเคยขันทกคั่นวัน
 คึกถึงขวัญในยนาให้ฮาวรรณ์ มาถึงวัดพี่พะขาวให้
 เสร้าสร้อย นาวาลอยล้วยไปไกลสมร พักล่ากดิน

โศกานาทร สที่อันถอนจิตใจไม่สลาย ถึงตำบ
 ยางระมาคือนาถจิตร เหมือนพคึกมุงมาคสวาทิหมาย
 ก็ไต่สัสมชมน้องประคองกาย แล้วกลับกลายพลัดพราก
 ไปจากทรวง มาถึงวัดไก่อ่เตยยังเลี่ยจิตร พนงคึก
 เลี่ยตายไม่หายห่วง ยิ่งแลล้วยแก้วตาสาควง ครรโล
 ล่วงล่องลอยนาวามา มาถึงวัดพิกุลให้ขุนขึ้น หอม
 วรรณดอกดวงพวงขยผา ดอกพิกุลหล่นกลาตกทาศ
 ถานองมาเห็นจะเก็บไว้วรชยกรอง นำถนอมหอมกรุ่น
 พิกุลเอ๋ย แมลงภู่เซยคลึงเคล้าเป็นเจ้าของ แต่ตัว
 เรามิไต่อยู่เป็นค้ครอง ทิ้งให้น้องโหยหนอยู่คนเดียว
 สักเมื่อไรจะไต่กลับมารัชชวณ เห็นหลายวันยังจะไป
 ถึงไพรเขี้ยว เป็นทุกขถนองยิ่งจริงจริงเจี้ยว พัก
 เปลี่ยขวเปล้าใจอาไลยครวณ คุเพื่อนกันทีเขามาเป็น
 ผาศุก ไม่มีทุกขที่คณาพฤษาส่วน บ้างก็ชชมพวง
 มะม่วงพรวน บ้างก็ชวนชักชให้พศ เห็นตนไม่ช้อ
 พองกับนอกรัก เพื่อนเขาทักถูกช้อให้ครอหุ พกมหนา

นิ่งเฉยไม่เงยดู กลัวเขารู้เรื่องอาจจะฉาวไป เห็นไม้
 โคกเป็นคอกออกกระทะ โคกปะทะสองซ้าจะทำไฉน
 ให้อโคกต้นเข้ระคนกับโคกใจ ทำอะไร โคกเราจะเขา
 ลง เห็นทงรักริมคลองทั้งสองฟาก ยิ่งรักมากมัว
 จิตรพิศวง พริกกอดรักจырรักปรทรวง รักจนหลง
 เหลือรักหนักอวรา เห็นรักหักเหมือนรักพิเวศร้าง จะเว
 ว่างเซยชิตขนิษฐา ยิ่งคิดถึงงามชนกลนนำตา แล้ว
 รีบมาในวนชลธาร ถึงบางกรวยให้ระทวยระทศทอด
 แทะม้วยมอคมรณงสันสังขาร พะแพงชนกลนกล้า
 ทวีราคาญ ทำชนยานแย้มเยอนกับเพื่อนกัน มาตะบึง
 ลถึงบางอ้อยช้าง ไม่วายว่างวิโยคยิ่งโคกศัลย์ นิ่ง
 คณงถนชลศำพรพรณ แล้วผายผันรีบมาในวาริน
 กระทั่งถึงบางขนุนให้ชุนจิตร นิ่งพินจนกในน้ำใจฉวิด
 เห็นชนนหนามหนาไม่น่ากิน แต่รักกลืนภายในชอบ
 ใจคน เหมือนนรปฐวีใจคือเจ้าพี่เอ๋ย ไม่เลือกเลยสุดแท้
 แต่ทุกศัล ทุรยคี่ใจชั่วตัวชุกชน ไม่เป็นผลคยยาก

ลำบากใจ แต่ตัวของพนศพร้อม ควรนอนแนบซีก
 พิศมัย งามประเสริฐเพริศพรังทุกสิ่งไป ทั้งน้ำใจ
 คตินักนารักจริง โอ้อ้อโดยใจหายเลี้ยคายโฉม เคย
 ประโลมเลี่ยมกอดแม่ยอกหญิง มาพลัดพรากจากนุช
 สุกประวิง อนาถนึ่งหนาวใจอยู่ในเรือ มาถึงบางขุน
 กองให้หมองหมาง ระยะทางที่จะไปยังไกลเหลือ โอ
 แต่นมแต่จะหนาวเนื้อ ไม่ได้เลือกมาห่มยังตรมใจ สด
 ว่าพรรณอนนอกวัดกนก ด้วยความรักเหลือสิ้นพันวิสัย
 แต่โคกเราเช่าซพรไฟ จนครวไลล่วงทางมากกลาง
 ชล ถึงบ้านเงินเงินมทนญา จึงเรียกชอจนจามให้ความ
 ฉงน ชอขานเงินแล้วทำไมให้ไทยปน โอ้อ้ายดิน
 วิบต้อคัจราย มาถึงขานนายไกรฤไทยหมอง คิคถึง
เรื่องไกรทองยัง โศกคล้าย เขาเรื่องฤทธิคิศาชาลวัน
แล้วชมขวัญโฉมศรีวิมาลา เมื่อกลับเป็นจรเข้เที่ยว
เร่ร้อน ไกรทองนอนคนเคี้ยวเปลี่ยวนกหนา คิคถึง
 น่องร้องให้ฟายน้ำตา อุปมาเหมือนเรือนเศว้าใจ มาถึง

วัคคิยธานร่ำคาญจิตร แล้วฟ่งพิศพุกฤษายุขผาไสว
 เหมือนสวนสวรรค์ชั้นฟ้าสราไลย หอมดอกไม้น้ำนม
 ลมร่ำเพย ถ่านองมากขพะจะชบอก ว่าโน้นคอกสารภ
 เจ้าพะเอย วัลลคนธคนชมภิรมย์เซย เหมือนพะเคย
 ชมน้องทห้องนอน เรียมครวญพลางห่างพันคำปลวัก
 โทมนั้นน้อยใจอาไลยสมร พระสุริยงทรงรถทจร
 ภิรมย์รอนเรือมาด้วยเร็วพลัน ถึงบางระนกกางโคเวียง
 เคียงกันอยู่ เหมือนอย่างคู่เซยชมภิรมย์ขวัญ ทั้ง
 สองข้างปากข้างไม่ห่างกัน อัจฉรย์บานนทีสุดใจ
 แต่ควพผู้เคยมาเที่ยวท่อง ให้ห่างน้องห่างมิตรพิศมัย
 เผาครวญคร่ำรำพึงตะบงไป ดังเปลวไฟเผาอกวิตกมา
 ถึงโรงหีบเห็นเขาหีบแต่น้ำอ้อย ดุหทัยอัยรอนใต้ไว้
 นึกหนา พี่รักน้องถ้าจะรองเอาน้ำตา คงมากกว่า
 น้ำอ้อยแล้วกลอยใจ ชรอยรักโหมฉายมาหลายชาติ
 เป็นบุพเพสันนิวาศญาโณน ยังคิดถึงแก้วตาสุดอาไลย
 ในจิตรใจพินไม่มัสบาย ถึงบางม่วงเห็นพวงมะม่วง

2/07/2565

หอย คิดจะสอยก็ไม่สมอารมณ์หมาย จะขบค้น
 เล้าก็ยากลำบากกาย พนกอายนงออกเหมื่อนมดแดง
 อกรรม่วงอกได้พิไม่อยาก เปนแต่ปากพูดแบายให้
 แบายแฝง แค่ออกชมพนตรมอร่าแรง ใไม่รู้แห่งที่จะ
 ออกซึ่งรศชม ชมอินก็ไม่ชนเหมื่อนชนนึ่ง ประสม
 สองสมจิตรสนิทสนม ถึงจะไต่คอกฟ้าลงมาคม ใน
 อารมณ์พิงยังไม่ยินดี ไม่ชอบเหมื่อนนทราวมเขยทเคย
 ชิต พียงคิดถนองให้หมองศรี ไม่เห็นกันวนหน่ง
 เหมื่อนครึ่งย หิวอกพร้อนเรึงตั้งเพลิงกอง อนาคต
 จิตรคิดไปแล้วใจหาย ไม่เว้นวายกำสรวตสลกหมอง
 พิเหลียวกลบลิบคังเฝ้ามุงมอง เรือกล้องลอยมาใน
 ล้าคร ถึงบางใหญ่ใหญ่แต่ซ้อเขาภาแล้ว ไม่ใหญ่
 เท่าทกชพทจากสมร พทกชเท่าฟ้าดินคิรินทร ไม่หยด
 หย่อนไคกาน้ำตาคลอ มาตามทางบางใหญ่ไกลหนัก
 หนา ไม่เห็นหนานองแก้วพลแล้วหนอ มาถึงค่าน
 ค่านเรียกให้เรอรอ แล้วเลยค่อไปในวนชลธาร มา

1207/2555

ถงวศัสม์เกลยงพอเทยงสาย สกตกายวอินเริงคัง
 เพลิงผลาญ เห็นสัสม์เกลยงนำจะกลันให้ชนยาน
 เปริขวฤาหวานก็ไม่วัศแต่ตา อันสัสม์ลูกลูกไม้ทั้งหลาย
 หมก ไม่เหมือนนครคัมภีร์นิชชวา ครรไลเลข
 หลกเลยงสัสม์เกลยงมา ไม่รอราริบริตคัตคัตคำบล
 ไม่รู้จักชอข่านรำคาญจิตร นังพินิจแนวทางมากกลาง
 หน จนออกท่งม่งคพระสุริยน เมฆหมอกมลหมอง
 มิวเหมือนตัวเรา ใ้อสังสารสรียาฟ้าพยับ จะเลื่อน
 ลัยขุคนธรังขรเขา พระอาทิตย์ดวงเดี่ยวเปลี่ยวเหมือน
 เรา กำสรตเศรำโคกมาเอกากาย ถงมีเพื่อนเหมือน
 พไม่มีเพื่อน เพราะไม่เหมือนนุชนาฎที่มาคหมาย
 มีเพื่อนเล่นก็ไมเหมือนกบเพื่อนตาย มีเพื่อนชายก็ไม
 เหมือนกบเพื่อนชม ถงจะมีวิมานสถานทิพ ให้ล้อย
 ลิบเลิศมนุษย์สุดปฐุม ถงไม่มีคู่เคียงเวียงภิรมย์ จะ
 เกวรมตรมตรกหาเป็นอาจิณ มาตะบงลุดงหัวโยง
 เชือก เป็นโคลนเทือกทองนาชลาสินธุ์ คลองก็เล็กน้ำ

12/07/2565

กัดตนเห็นพินดิน ไม่น่ากินน้ำท่าระอาใจ ต้องจ้างโยง
 โยงเรือเหลือลำยาก ให้ควายลากเรือเลือนเขยอน
 ไหว ผูกธนูยาวยึดเป็นพิศไป ทั้งเจ๊กไทยขุ่นกัน
 สนั่นอง ไม่พักแจวพัดล่อให้รอร่า เป็นราคาจ้างประจำ
 ลำสลึง ควายก็เค้นกินคึงกันคึงกึ่ง พอเชือกตึงเรือ
 ตามกันหลามมา จนพลบค่าน้ำค้างลงพราวพร้อย
 พระจันทร์ลอยเด่นทองช่วงเวหา ดาวประกายวิหิงษา
 อร่ามตา คุท้องฟ้าอ้างว้างกลางอัมพร แลคทงทุ่ง
 ก็กว้างเป็นว่างเปล่า เหมือนอกเราว่างเว้นไม่เห็นสมร
 เห็นแต่ทุ่งกียาขยงอวาวณิ อนาคตนอนนิ่งนงคนงนาง
 ไม่มีมุ้งยุงก็สยบคัทหนาว ทั้งลมว่าวพัดต้องให้หมอง
 หมาง เห็นเพื่อนเรือเมือจวนจะรุ่งราง มีมุ้งกาง
 กอดเมืออยู่เคลียคลอ แลสนอาภัพก็แต่เราช่างเปล่า
 ปลอดภัย ไม่ไค้กอดเหมือนอย่างเขาหนอเราหนอ นอน
 กัดคอกอ็คคักคึงอ ในใจคอคับแคบแทบจะตาย ทั้งคัย
 ใจคัยก็เจ้าพ้อเอย ไม่หลับเลยจนสว่างกระจ่างฉาย เขา

๒๗/25๗5

โยงเรือริบรคไม่หยุดควาย มาจนสายจึงพ้นตำบลโยง
 มาถึงบ้านนอกออกแม่น้ำ คุกกล้า่น้ำกลั้วจรเข้ โขง
 ฟันงขึ้นเรือไว้มิให้โคลง แวงชะโลงล่องน้ำมาลำเดียว
 มาถึงลานตากผ้าเวลาเช้า ยิงโคกเศร้าเสียใจอาไโดย
 เหลี้ยว เป็นทุ่งนาหญ้ารกวิหคเกรี้ยว กะทงเที้ยว
 เลียบหนองคอยมองปลา ถ้าแม่ทัพเป็นนกผกไผ่ผิน
 จะโยกบินไปรัชนีษฐา นตัวพเป็นมนุษย์สุดขัญญา
 จะไปมาสารพัดชักกันตาร ทำกระไรขวัญใจจะได้รู้
 พัดคอบอยู่ณชุตสังสาร เชิญพระพายพัดพาเอาอาการ
 ให้ข่าวสารทรายจิตรวนิตา ยิ่งรำพรรณต้นจิตรให้คิด
 ถึง แทะยประหนึ่งจะเต็คดินสนสังขาร เรือกล่อง
 ตามคลองแม่น้ำมา ไม่รอราริบริคผลัดกันแจว ถึง
 ึ่งวรายหมายคั่งมั่งเขม้น พิแลเห็นต้นงัวเป็นทิวแถว
 แต่ควนองพมองไม่เห็นแล้ว เห็นแต่แนวแม่น้ำนั้นรำไป
 มาถึงบ้านประทวนหวนละห้อย น้ำเนตรย้อยซึมโซม
 ชะโลมไหล ให้หิวหอยขอยชำระกำใจ พลาจครรโล

ต้องลอยนาวามา ถึงนครไชยศรีมีโรงเหล้า เป็น
 ของเมตต์ขาดไม่ปราณา ไม่เมาเหล้าเมาแต่รัก
 หนักอร่า เมายิ่งกว่าเมาเหล้ายิ่งเศร้าใจ อันเมา
 รักมักหลงพะวงรัก ใครจะชักจูงไว้ก็ไม่ไหว กำลัง
 มืดเหมายวไม่กลัวใคร คงจะไปหารักที่พิศพิง อัน
 ทกข์โศกโรคร้อนนอนไม่หลับ เกิดสำหรับร่างกาย
 ทั้งชายหญิง ด้วยรักกันพันเผื่อเหลือประวิง อนาถ
 นิ่งนอนนกว่าภูกกั้น พิพลตพรากจากรักมาพิกัน แทะ
 ชิวเชษฐาจะอาสาัญ คึงศรัศคักคยอกอวิตถครัน ให้อัด
 อันนิกใจครรรไลจร ถึงบางแก้วมองเขม้นไม่เห็นแก้ว
 เห็นแต่แนวคงคาพฤษาสลอน มีวัดหนึ่งโตใหญ่
 ไกลล้ำคร ส่างอนช่อฟ้าศาลาตะพาน คุของบน
 อาวาสก็ลาดเลยน ต้นตะเคียนร่มรกปกวิหาร มีทง
 สระโกสมณัประทุมมาลัย บ้างคุมบานเกสรอ่อนลลช
 พิศคตถขิวทองของน้องแก้ว ยังผ่องแผ้วพรรณรายเลีย
 12/07/2565
 ภายหนอ กำลังสคมีใต้ไคร้านาเคล้าคลอ พิเศษ

ขอชมเล่นไม่เว้นวัน ตั้งแต่พี่พลัดพรากมาจากน้อง
 มีได้ต้องขิวทองประกองขวัญ ชมแต่ขิวมีน่ายัง
 รำพรรณ แสนกระสันโคกเคร้างนเข้าคลอง พระ
 สิริฉายสายแสงชนแข่งกล้า รับเรือมามีไต่หยุดพิศุ
 หมอง ยิ่งร้อนแตกแผดพยับอ้อลลอง ไม่ผดผอง
 ผิวคล้าระกำใจ ไ้อ้อกเอ๋ยเคยอยู่แต่ร่วมร่วม ไต่เซย
 ชมชิติน้องไม่หมองใหม่ ถึงจะร้อนก็คงเย็นไม่เป็นโร
 แม่คงใจเคยพิศให้พนอน เมื่อยามหนาวแนบกายพ
 หายหนาว ไม่ขาดคราวเป็นคู่ขสโมสร เมื่อไรอีกจะได้
 แอบอรานอน จะอวรณ์วันวายไปหลายวัน ไ้อ้อานัน
 แก้วพิจะเป็นไฉน สำราญใจฤว่าน้องจะโคกคัลย์ พิ
 จากเจ้าเขาวมาลัยมานานครัน ยังไม่ทันถึงความแม่
 ทรามเซย เป็นแต่ลอบชมชิตไม่สิทธิ์ขาด แรมนิราศ
 ร้างมานิจาเอ๋ย ถ้าแม่นมาคคลาศเคลือนไม่เหมือน
 เคย ไม่อยู่เลยจะสืตายด้วยอายุคน ขอเคชะความรัก
 เป็นหลักแหล่ง ช่วยตกแต่งให้เขาเห็นว่าเปนผล

ขอเชิญเทพทุกสถานพิมาบน ช่วยเข้าคลไกรมิตรให้
 คึกคักตาม รำพรรณพลาญทางมาถถึงวิคสังห์ พั้งนึ่งนิก
 ไปฤไทยหวม ประนมหัตถ์ทศนาพระอาราม แล้วมา
 ตามคลองน้อยละห้อยใจ ถึงวิกท่าเป็นท่าที่เรือจอด
 ไม่เปล่าปลอกเรือแพแลไสว สิ้นหนทางคงคาชลาลัย
 จะขึ้นไปเดินเข้าพานวัน สิบร้อยหกเรืออยู่พร้อมหน้า
 เลียงเฮฮาของออหอฤพรหม เป็นพวกพ้องเข้าประสมสม
 ทบกัน จะฉายฉนั้นพวกเที่ยวก็เปลี่ยวใจ ไปจ้างเกวียน
 ชาวนาสิบห้าเล่ม ประทกเต็มพร้อมกันเลียงห้วนไหว
 ทั้งหนุ่มสาวเจ้าแก้ออกแซไป จะเดินไพรให้ล้นกไม่
 ทุกชวอน เขาออกเกวียนพร้อมหน้าเวลาบ่าย แลดู
 ควายเดินระบับสลับสลอน เจ้าของหวดตะพคให้ยัทร
 เกวียนสะทอนกงสะเทอนเขยอนคัง ดุดมวงกงหมน
 เป็นฉนพง คนเดินมุงมากมาทั้งนำหลัง ถือฮาว
 กันไภยระไวระวัง ไม่รอร้งรับมาเป็นช้านาน ถึงบ้าน
 อรรคมศาลาพนาสถธต์ เป็นบ้านคนใหญ่โตระโหฐาน

เขาบอกว่าบ้านนั้นแสนก้นการ คำเข้าสารกรอกหม้อ
 แค่พอกิน คุเย่าเรือนเคหาน่าสังเวช เต็มทุเรศรุงรัง
 ไปทั้งสิ้น ถึงยากจนทนต์ลุ้เขาอยู่กิน ไม่ทิ้งถิ่นที่ทาง
 ให้ร้างโรย แค่ตัวเราร้างนชมาสกเนตร แสนทุเรศร่า
 ให้ไม่วายโหย ไม่มีความแซมชนส่อนโอย มีแต่
 โภยกองทกข์มาเคินทาง คุคนอนชนแซมเขาแย้มยม
 ไม่เหงาหังมเหมื่อนพทหมองหมาง พดผู้หญิงหยอก
 เอินให้เพลินปลาง มาตามทางหิมวันต์สนันมา ถึง
 พระโทณอารามพราหมณ์เข้าสร้าง เป็นพระปรารงค์
 แค่ไยราณนานักหนา แค่ครั้งตวงพระธาตุพระศาสดา
 พราหมณ์ครัทธาสร้างสรรค์ไว้มั่นคง ปรระจุพระทนาน
 ทองของวิเศษ พันอัมเกษโมทนาอนิสังษ์ จตุตถ์
 เทียนอภิวันทควยบรรจง ถวายธงแพรมผ้าแลวลัจจ
 คุสองข้างมรคาลันบาไผ่ คนคัตใช้ทุกกอดอดสลอน
 หนามแขนงแกว่งห้อยรอยเขารอน ข้างเป็นท่อนแห้งหัก
 ทลัททลุษ ที่โคนไผ่ไถ่เข้ามาชมชุก ข้างกกกุกเขยคิน

ก็นลูกชย พอเห็นคนวนป็นดินกระจุย เห็นรอยคู้ยรอย
 ข้างหนทางจร บรรลุถึงพระประทมประทับหยก สัปรุช
 เชนงแซ่แลสลอน แวะขึ้นไหว้พระประทมประนมกร
 สโมสรโสมนัคนมีสการ ต่างระรินขันจิตรพิศวง เทียว
 เวียนวงไหว้รอบขอบสถาน พระปรารค์ใหญ่มีอยู่แต่
 ขราณ สูงตระหง่านยอดเยี่ยมเทียบมอัมพร มีบันไค
 ขึ้นไปถึงทักษิณ แลเห็นสิ้นทุกทิศจิตรสยอน คุต้นไม้
 ในป่าเหมือนหญ้าขอน ระเนนนอนแนบซีกทิศสุธา คุ
 แผ่นดินรายรอบเป็นขอบคั่น เป็นหมอกควันแลไปไกล
 นึกหนา ข้างพินล่างกลางลานชานชลา มีพฤกษาร่ม
 รนเป็นพนราย พืชมพลาทางนบอภิวาท สุกนธชาติ
 ขยผายซาถวาย สัปรุชพร้อมพรังทั้งหญิงชาย กราย
 ถวายนทาแล้วลาลง เทียวเลียวลัดทิศนาพระอาวาส
 ครอบนาถน้ำจิตรพิศวง บริเวณวิควาเป็นป่าดง คุงวงง
 ร่วงรามาช้านาน พระประทมของบรมกระษัตริย์สร้าง
 เป็นพระปรารค์ใหญ่โตระโหฐาน สูงเท่านกเขาเห็น

เกินทยาน พระยาพานก่อสร้างไว้ล้างกรรม เธอ
 หลงฆ่าบิดรทิงคต เขารู้หมดเรื่องความไม่งามข้า
 เธอทำผิดคิดเห็นไม่เป็นธรรม จึงกลัวกรรมก่อสร้าง
 พระปรารภของ พิไต้พงเรื่องราวเขาเล่ามาก เมื่อ
 ยามยากนักไปฤไทยหมอง ใหว่พระปรารภต่างนัก
 รำกน้อง ให้ตรมตรองเตรียมใจครวไลลา มาถึง
 เกวียนเจียนใจจะขาดหาย เหลียวดูซ้ายแล้วแปรมา
 แลขวา เห็นผู้หญิงอนอนไม่สนตา แล้วรีบมาพร้อม
 กันสนั่นตง ซ้ำม้วยหนองคลองขงถงอ้ายก่อง สกณ
 ร้องรวิจวนถงนวลหง พอโพล่โพล่เวลาจะค้ำลง ให้
 งวยงง่วงเหงาเศร้าฤไทย เสียงจกรจันแจ้วๆ ให้แหว่
 หวาด หนาวอนาถน่าน้ำตาไหล ยะเยอกเย็น
 เส้นหญ้าพนาไลย วิ่งเวงใจจรมาในราตรี แล้วหยุด
 นอนในป่าเวลาคด คินงนถถนถงขงหมองศรี หัก
 ไยไม่ยลาคกวาคธลี้ กอของอิคคีรขบเกวียนเวียนระวัง

ย่างก็กินโภชนากระยาหาร ต่างสำราญคู่สมอารมณ์
 หวัง บ้างห่าร่มไม้ซึกให้ขี้คยั้ง พอยขย้งกายตาม
 ยามกัณการ แต่ตัวพินอนกลางหว่างต้นไม้ ยกมือ
 ใหว่เทวาพฤกษาสาร อย่าให้มีโภยโภยสิ่งใดพาน
 นมัสการแปดทิศแลวันทรา จนตักคนเตอนสว่าง
 กระจ่างแจ้ง จำรัสแสงส่องสอกลอดกพฤกษา น้ำค้าง
 พรหมลมว่าวหนาวอร่า พุ่มผ้าซอนผนไม่ชันใจ ไม่อุ้น
 เหมือนแนบกายสายสวาท โศกไสยาคนเกลือกกลดข
 ไม่หลยไหล ลูกขึ้นนั่งหลังอิงแล้วผิงไฟ ได้ยินไก่
 เกอนขันล้ำคณยาม เตียงจ้งหรือคกรัตกรังระหังร้อง
 เย็นสยงเยยมอย่างเข้ายามสาม จนแสงทองส่องฟ้า
 ส่างาม เรื่องอร่ามรุ่งรางสว่างวัน ต่างคนต่างก็
 ตันขันพร้อมหน้า แลวรีบมาเร็วไวในไพรสถนค์ ระยะเวลา
 ทางกลางไพรข้งไกลครัน แรมอรัญทุเรศสังเกตมา
 หนทางเกวียนเคียนโล่งตลอดดลิว สะพร้งทิวแถวไม้
 ไพรพฤกษา ระเบียบโรมรันพันสุธา คายคาคอก

ดวงกว้างราย บ้างทรงผลหล่นหนักเป็นอักษิณัฐ ไม้
 พักปลิดก็ไต่คงใจหมาย ถ้าน้องมาเห็นจะพาพิศบาย
 จะชวนสายสศทรวกโหลวมคง ถ้าเหาะไต่พิจะกลับไป
 รัชน้อง มาชมต้องท่งท่าบาระหง ยิ่งคิดถึงมิ่งมิตร
 จิตรพระวง แทะจะปลงชีวลัลลาร มาถึงลากหม้า
 ไชหัวใจหาย ทวนสายเสี่ยใจด้วยไกลสมร เห็นไฟป่า
 ใหม่ย่างอวรณ์ ทรวงพรอณเริงแรงคงแสงไฟ เห็น
 ลมพัดคืบควนไปบนยวน เหมือนลมทวนโทยจิตรพิศมัย
 เห็นหนองน้ำน่าช่นสนุ่นไคล เหมือนน้ำใจพิชชำระกำ
 ตรอม ไม่มีสุขทุกข์โศกด้วยโรครัก ออกจะหักเสี่ย
 ด้วยร่างห่างถนอม เติมนักเหนอยเมื่อยนักสบกสขอม
 จนชুবผอมผิวคล้ำสนน่านวล มาถึงโข่งลูกววน่ากลัวฉ
 เสี่ยงชนโทยให้พิไรหวน พิศคิดว่าเสี่ยงนางมาคราว
 ครอบฉาย ให้รัญจวนจรมาในอรัญญ เห็นต้นไทรใหญ่
 ไทรโหลฐาน สูงตระหง่านเงอมฆ่าพนาสณทั พิษยุค
 ยั้งนั่งนขอภิวันทน 2/07/2565 พลากรำพรพรรณิกในฤไทยของ

คิดถึงเรื่องอุณหทกข์ข้อษา พระไตรพาวุธมสมภีเศกสอง
 แล้วเทวาพาพราภมาจากน้อง พระร่ำร้องหานางเหมือน
 อย่างเรา พิกากนุชสุทใจมาไกลนัก ไม่เห็นภักตร
 ทรามประโลมโลมเฉลา เห็นแต่ทิวทางเกินเนินลำเนา
 พิสร้อยเกล้าโคกาดาพระไตร ถึงหนองโพโพมัทรม
 หนอง ต้นโพทองปากข้าคนอาไครย ครั้นลมพัด
 กวักแกว่งพลิกแพลงใบ ที่ภายใต้ร่มรื่นอุรา พนัง
 นยอกันแล้วผันผาย ไม่เหือดหายโหยหวนวิญจวน
 หา เห็นนกไม้ในดงพงพนา ไม่เห็นหนาน้มนวล
 ยิงควรวญคราง มาถึงห้วยหมอนทองมองเขม้น แล
 ไม่เห็นหมอนทองยังหมองหมาง คิดถึงหมอนเคย
 นอนกับหมอนนาง ทั้งหมอนข้างหมอนอิงเคยพิงกาย
 เจ้าเคยจัดขี้ขี้ไม่รู้ขาด พิไสยาคนด้วยทุกคืนไม้ต้น
 สาย มาเดินเข้าครานี้ไม่มีสยาย ใบไม้รายรองนอน
 หมอนไม่มี ไต่สังสารอาตมานิจาเอ๋ย ยังไม่เคยจาก
 น้องจึงหมองศรี ช่างจำเกาะเกาะหวั่นเมื่อยปลายข

ไม่มีคชัตสนพนประมาณ ด้วยราหัจจบเข้าทขลक्षण
 นีราศรักร้อน ใจถึงไฟผลาญ ฝูงนกยังมีใค้อยู่เป็น
 คำนาน มาเกิดการกำจัตวิตเป็น พระเคราะห์พามา
 ใก่ดลงไพร่สัณท์ ลักกัณณะใค่กลัษมาเล็งเห็น
 โย่ทนอนหมอนข้างจะร้างเย็น ใครจะเคลื่อนเคลื่อนอัน
 ประคองนอน วิตกพลางทางเลยครรรไล่ลวง ซ้ำม
 ห้วยห้วงคงคามาสลอน บ้างให้ร้องก้องป่าพนาคร
 ทเวครอนวิปริตคิตคำขล ถึงห้วยกระบอกชอกฉาร
 สถานที่ หนองจะมีคงคาค่อน่าฝน ฤๅแล้งแห้งหาย
 สิ้นสายชล มีแต่ต้นไม้สล่างข้างลำธาร ต้นชก
 ชรากลโสกไทรมะไฟป่า เคี่ยมมะค่าคางแคแสดมสาร
 กระเขียนกระบาทหมากถึงมะพร้าวตาล สดประมาณ
 หมูไม้ที่ในคง ช้เกียจกล่าววาวป่าจะช้าถึง รัยตะขิง
 มาในไพร่ระหง จนเขียงย้ายสายแสงพระสุริยง อู่สำห
 ทรงกายเกินกำเนิดจร มาถึงห้วยปลากคเขาปลก
 เกวียน เป็นที่เคียนหยดประทัยสลัปลอน ลงอาบ

12/07/2565

นำคำเกล้าขนิทาอื่น เห็นสาครฤกษ์เป็นขงโต ทั้ง
 สองฟากควมครกกลวนพุกษา มีตัวปลาพริ้งพรออยู่
 อักโข ผงสวายว่ายเรียงเคียงเทโพ ตกชะโคโคค
 ตินเข้ากินโคล ตะเพียนทองล่องลอยชนพนน้า กระค
 คำแหวกว่ายอยู่ไหวไหว ตะโกกกาปลาสร้อยก็ลอย
 ไป เข้าแฝงใบจอกกระจั๊ยให้ลี้ภัย ยิ่งชมปลา
 อารวณให้รอนจิตร นกถกคูชวิตรแล้วใจหาย ถ้า
 นองมาถนบกยพชาย จะชวนสายสศทกรกลางสงขล
 พจะชให้คหม่มจมา ทว่ายมาเกลือกกลลยอ้อยลี้สน
 แล้วจะชวนเกยผกหักออยด ให้นฤมลชมธารลำราญใจ
 ใ้อว่าเหล่าเต่าปลาหนีจาเอี้ย อย่าผูกเลยหามี่ใครเขา
 ชมไม่ นองของเรามีโคคด้วยอยู่ไกล ผคให้ใครชม
 เล่านะเต่าปลา ใ้อว่าน้ำเอียนน้ำในลำห้วย น้ำไม่ช่วย
 ล้างทุกข์ให้คกษา ตีแต่ล้างเหงอโคในกายา กยล้าง
 หนาล้างรอนใหม่อนเย็น จะล้างทุกข์ของพนสุคยาก
 พทุกข์มากอยู่ในใจใครไม่เห็น ชะตาตกอกเอี้ยไม่

เคยเป็น มิได้เว้นว่างวាយคล้ายรำคาญ เห็นสิ่งไรใจ
 หวนให้ครวญคว่ำ ทุกย่านน้ำแนวหนองคลองละหาน
 ใครจะเป็นเช่นพี่ไม่มีปาน เหลือประมาณที่รักภักดี
 ถึงงามข้าทำผิดสักครั้ง พักยังรักใคร่ไม่หน่าย
 หัน ไม่หึงหวงล่วงว่าไม่เท่าดี ด้วยปรานีออกอ้อมถนอม
 กัน ถึงจะรักหญิงอื่นสักหมื่นโกฏิ ไม่ปราโมชเหมือน
 นุชศุกระสัน มักเขื่อน่ายหายงามไม่ข้ามวัน ไม่
 เหมือนขวัญในยนาสัจจาจริง ถึงสกลสิ้นฟ้าดินไม่สิ้นรัก
 จะพมพกเฝ้าประคองแก่น้องหญิง ถึงยากเย็นเชิญใจ
 ก็ไม่ทิ้ง จะรักมิ่งนฤมลจนวันตาย ให้อ้องรักรักพิ
 อย่างนี้ช่าง อย่าเวีคร้างรักให้หักหาย จงคิดถึง
 ความเสวยเคยสยาย อย่าลืมนรายรศร่วมภิรมย์ชม
 ำพรรณพลาทางแลดูพวกเพื่อน ออกกล่นเกลื่อน
 รายเรียงเสียดขรม ลงอาบน้ำค้ำมดข้างผดจุม เอา
 โคลนถมขวางกันสนั่นไป พวกผู้หญิงปลิงกตสยัตว์อึ่ง
 ๑๒/๐๗/๒๕๖๕
 ๕ ขนจากหนองปลกปลิงวงไสว ๕ ทกลางคนกล้าแข่งแรง

สดใจ ก็เล่นไล่เอาเด็กเกิดพนัน พวกผู้ชายว่ายจับ
 อยู่สยสน ไ้นางคนหนึ่งแรงแข่งขยัน ขยี้มขยี้ค้ำ
 ปะแล้วละกัน เสียงสนั่นเฮฮาในวาริ แล้วชนจาก
 คงคาเวลาย้าย ทั้งหญิงชายปรีดิ์เปรมเกษมศริ ก็
 ออกเกวียนพร้อมกันไปทันที เกวียนของพ่อออกหน้า
 พากันจร ระวังร่นชนหอมพยอมสค คันธรวคโรย
 ร่วงพวงเกสร ต้องพระพายชายช่ออรชร แมลงภู
 ฟอนเฝ้าเคล้าประคองชม แมลงภูเป็นคู่ของขบผา
 ยุราณว่าเห็นจริงทุกสิ่งสม หญิงกับชายก็เป็นคู่ช
 อารมณ์ ชั่วปฐุมกับกัลป์พทธร ใครมีคู่พลัดคู่
 ไม่มีคู่ช มักเกิดทุกข์ใหญ่ยิ่งกว่าสิงขร เหมือนตัว
 เรียมร่ำรักหนักอทร ด้วยจากจรมิไต่อยู่เป็นคู่เซย
 โอแม่ดวงพวงพ่มประทุมทิพ คุลิลิลิลอยพานิจาเอัย
 พียงจากถิ่นใต้ไม่ลืมเลย เป็นคู่เซยชั้นจิตรชีวิตเรเคียว
 ยิ่งคิดไปใจทนสอนให้ พลังครวไรเลยมาในป่าเขี้ยว
 เห็นค่างลิงวิ่งโลกกระโดดเกรี้ยว บ้างกัลป์เหลียว

หลังหลอกตะคอกคน ลางลิงก็เกาะกิ่งพฤกษาไหน
 ลางลิงโจนจับคล้ายลาผล ขี้เกียดหมูลิงวิ่งชุกชอน
 กิรยรรเร็วมาในป่าคอน พระสรียาขอแสงลงแฝงเพื่อ
 ถงพยาพายเรือไม่หยดหย่อน ท่าย่านนั้นคุสนุกน่านั่ง
 นอน เป็นทรายอ่อนขาวสะอาดปลาตตา แต่ปางก่อน
 เป็นลำแม่น้ำกว้าง คุสองข้างยังเห็นเป็นฝั่งฝา แต่
 นำแห่งเหือกหายสายชลลา เป็นสุธารนราชดังปราย
 ลาน ยิ่งพินิจคิดไปแล้วใจหาย ก็ฝันผายล่องลัด
 พนัศสถาน พระสรียงลงดล้วยโถมมาน ก็ข้ามบ้าน
 ไปงมาเข้าขารัง ถงพระแท่นแสนสนุกทุกซ่ค้อยหาย
 เห็นรังรายใจปลมจนลมหลัง พวกหญิงชายสั้ปรษก็
 หยดยัง เข้าแอบบังพฤกษาริมอาราม พอพลบค่ำทำ
 ท้ระอาไ้ครย บ้างบักไม้เกะกะแล้วสะหนาม บ้าง
 กองไฟจุดไ้ตะเกียงตาม คุอร่ามรายเวียงเคียงกัน
 ไป แล้วพักผ่อนนอนหลับระงับขยับ จนแสงทองส่อง
 ทวีปสว่างไสว ^{12/07/2568} เอาขบเทยนบุษผาสุมมาไลย ชวนกัน

ไปไหว้พระแท่นแผ่นดินศิลา ในระหว่างนางรังทั้งคู่ค้อม
 คำนับน้อมกิ่งก้านกัสาชา แต่ไม่ร้องขอรักพระศาสดา
 อนิจจาเราเกิดกันไม่ทันองค์ เห็นแต่แท่นแผ่นดินผ้ายังปรากฏ
 แสนกำสรวลเศร้าจิตรพิศวง น้ำเนตรหยกหยกขยับ
 เป็นฝอยลง คิกถึงองค์พระสัมพันธัญญาณ พระองค์
 ไปรคเทวาแลมนุษย์ ให้สูงสถลันโสมสงสาร พระชนม์
 ไปได้แปดสิบกันิพพาน ไปรคประทานศาสนาไว้หาพัน
 พระองค์เกิดในวินกรบิลพิศก เป็นกระษัตริย์ศรีศษ
 เกษมสันต์ มานีพพานในป่าสาละวัน ถ้าเกิดทันแล้วจะ
 ทูลอาราธนา มิให้องค์ทรงญาณิพพานก่อน ให้ถาวร
 อยู่สืบพระศาสนา ยิ่งคิดไปใจหายฟ่ายน้ำตา แทะยชีวา
 จะพินาศเพียงซากใจ แลเห็นกัณพระโลहितพระคิษฐาน
 ยิ่งสงสารสังเวชน้ำเนตรไหล ประคองวางกลางเกล้า
 ฝ่าพิโร แล้วกราบไหว้ตั้งวางไว้อย่างเต็ม ทุพระแท่น
 แล้วกัแสนจะสังเวช ถ้าเรื่องเคชจะนิมิตรมณญูปเต็ม
 จะสร้างวิภคตแก่ตักแต่งเต็ม ไว้เฉลิมโลกาสถาพร

ทางทิศบูรพานำวิเวก เห็นเทียมเมฆกลุ่มเกลื่อนเลื่อน
 เวหน ข้างทิศใต้ทิวไม้เป็นหมอกมด แลดูคนตัว
 นิกนิตคิตคัสธา เห็นเขาใหญ่ไกลตะค่อมช่อมเขี้ยว ต
 ลคเลียวหลายหลากชวากผา พยบลมกลมกลืนกย
 ฝนฟ้า ทิศน่านิ่งแลอยู่แต่ไกล พินิจพลางทางเดินบน
 เนินผา เห็นคีตาแวววามงามไสว พรรณรายพราย
 แพรวดแววไว แลวิไลยเลื่อมเลื่อมละลานตา ข้าง
 เป็นก้อนกลิ้งกลมข้างคมแหลม เป็นแก้วแกมเกิด
 ก้อนช่งอนผา เป็นที่เทพนิมิตรด้วยฤทธา พิจารณา
 สัมความตามยาพิ เป็นก้อนแก้วแวววายปละปลายแสง
 คอเครื่องแต่งพระศัพพะชินศรี จึงเกิดเป็นบรรพต
 ปรางภูมิ ทั่วเป็นที่ถวายเป็นเพลิงเชิงตะกอน ยิ่งพิศดู
 ภูผาน้ำคาคก อยากใคร่ยกโยกยอดให้ถอคถอน มา
 ปลุกฝั่งตั้งวางกลางนคร ให้ถาวรวันทาบชาชม ยก
 ไม้ไหวงใจไม่มีฤทธิ์ สุกจะคิตชุตหินแผ่นดินถม
 แล้วลงจากเขาเขินเนินพนม เทยวเชยชมขมขชาติ

12/07/2565

ฟังแว่วแว้งแว้งแว้งเพลงสวรรค์ อัครจรวยจับจิตรพิศวง
 พิพิศวงทั่วบริเวณจังหวัดวง จนเลยหลังลัดทางมากกลาง
 ไพร เห็นพยอมมายางยงสูงสลอน กุชัชช้อนโคกสน
 ต้นไสว ตลิ่งปลิงปริงปรางมะทรางไทร ประคำไก่
 กั้นเกราะสะเคาดง กระฐินกระทุ่มชุมแสงคังแกลึงกิติ
 เปนคันฉัตรชูเชิกระเหติกระหง ปริงประท์ปรุเปรียง
 ภูมเวียงคอง โลกทnungอินทนิลแลอินจินทน์ เปนพวง
 ผลหล่นกลาดลงคายนคน ระคะพนพสุธาวนาสัณฐ์
 มะขามข้อมนอมกึ่งลงชิงกัน เลียงสนันเฮฮาในป่าคอน
 พิเคินพลางทางคุ่มวิหค บ้างโผนผกขินจับสลบัสลอน
 นกกระดิ่งจับกึ่งกาหลงนอน กระจายจรจากรังไปพรัง
 พรู อีสุมเหล่าเขาชวาทะธาขึ้น เย็นจวรจรณบินผวา
 เทยวหาคู่ นกนางนวลโนรีสีชมพู นำเอ็นคแต่เจ้า
 สาลิกาทอง พคณงถงสาลิกาแก้ว ค้าดงแล้ว
 ใครจะอยู่เป็นคู่สอง จะเครำทรวง่วงงองอยู่กรงทอง
 ฤาจะล่องลอยบนไปกินไกล จวนจะคำรำตรกนกถวิล

12/17/2565

นกขมิ้นเหลืองอ่อนจะนอนไหน มานอนเพื่อนพียงใน
 กลางไพร ให้ชื่นใจเชยเจ้าสักราตรี พิรายรำคร่ำ
 ครวญชวนละห้อย พกพลอยคร่ำครวญถนวลศรี
 พระสรีรายอแสงแผ่ศิริ เสียงชน้โหยหวนรัญจวนใจ
 เห็นเลือดค่อมทรายเกินเนินพนศ ได้มระยัตโยหญาที่
 อาไศรย ینگคนองลองเชิงละเลิงใจ เห็นคนไปวังชอก
 ตามตรอกเตริน หมี่กระโตกหมุดคเที้ยวมคแผ่ง แวด
 ก็แรงกินหนามไม่ขามเขิน ชมคคหมันหันหาปากันเกิน
 ละมั่งเมินมองเมียงฟังเสียงคน กระรอกกระแตแย้ตัน
 เทยวคุดคุด ย่างคู้ชคตินฆ่าพนาสณท พเทยวเดินค
 สนุกทกค้ำยล ก็ต่างคนต่างสำราญบานญไทย ครัน
 เย็นย่ำค้ำมคขมกขมิว พนกกลวกลขมาที่อาไศรย
 พระจันทร์ส่องท้องฟ้าพนาไลย จุดคอกไม้เพลิงพลาหม
 ตามตะเกียง ถวายพระแท่นอภิศติตั้งจิตรหวัง จุดพล
 คิงกองลันสนันเสียง กระจายพวงพลังใหญ่ไฟพะเนียง
 12/07/2565
 ชนสูงเพียงปลาขริงคิงสถาน ย่างก็จุดอายตอเสียง

หวอวด กรวดก็ลุดฟ่งปราดอยู่ผาคฉาน มีคนคกร
 เกรียวเทยวสำราญ ประกอบการบูชาประสาธน์ บ้าง
 ก็เล่นเต็นรำทำสมโภช ค้วยปราโมชมุ่งหมายฝ่าย
 กุศล บ้างโกนเกล้าเข้าบวชแล้วสวดมนต์ บ้างนั่ง
 ยืนภาวนาหลับตาไป บ้างกร้องแกเพลงกันเครื่องครัน
 คนฟังย่นยกเขยกเขียตไม่ไหว เขาเล่นเรื่องชวนแผน
 แล่นอาไลย เมื่อจรไปรับน้องวันทองนาง บ้างกร้อง
 สักวาได้นำทขี ลูกคู่ขี้เรียบริตไม่ซัดขวาง ข้าง
 เสภาภกนกรับขยขยพลาง แล้วตรวจครางถึงพินนม
 อนงค์ บพาทยรบขยขานประสานเสียง ก็กลมเกลยง
 กล่อมจิตรพิศวง คนมาฟังนั่งพร้อมลอมเปนอง บ้างชน
 ลงอศแอเสียงแซ่เซง จนตกคนครนครนสนันมี ชวน
 กันค้แต่ระฆังตึงห่างแห่ง ลีปฐมพร้อมกันเมอวน
 เฟิง พระจันทร์เปล่งเปลืองปลคหมกมลทิน ทารา
 ราชพรายพร่างนำค่างขอย หวนห้อยโหยจิตรคิตถวิล
 หักไขไม่ลงนอนกับคอนคิน เขาหลับสนเสียงเงียบยะ

เยียบเย็น ฟันอน ไค้กเคว้าจิตรพิศวง พอค่ำลงวัน

นั้นกณเห็น ว่าโลมลุยบนึ่งประคองเคล้น แม่
เนอเย็นหยิกช่วนว่ากวนใจ พักล่าวคำร่ำปลอบให้ชอย

ชน ะเว็กรนชนจิตรพิศมัย สตั้งต้นรินรศสมาโดย
น้ำค้ำไพรพร่างพรมลมร่ำเพย ใอน้ำค้ำกลางหา

หนาวละห้อย ออย่าหยกย้อยหยกย้างน้ำค้ำเอ๋ย ใค้คอก
ควงพวงพยอมออย่าหอมเลย พอยากเซยชมชเรณุนวล

ไค้พระจันทร์อันสว่างกระจ่างแจ้ง ออย่าเข้าแฝงเมฆมด
ลมบนหวน ขอชมต่างหน้าอันองลของนวล ออย่าเพ่อ

ควนลับเหลี่ยมเมรุไกร ใคว่าควงคาราในอากาศ
เค็ยรคาศแวมวามงามไสว ลอยประโลมเลอนพานภา

ไค้โดย เหมอนควงใจของพิทเลอนลอย พอยากไค้ควง
คาวอันวารวัย นกขยี้แล้วขยาคไม่อาจลอย ชม

แต่แสงสูกสว่างอยู่พร่างพร้อย พยัญน้อยนกปองไม่
ต้องการ ครันแสงทองรองเรองอร่ามฟ้า สกุกุณา

ร่ำร้องก้องประสาน คาวกเลอนเคอนกัลยพโยมมาณ

รวีวารส่องภพขยสกล ก็ชวนกันวันทาลาพระแทน
 พัสตเสณเสยกายผ่ายกศล ให้ครวญคร่ำรำรักพระ
 ทศพล ก็ต่างคนต่างส่อนกลนน้ำตา ปล่อยให้เปลือง
 เกรืองภยิตอทิศถวาย แล้วคลลคลายคลุมพระแทนที่
 แผ่นผา ก็ชนชมโสมนต์ควยศรัทธา แล้วก้มหน้า
 กรรwnน้ำเป็นคำไทย ขอเคชะภษาอนิสงษ์ เมื่อปลด
 ปลงชีวิตรให้คิคได้ อย่างมีมารมาจญเข้าคลใจ
 เทพไทจงเห็นเปนพยาน ขอให้เข้าไคตรัสตักกิเลศ
 จะข้ามเขตรแวนแคว้นแคนสงสาร ให้สำเร็จประโยชน์
 โภธิญาณ เข้านิพพานพ้นทุกขศขสขาย ขอให้สม
 ปรารถนาอย่าช้านัก สิ่งไคร้ก็ขอให้สมอารมณ์หมาย
 ให้พยพระทกชาติอย่าคลาดคลาย อย่าให้ตายกลาง
 อายุศม์ขยจับัน ตั้งแต่ชาตินไปจนไคตรัส อย่าข้อง
 ขัตทรพยสิ้นทุกสิ่งสรรพ การสิ่งไคที่หยายขยทุกอัน
 การสิ่งนั้นอย่าไคพยประสขเลย ครั้นกรรwnน้ำสำเร็จ
 เสรีจตุระ ^{1247/2565} ปลาพระแทนทองนระนงเอัย ประคิษฐ์กลอน

อ่อนใจด้วยไกลเชย ไม่หยดเลยเรื่องรักหนักจริง
 ถึงฟ้าดินอิสินทรสิ่งขรเขา ไม่หนักเท่าทกขพนสักสิ่ง
 เมื่อยามนอนอนนคิจิตรประวิง อนาคตนั่งนึกถึงตบึงไป
 ไซ้จะแกล้งแต่งประกวคอกคผลลาด ทำนิราศรักมิตร
 พิศมัย ด้วยจิตรรักกาพย์กลอนอักษรไทย จึงตั้งใจ
 แต่งคำแต่ลำพัง หวังจะให้ภาเพลงในเมืองหลวง คน
 ทั้งปวงอย่าว่าเราข้าหลัง ถ้าใครเขนก็จะเห็นว่าจริงจริง
 ประคองตั้งน้ำจิตรเวาคิดกลอน ขอเดชะถ้อยคำทราเวือง
 ให้ภาเพลงเลิศลักษณ์ในอักษร ขอเชิญไทเทวราช
 ประสาทพร ให้สุนทรภาทั่วธานีเอย

นิราศพระประทุม

นิราศพระประธม

๐ ถวิลวนจันทร์ทิวาชนหาคำ ดงนาเวลาเคลื่อน
ออกเลือนล้ำ พอมองย้ายามสองกลองประโคม น้ำค้าง
ข้อยพร้อยพรมเป็นลมว่าว อนาคตหนานักเคยได้เคย
โฉม มาสูญเหมือนเดือนดับพยับโพยม ให้ทุกขโถมหนัก
ในฤทัยครวญ ไฉนนำหนาวครวญเป็นที่สุด จะจากนช
แนบข้างไปห่างหวอน นิราศร้างห่างเหินให้เรรวน มิได้
ชวนเจ้าไปชมประธมประโชน ที่ปลุกรักจักได้ชื่นทุก
คนคำ ก็เคยคำตายฝอยกรองกร้อยไกรวัน ที่ชนเคย
เคยรักเหมือนหลักประโคน ก็หักโค่นขาดสูญประยูรวงศ์
ยังเหลือแต่แม่ศรีสาครอยู่ ไปถึงสู่เส่นหานางเส้าหงส์
จะเชิญเจ้าเท่าไรก็ไม่ลง ให้คนทรงเสียใจมิได้เคย
วัตรมั่งคั่งแต่เสด็จสำเร็จศพบ ไม่พานพบภคินีเจ้าพี่เอ๋ย
ไฉนแลเหลือวเปลี่ยวใจกระไรเลย มาชวคเคยโฉมหอม

12/07/2565

ถนนมนวล จนนาวาคลาล่องเข้าคลองขวาง ค่ายลบาง
 กอกน้อยละห้อยหวาน ตลาตแพแลตลชกเขาทอศพรวน
 แต่แลลวันเรือตลาตไม่ขาดคราว ทุกเรือนแพแลลย
 ระวังเงยบ ยังเย็นเยียบยามตกให้ นกหนาว ในอากาศ
 กลากเกลื่อนควยเคอนทาว เปนลมว่าวเฉยฉิวหวิว
 หัวใจ ไ้อย่างกอกกอกเลื้อยให้เหือดโรค อันความ
 ไศกนจะกอกออกที่ไหน แม้นไต่แก้วแววตามาษาใจ
 แลวกไม่พังกอกดอกจริงจริง คุ้มหลังยังไม่ล้มที่
 ปลมจิตร เคยมีมิตรมากมายทั้งชายหญิง เมื่อยาม
 คกนกกตงทพงพิง อนาคตนึ่งนกง่านานอง บางว่า
 น้อยน้อยจิตรควยพิสมัย น้อยฤาใจจึกจางให้หมางหมอง
 หมายว่ารักจักได้ พึ่งเหมือนหนึ่งน้อง ให้เจ้าของชาย
 หนาทั้งตาย ถึงวัดทองหมองเคว้าให้เหงาเงียบ เย็น
 ยะเยียบหย่อมหญ้าซาฉี สงสารฉิมฉิมของสองนารี
 มาปลงที่เมรุทองทั้งสองคน ขอบบุญญาภิสงส์จ้านงสนอง
 ช่วยส่งสองศรีสวัสดิ์ให้ปฏิสนธิ คิวาลัยไตรภพขสกล

12/07/2005

ประจวบจนจะไต่พบประสยกัน ทั้งแก้วเนตรเกสรามณ
 ทาทิพย์ งดลยลิลล่องถึงสรวงสวรรค์ จะเกิดไไหน
 ไต่อยู่คั้ววัน อยามัอินทรายเปนมเหมือนเช่นนี้ วัตปะขาว
 ขาวเหลือเชื่อไม้ไต่ คั้วยวงใจเจ้านันคล้าคัมิตหมี่
 แม้นแม่ฆ่ายขาวโคกโกลกมี เหมือนแม่ศรีสาคร
 ณะอันเแว ไร่เคระห้กรรมจำคลาศนิราคร้าง เพราะ
 ชักขวางความในเหมือนไขว้เฉลว ทั้งเกลี่ยคั้วนินทา
 พาลาเลว เหมือนคั้วงเปลวปลิวคั้วงให้หมองมอม
 เลี้ยกายแต่แม่ศรีเจ้าพะเอย จะชวคเซยชวคชมภิรมย์
 ถนอม เหมือนคอกไม้ไกลแคนเพราะแตนตอม ใคร
 แผลงปลอมปลิดสอยมันต้อยคาย บางคั้วรเหมือนบ้าร
 บักรรัก จะพงพิคั้ววาสเหมือนมาทหมาย ไม่เหมือน
 นกตรกครองเพราะสองวาย เห็นผกผายเพอนหลงคั้วย
 ทรงโลม พอสันแพแลลวันลวนสังคั้ว พยพิคั้วฮฮฮอกระพือ
 โหม ยิ่งคักคั้ววาววามดังคั้วตามโคม น้ำคั้วงโทรมแสน
 หนาวให้เปล้าใจ บางขนนคั้วนล้ากคั้วหึ่งห้อย เหมือน
 ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐

เพ็ชรพลอยพราวสว่างไสว จึ่งหรีกร้องขอร้อง
 เลียงเวียงเรไร จะแลไหนเงียบเหงาทุกเหยาเรือน ขาง
 ระมาคมาทหมายตายสวาท ว่าสมมาทเหมือนใจแล้ว
 ไม่เหมือน แสนสวาทมาทหมายมาหลายเคื่อน มีคลา
 เคลื่อนแคล้วคลาศประหลาดใจ วิกไก่เตี้ยไม่เห็นไก่เห็น
 ไทรดำ กอระกำแกมสลละชั้นไสว หอมระกำก็ขึงชำระกำ
 ใจ ระกำไม่เหมือนระกำที่ชำทรวง ถึงวนหลวงหวง
 ห้ามเหมือนความรัก เหลือรักหักจับต้องเป็นของหลวง
 แต่รวรินกลืนนภาขุบผาพวง จะรันร่วงเรณูฟูขจร ใต้
 ไม้ต้นคนเฝ้าเสาวรส ยังปรากฎกลืนกล่อมหอมเกสร
 แต่โกสมภุมรินมาขินวอน ไม่คับริ้นร่วงกลืนให้กินโดย
 คักกาคัดคีตตัวอนไม้ต้นหมค แต่่นกคกร้องเร้ากระเหว่า
 ไทย ระรวรินกลืนโคกมาโยกโยย ใต้โคกโรยแรม
 ร้างมาห่างจร ถึงขางขวางปางก่อนว่ามอญขวาง เคี้ยว
 นนางไทยลาวตอจลลอน ทำยศอย่างขวางแขนแสน
 แสงอน ถึงนางมอญก็ไม่วางเหมือนนางไทย วิกพิกุก

ผูกกลิ่นระรินริน ไห้หอมชื่นเชยกับยวสแยงสศไส เหมือน
 พิกุลอ่อนทรวงพวงมาลัย พิเศษไต้หัตถ์หอมฉนวนนวน
 ไห้ยามนมไค้เชยทเคยชน มาหอมรินแต่คอกไม้ทใน
 สวน พระพายไซโรยรินกลิ่นลำควน เหมือนจะชวน
 ชูใจเมื่อไกลเชย บางผักหนามนิกขามแต่หนามไต้ยน
 หนามทุเรียนล็กฉีกอกเจ้าเอ๋ย ทักทขวางทางความแต่
 หนามเคย ไม่น่าเชยนำซึ่งล้วนรังแตน ถึงสวนแตน
 แสนไต้ยกายสายสวาท มาสิ้นชาติปรโลกยิ่งโคกแสน
 ไปสวรรค์ชั้นบนคนละแตน ไม่รวมแผ่นดินภโลกยิ่งโคก
 ใจ ถึงวิกเกษเจตนาแต่การเกษ ไม่สมเจตนาหน้าตา
 ไหล เคยล้วยเนตรเกษน้อยกลอยอุทัย มาจำใจกลิ่น
 กลิ่นทริญจวน น้ำค้างพรมลมชายระบายโยก หอม
 คอกโคกเศร้าสร้อยละห้อยหวน เหมือนโคกร้างห่างเห
 เส้นหันวล มาถึงสวนโคกชำระกำทรวง เห็นรักน้ำ
 คร่ำคร่าไม่น่ารัก จะเค้หัทไต้ยก็ไค้เขาไม่หวง แต่

ละกันผลลูกกิ่งผูกพวง ก็ไวย่วงเปล้าหมกไม่่งคางาม
 เหมือนรักคนคนรักทำยักยอก จะเก็บคอกได้ผลคน
 ก็ขาม แม้นยางลูกถูกหัดถ่มนังกตลาม เหมือนรำราม
 รักรายริมชายพง วัตถุประสงค์ใครหนอละลอลลาค เขา
 อาวาสมาไว้ให้อาศรัยสงฆ์ ช่วยละลอรลลภษณทริก
 ทรง ให้มาลงเรือร่วมนมมทันอน ถนอมแนบแออุ้ม
 ประทมน้อย แขนจะคอยเคียงวางไว้ต่างหมอน เมื่อ
 ปลมไฟไสยาอนาทร จะกล่าวกลอนกล่อมขนิษฐาให้นิทรา
 เห็นคลองขวางบางกรวยระทวยจิตร ไม่ล้มคิกันมน้อย
 ละห้อยหา เคยร่วมสุขทุกซัรอันแต่ก่อนมา โอ้สิ้น
 อายุเจ้าไคเภาบ แต่ก่อนกรรมนำสัตว์ให้พลัดพราก จึง
 จำจากันมน้องให้หมองศรี เคยไปมาหาน้องในคลองนี้
 เห็นแต่ที่ทองคลองนองน้ำตา สงสารบุตรสุดเศร้ายุทก
 เข้าค้า ค้วยเปนกำพร้าวแม่ชะเง้าหา เขม้นมอง
 คลองบ้านคุมารดา เชื้อคน้ำตาโทรมทรายลงกรายกราน

12/07/2565

ยิงตรงตรงกรกคกคนสอนอน จนนไกขึ้นเจ็ยเจ็กวิเวกวาน
 เหมือนนั้นมนองร้องเรียกสำเนียงนาน เจ็ยนจะขานหลง
 แลแฉงค้อย บางศรีทองคลองบ้านน้ำตาลสด อร่อยรส
 ซาษชานหวานคอออย เหมือนปากพิศร์ทองของน้องนอย
เป็นค้อยอกคอกสร้อยสิกระวา ทุกวันนพเภาเรากิ่งหอม
เรือเป็นจอมเราเป็นจันต้อยค้นหา โอใจอมพิศร์ทองของ
น้องยา เมื่อไรจะพาพินนอยมากลอยใจ บางอ้อยข้าง
 ไร่ข้างที่ร้างไชลง มาอยู่โรงรักบ้านน้ำตาไหล พิศลาค
 แคล้วแก้วตาให้อาไลย เหมือนนอกไอยราร้างฝูงนางพิง
 พอจวนรุ่งฝูงนกวิหคร้อง ประสานซ้องเซ่งแซ่คังแตร
 สังข์ กระเหว่าหวานขานเสียงสำเนียงคัง เหมือนชาววัง
 หวัคเสียงสำเนียงนวล อโณทัยไทรศรีสัจรัสแสง กระจำง
 แจ้งแจ่มฟ้าพุดกษาส่วน หอมดอกไม้อาลัยพรรณให้
 รัญจวน เหมือนกลิ่นนวลน้ำกลีบหลายซึ่งชายทรวง โอ
บุษผาสารพศทกลกกลย ครันรุ่งริบขานงามไม่ห้ามหวง

ให้^๕ชื่นชุ่ม^๕ภุม^๕วิน^๕ลิน^๕ทั้ง^๕ปวง ใ^๕ถ้^๕ท^๕ร^๕า^๕ย^๕ท^๕ร^๕ว^๕ง^๕เส^๕า^๕ว^๕ร^๕ส^๕ไม่
 อด^๕อ^๕อม แต่^๕ค^๕อก^๕ฟ^๕า^๕ส^๕า^๕ห^๕ร^๕เ^๕า^๕พ^๕เ^๕อ^๕ย มี^๕ห^๕ล^๕น^๕ล^๕ย^๕ละ
 ใ^๕ห^๕ม^๕ู^๕แ^๕ม^๕ง^๕ภ^๕ุ^๕ห^๕อม จะ^๕กล^๕ก^๕ก^๕ล^๕น^๕ล^๕น^๕ร^๕ส^๕ใ^๕ห^๕ม^๕ค^๕อ^๕ม จน
 ห^๕าย^๕ห^๕อม^๕แ^๕ห^๕ง^๕ร^๕อก^๕ห^๕ेम^๕อ^๕น^๕ค^๕อก^๕ก^๕ล^๕ย^๕ ใ^๕ง^๕ว^๕ค^๕ส^๕ก^๕ห^๕ेम^๕อ^๕น
 หน^๕ง^๕ว^๕ก^๕ท^๕ค^๕ก^๕ค^๕ส^๕ง^๕ ย^๕ิ่ง^๕ก^๕ว^๕่า^๕ฝ^๕ง^๕เ^๕า^๕ห^๕ี^๕ร^๕เ^๕็น^๕เ^๕ิน^๕ส^๕อ^๕ย แม^๕น^๕
 ค^๕อก^๕ฟ^๕า^๕ค^๕ลา^๕ค^๕ล^๕อ^๕น^๕ห^๕ล^๕น^๕ล^๕เ^๕อ^๕น^๕ล^๕อ^๕ย จะ^๕ใ^๕ถ้^๕ค^๕อ^๕ย^๕ค^๕็^๕ย^๕ร^๕ับ
 ปร^๕ะ^๕ค^๕ิ^๕ย^๕ปร^๕ะ^๕ค^๕อง บ^๕าง^๕ข^๕น^๕น^๕ข^๕น^๕ก^๕อง^๕มี^๕ค^๕ล^๕อ^๕ง^๕ก^๕ว^๕่า ว่า
 เ^๕ก^๕ิม^๕บ^๕าง^๕ช^๕อ^๕ส^๕น^๕เ^๕า^๕ข^๕น^๕ข^๕อง เ^๕น^๕เ^๕ร^๕อ^๕ง^๕ห^๕ล^๕ง^๕ค^๕ร^๕ัง^๕ค^๕ร^๕าว
 ท^๕้า^๕ว^๕อ^๕่^๕ท^๕อง แต่^๕ค^๕น^๕ร^๕อ^๕ง^๕ร^๕ี^๕ย^๕ก^๕เ^๕อ^๕น^๕ไม่^๕ห^๕ेम^๕อ^๕น^๕เ^๕ก^๕ิม ส^๕ค^๕า
 ไ^๕ค^๕ไ^๕ค^๕เ^๕น^๕เ^๕อ^๕น^๕อ^๕ย^๕า^๕ห^๕ेम^๕อ^๕น^๕พ^๕ เ^๕ห^๕ิม^๕อ^๕น^๕ม^๕ณ^๕น^๕พ^๕ร^๕ค^๕น^๕ฉ^๕ิ^๕ร
 เ^๕ล^๕ล^๕ิม อ^๕ัน^๕น^๕้ำ^๕ใ^๕น^๕เ^๕า^๕ร^๕ัก^๕ช^๕ว^๕ย^๕ค^๕ัก^๕เ^๕ก^๕ิม ใ^๕ห^๕พ^๕ล^๕เ^๕ิม^๕พ^๕ิ^๕ค^๕ว^๕าส
 อ^๕ย^๕า^๕ค^๕ลา^๕ค^๕ค^๕ลา^๕ย บ^๕าง^๕น^๕าย^๕ไ^๕กร^๕ไ^๕กร^๕ท^๕อง^๕อ^๕ย^๕ค^๕ล^๕อ^๕ง^๕น^๕ ช^๕อ
 จ^๕ิง^๕มี^๕มา^๕ท^๕ก^๕ว^๕น^๕ห^๕ेम^๕อ^๕น^๕ห^๕ม^๕ัน^๕ห^๕มา^๕ย ใ^๕ไป^๕เ^๕น^๕ช^๕ำ^๕ชา^๕ล^๕ะ^๕ว^๕น^๕ใ^๕ห^๕
 พ^๕ล^๕ัน^๕ต^๕าย เ^๕น^๕เ^๕ล^๕ี^๕ค^๕ช^๕า^๕ย^๕เ^๕็^๕ย^๕ว^๕ชา^๕ญ^๕ผ่าน^๕ว^๕ิ^๕ชา ใ^๕ถ้
 ค^๕ร^๕อ^๕บ^๕ค^๕ร^๕อง^๕ส^๕อ^๕ง^๕ส^๕าว^๕ช^๕า^๕ว^๕พ^๕ิ^๕ฉ^๕ิ^๕ร ส^๕ม^๕ส^๕น^๕ิ^๕ท^๕น^๕าง^๕จ^๕ร^๕เ^๕็^๕เ^๕็น^๕ห^๕า
 เ^๕ห^๕ेम^๕อ^๕น^๕ค^๕ว^๕พ^๕น^๕ไ^๕ค^๕ร^๕อง^๕แต่^๕น^๕อ^๕ง^๕ย^๕า จะ^๕เ^๕ก^๕อ^๕ห^๕น^๕า^๕พ^๕าง^๕าม

ขนครามครัน ถึงคลองขวางบางระนุก ไชยอกพิ मैं
 บกมีเหมือนหนึ่งนกจะผกผัน ไปอุ้มแก้วแววตาพารัด
 มาด้วยกันนันทงศที่อัยรม ลงร่วมเรือเมือว่าตนสอน
 อื่น จะคอยช้อนโฉมอุ้มไม่หยมหยม ไม่แย้มสรวล
 ชวนเสบยเฝ้าเซบซิม กว่าจะอุ้มอกแอบแนบนิทรา ขาง
 คุเวียงเคียงเงียบเซียบสังกั เป็นจังหวัดแถวสวนล้วน
 พดุกษา ครอบนางขางเคเวียงเหมือนหนึ่งยงนา ไม่
 เหมือนหน้านางนึ่งในวงเวียง เห็นโรงทึบทึบอ้อยเขา
 คอยช้อน มีคนค่อนควายควาคไม่ขาดเคียง เห็น
 น้ำอ้อยยออยรางทวางเวียง ไชยพิศเพียงชลนาทจายลย
 อด้ำอ้อยยออยยบเหมือนทบอก น้ำอ้อยตกเหมือนน้ำ
 ตาควงกว่าขัน เขาโหมไฟในโรงโฆมวงวัน ให้อดอัน
 ออกกั่มรุมระกำ อันน้ำในใจคนเหมือนคนอ้อย ข้าง
 ปลายกรออยซัดซิมไม่อิมหน้า ค่องหนทึบหนบแตกให้
 แผลกล้า นนแล่นาจึงจะหวานเพราะรานเจือ ถึง
 ขางม่วงม่วง ^{12/๗/๖5}จิตรกิดถึงม่วง แต่จากทรวงเดี่ยวใจอาลัย

เหลือ ม่ม่วงหอมเหมือนนวลเนอ มีริเยอ
 ขางม่วงเหมือนดวงใจ เห็นต้นรักหักโค่นต้นสนัด เป็น
 รอยคักรักขาดให้หวาดไหว เหมือนคักรักคัศสวาทขาด
 อาลัย ค้วยเห็นใจเจ้าเสียแล้วนะแก้วตา ถึงขางใหญ่
 ให้รอดทอดประทัย เข้าเคียงกับกิ่งรักไม่หักหา เมื่อ
 กินเข้าเขากหักโยรักมา จมปลาร้าลองค์ค้วยอยู่ริม อร์ออย
 นักรักอ่อนปลาช่อนอย่าง เปรียบเหมือนอย่างเนอนุ่ม
 ทหยมหยม อยากูรักรักใคร่พึงได้ชิม ซอยแต่จิม
 ปลาร้าจึงพารวย โอรักต้นคนรักเขาหักให้ ไม่คัตได้
 เค็กรักไม่พักควย แต่รักน้องต้องประสงค์ถึงงงววย
 ใครไม่ช่วยชักนำสู่ กล้ากลืน เสพอาหารหวานคาว
 เมอคราวยาก ล้วนของฝากเฟื่องฟู่ค้อยชูชุน แต่
 มะเข็มนแกนในระไปคิน ของอนอนอกไขล้นโอชา แต่
สิ่งของน้องรักพุกจินอัย แฮ่อมพลับผลชีวิตเป็นปฤษณา
 พะจากฝากบ่คสนิทมา เหมือนแก้วตาตามติดมาชีวิต
 เซอ แผ่นขนนวนทางของแห่งสน แต่ละชนฐุใจอาลัย

เหลือ ใต้ ชนชิมอิมหน้าทั้งลำเรือ เพราะน้องเนอ
 นพคุณกรุณา แล้วเข้าทางบางใหญ่ครวไพล่่อง ไป
 ทามคลองเคลอนคล้อยละห้อยหา เห็นสิ่งไว้ในจังหวัด
 วิทยา สอนอาลัยถึงคนงนวล แม้นแก้วตามาเห็น
 เหมือนเช่นนั้น จะยินดีก็วยคอกไม้ทในสวน ไม่แจ้งนาม
 ทามพี่จะชชวน ชมลำทวนทอกซ่มต้นนมนาง ทริมน้ำ
 ง่าเงอมจะเออมหัก เอาขอรักให้ของเมอหมองหมาง
 ไม่เหมือนหมายสายสวาทจะชากกลาง โอ้อ้างว่าง
 วิญญาในสาคร บางกระบือเห็นกระบือเหมือนช้อย่าน
 แสนสังสารสัตว์นาฝงกาษร ลงปลักเขยอกเกลือกเลน
 ระเนนนอน เหมือนจะรอนรนว่าทุกคำคน โอ้ออกพิ
 นกรอนควยความรัก ถึงฝนสักแสนท่าไม่ฝ่าฝน ไม่
 เหมือนรสพมาลยเมอวานชน จะชชื่นใจพิควยปรกติเปรม
 โอ้เปรียบชชายคล้ายนกวิหคณ้อย จะเลอนลอยลงสรง
 กีบหงส์เหม ใต้ โกลไคียงเมียงริมจะอิมเอม แสน
 เกษมสุคสวาทไม่คลาศคล้าย ถึงคลองย่านบ้านบาง

สันขี^๑บ้า^๒ เหมือน^๓อน^๔ข^๕ขาน^๖อก^๗เข้า^๘เฉา^๙คง^{๑๐}งาย^{๑๑} เป็น^{๑๒}บ้า^{๑๓}จิ^{๑๔}ตร^{๑๕}
 คึก^{๑๖}คึก^{๑๗}คึก^{๑๘}คึก^{๑๙}คึก^{๒๐}คึก^{๒๑}คึก^{๒๒}คึก^{๒๓}คึก^{๒๔}คึก^{๒๕}คึก^{๒๖}คึก^{๒๗}คึก^{๒๘}คึก^{๒๙}คึก^{๓๐}
 ทก^{๓๑}ท^{๓๒}ท^{๓๓}ท^{๓๔}ท^{๓๕}ท^{๓๖}ท^{๓๗}ท^{๓๘}ท^{๓๙}ท^{๔๐}ท^{๔๑}ท^{๔๒}ท^{๔๓}ท^{๔๔}ท^{๔๕}ท^{๔๖}ท^{๔๗}ท^{๔๘}ท^{๔๙}ท^{๕๐}
 ใ^{๕๑}ใ^{๕๒}ใ^{๕๓}ใ^{๕๔}ใ^{๕๕}ใ^{๕๖}ใ^{๕๗}ใ^{๕๘}ใ^{๕๙}ใ^{๖๐}ใ^{๖๑}ใ^{๖๒}ใ^{๖๓}ใ^{๖๔}ใ^{๖๕}ใ^{๖๖}ใ^{๖๗}ใ^{๖๘}ใ^{๖๙}ใ^{๗๐}
 บ้าง^{๗๑}ร่วง^{๗๒}หล่น^{๗๓}แลง^{๗๔}งาม^{๗๕}เมื่อ^{๗๖}ยาม^{๗๗}ไซ^{๗๘} แต่^{๗๙}ต้น^{๘๐}กระ^{๘๑}เขา^{๘๒}เขา^{๘๓}
 ไม่ใช่^{๘๔}เช่น^{๘๕}ใจ^{๘๖}หญิง^{๘๗} เขา^{๘๘}จริง^{๘๙}จริง^{๙๐}เจียว^{๙๑}ใจ^{๙๒}เหมือน^{๙๓}ไม้^{๙๔} โสน^{๙๕}
 เห็น^{๙๖}ตะ^{๙๗}โก^{๙๘}ใ^{๙๙}ใ^{๑๐๐}ใ^{๑๐๑}ใ^{๑๐๒}ใ^{๑๐๓}ใ^{๑๐๔}ใ^{๑๐๕}ใ^{๑๐๖}ใ^{๑๐๗}ใ^{๑๐๘}ใ^{๑๐๙}ใ^{๑๑๐}ใ^{๑๑๑}ใ^{๑๑๒}ใ^{๑๑๓}ใ^{๑๑๔}ใ^{๑๑๕}ใ^{๑๑๖}ใ^{๑๑๗}ใ^{๑๑๘}ใ^{๑๑๙}ใ^{๑๒๐}
 พอส^{๑๒๑}ส^{๑๒๒}ส^{๑๒๓}ส^{๑๒๔}ส^{๑๒๕}ส^{๑๒๖}ส^{๑๒๗}ส^{๑๒๘}ส^{๑๒๙}ส^{๑๓๐}ส^{๑๓๑}ส^{๑๓๒}ส^{๑๓๓}ส^{๑๓๔}ส^{๑๓๕}ส^{๑๓๖}ส^{๑๓๗}ส^{๑๓๘}ส^{๑๓๙}ส^{๑๔๐}
 ใ^{๑๔๑}ใ^{๑๔๒}ใ^{๑๔๓}ใ^{๑๔๔}ใ^{๑๔๕}ใ^{๑๔๖}ใ^{๑๔๗}ใ^{๑๔๘}ใ^{๑๔๙}ใ^{๑๕๐}ใ^{๑๕๑}ใ^{๑๕๒}ใ^{๑๕๓}ใ^{๑๕๔}ใ^{๑๕๕}ใ^{๑๕๖}ใ^{๑๕๗}ใ^{๑๕๘}ใ^{๑๕๙}ใ^{๑๖๐}
 ให้^{๑๖๑}คึก^{๑๖๒}คึก^{๑๖๓}คึก^{๑๖๔}คึก^{๑๖๕}คึก^{๑๖๖}คึก^{๑๖๗}คึก^{๑๖๘}คึก^{๑๖๙}คึก^{๑๗๐}คึก^{๑๗๑}คึก^{๑๗๒}คึก^{๑๗๓}คึก^{๑๗๔}คึก^{๑๗๕}คึก^{๑๗๖}คึก^{๑๗๗}คึก^{๑๗๘}คึก^{๑๗๙}คึก^{๑๘๐}
 หนาม^{๑๘๑}ร^{๑๘๒}ร^{๑๘๓}ร^{๑๘๔}ร^{๑๘๕}ร^{๑๘๖}ร^{๑๘๗}ร^{๑๘๘}ร^{๑๘๙}ร^{๑๙๐}ร^{๑๙๑}ร^{๑๙๒}ร^{๑๙๓}ร^{๑๙๔}ร^{๑๙๕}ร^{๑๙๖}ร^{๑๙๗}ร^{๑๙๘}ร^{๑๙๙}ร^{๒๐๐}
 กล้วย^{๒๐๑}ร^{๒๐๒}ร^{๒๐๓}ร^{๒๐๔}ร^{๒๐๕}ร^{๒๐๖}ร^{๒๐๗}ร^{๒๐๘}ร^{๒๐๙}ร^{๒๑๐}ร^{๒๑๑}ร^{๒๑๒}ร^{๒๑๓}ร^{๒๑๔}ร^{๒๑๕}ร^{๒๑๖}ร^{๒๑๗}ร^{๒๑๘}ร^{๒๑๙}ร^{๒๒๐}
 ก^{๒๒๑}ก^{๒๒๒}ก^{๒๒๓}ก^{๒๒๔}ก^{๒๒๕}ก^{๒๒๖}ก^{๒๒๗}ก^{๒๒๘}ก^{๒๒๙}ก^{๒๓๐}ก^{๒๓๑}ก^{๒๓๒}ก^{๒๓๓}ก^{๒๓๔}ก^{๒๓๕}ก^{๒๓๖}ก^{๒๓๗}ก^{๒๓๘}ก^{๒๓๙}ก^{๒๔๐}
 ริม^{๒๔๑}ล^{๒๔๒}ล^{๒๔๓}ล^{๒๔๔}ล^{๒๔๕}ล^{๒๔๖}ล^{๒๔๗}ล^{๒๔๘}ล^{๒๔๙}ล^{๒๕๐}ล^{๒๕๑}ล^{๒๕๒}ล^{๒๕๓}ล^{๒๕๔}ล^{๒๕๕}ล^{๒๕๖}ล^{๒๕๗}ล^{๒๕๘}ล^{๒๕๙}ล^{๒๖๐}
 หนั^{๒๖๑}ก^{๒๖๒}ก^{๒๖๓}ก^{๒๖๔}ก^{๒๖๕}ก^{๒๖๖}ก^{๒๖๗}ก^{๒๖๘}ก^{๒๖๙}ก^{๒๗๐}ก^{๒๗๑}ก^{๒๗๒}ก^{๒๗๓}ก^{๒๗๔}ก^{๒๗๕}ก^{๒๗๖}ก^{๒๗๗}ก^{๒๗๘}ก^{๒๗๙}ก^{๒๘๐}
 สาย^{๒๘๑}ต^{๒๘๒}ต^{๒๘๓}ต^{๒๘๔}ต^{๒๘๕}ต^{๒๘๖}ต^{๒๘๗}ต^{๒๘๘}ต^{๒๘๙}ต^{๒๙๐}ต^{๒๙๑}ต^{๒๙๒}ต^{๒๙๓}ต^{๒๙๔}ต^{๒๙๕}ต^{๒๙๖}ต^{๒๙๗}ต^{๒๙๘}ต^{๒๙๙}ต^{๓๐๐}
 หน^{๓๐๑}ว^{๓๐๒}ว^{๓๐๓}ว^{๓๐๔}ว^{๓๐๕}ว^{๓๐๖}ว^{๓๐๗}ว^{๓๐๘}ว^{๓๐๙}ว^{๓๑๐}ว^{๓๑๑}ว^{๓๑๒}ว^{๓๑๓}ว^{๓๑๔}ว^{๓๑๕}ว^{๓๑๖}ว^{๓๑๗}ว^{๓๑๘}ว^{๓๑๙}ว^{๓๒๐}
 ๑๒/๐๗/๒๕๖๕

แส้นตรง เหมือนคนองแท่เทียงอย่าเอียงเอน ใ้ซ่ม
 วิกัรทธาสาธุสะ ใ้ไหว้ทั้งพระปฏิมามหาเถร นาวา
 ล่องคล่องแคล่วเขาแจวเงิน เพื่อยระเนนนำพร่าง
 กระจ่างกระจาย ดูชาวบ้านพรานปลาทำลามก เทียว
 คึกกนกกิ่งเนือมาเถอขาย เปนทุ่งนาป่าไม้ไร่ไรราย
 พวกหญิงชายชาวเถอนอยู่เรือนโรง ทั่วริมคลองสอง
 ผงเขาตั้งบ้าน นำสำราญเรียงวันควนโขมง ถึงฉวาก
 ปากช่องซ้อคลองโยง เปนทุ่งโล่งลือลิวหวิวหวิวใจ
 มีบ้านช่องสองฝั่งซ้อบางเชือก ล้วนตมเบือกเปะปะ
 สวะไสว ที่เรือน้อยลอล่องค้อยคล่องไป ที่เรือใหญ่
 ไช้งโล่งค้อโยงควาย เวทนากาษรลือถอนถีบ เขาตี
 รัยเร่งไ้้นำใจหาย ถึงแส้นชาติจะมากเกิดกำเนิดกาย
 อย่าเป็นควายรับจ้างที่ทางโยง ตามแควทางกลางย่าน
 นั้นบ้านว่าง เขาปลุกสร้างศาลาเข็คฝาโถง แจกเงินใหม่
 ไ้ไทยมั่งไ้ตั้งโรง ขุดร่องน้ำดำกระโดงเขาโยงกิน
 ๑๒/๐๗/๒๕๖๕
 คุทุ่งกว้างวางเวกหมอกเมฆมืด บรรพคพิศภูผาพนา

สิ้น ฝูงวิหคนกกาเที่ยวหากิน ตามที่ถิ่นเขตรแคว้น
 ทกแดนดาว ข้างเค็รดินบินว่อนชนว่อนร้อง ริมขอบ
 หนองนกกะกรมคุ่มคุ่มขาว ค้อนหอยย่องมองปลา
 แข็งขาวว อ้อโก้งกาวโก้งแก้งเขย่งตัว กระทุงทอง
 ล่องเลือนคเกลือนกลาค ไม่คลาคลาศคลอเคลีย
 เหมือนเม็ยผิว มีต่างต่างยางกรอกนกกอกขิว เทียว
 เค็รวัวเยี่ยย่องที่ของนา นกกระเจาขายคุ่มอ้อลุ่มว่อน
 คูว้าว่อนเวียนเร่ในเวหา เห็นยางเจ้าเขาจับคอยลับปลา
 นกกระสาซ้องซ้องค้อยย่องเค็ร ไ้ค่นกอกใจให้ไหว
 หวาด ยามนิราศเวศร้างมาห่างเหิน เห็นสิ่งไรใจพิ่มไม่มี
 เพลิน ส่วนเรือเค็รทวนไปใจจะคั้น จะออกซ้องคลอง
 โยงเห็นโรงข้าน เขาเรียกลานตากฟ้าค้อยพาชน ไร่
 แผ่นฟ้ามาตากถึงภาคพน นำจะย่นหิยเค็รนไ้เหมือนใจ
 เจ้าหน่น้อยพลอยว่าฟ้าตกน้ำ ใครช่างทำยกฟ้าชนมาได้
 แม่นแดนดินสิ้นฟ้าสวาลอย จะเปล่าใจจริงจริงทั้งหญิง
 ชาย ไร่ฟ้งบุตรสตุสวาทฉลาดเปรียบ ค้องทำเนียบนิก

ใ้ไปก็ใจหาย ถึงแขวงแควแลลิวชื่อจิวราย สอนอายออก
 ความเหมือนนามงามแสงขมเอยมอมเมอพรหม
 พักตร์ คุนารักเรือนผมก็สมผิว แลสนสภาพกรายกัม
 ประนมนิ้ว เหมือนโคมจิ่งวามราวกับชาววัง ถึงย่านน้ำ
 สำประทวนรำจวนจิตร เหมือนใจจิตทวนทยตลยหลัง
 ใ้ไปลอยโลมโคมแฉกที่เมฆยัง เปรียบเหมือนนั่งแฉย
 อุ่มทุกทุ่มโมง ถึงปากน้ำลำคลองที่ห้องทุ่ง แจกเขา
 หงเหล้ากลิ่นควันโขมง มีรางวัลสองชั้นทำคันโพง
 ผกเชือกโยงยื่นชักคอยตักเต็ม นำชมขมขญขนพัตน์ไม่
 ขคของ มีเงินทองทำทวิภายีเสวรม เมียน้อยน้อยพลอย
 เปนสุขไรจกเจิม ใ้ได้พลเพิ่มวาสนาเสือกว่าไทย ทกวัน
 นมทรพยเขานยถอ เหมือนเราฤาเขาจะรักมีผลักใ้ใส่
 สงสารจนอันอันให้ตันใจ จนเข้าในปากน้ำสำประโตน
 ริมลำคลองสองฝั่งสพรังพฤกษ์ พินจันกเหมือนหนึ่ง
 เขียนข้างเกรียนโกวัน นกอีตุ้มคุ่มชายจิบจายโจน กระ
 พอโผนโผนินขันยนโยย ^{๒๕๖๗/๒๕๖๕} ขนไม่สูงฝูงเป่ล้านกเค้ากู่

ละครมฤโพรโศกเสียงโหวกโหวย วิเวกใจไต้ยีน
 ยั้งคั้นโคย ละห้อยโหยทาน้องในคลองลัดดี พอมักมณ
 ฝนคลุ้มคล่อมอัย โปยมพยับเป็นพยุระบะยัค เดีงลม
 ลันย่นลือกระพือพัด พิรณชัคสาตสายลงพรายพราว
 พากระหิมครมครันไหยนยวน เหมือนพครวญคราวทน
 นำฝนหนาว แวมสว่างอย่างแก้ววูแวววาว เป็นเรืองราว
 งามสร้อาครทรวง เพราะนางเอกเมขลาหล่อนพ้อแก้ว
 จะให้แล้วแล้วไม่ให้ควยใจหวง เหมือนรักแก้วแววฟ้า
 สุกาควง เฝ้าหนักหน่วงนงเหมือนจะเคลอนคลา ถึง
 ขางแก้วแก้วอนล็กหมิ่นแสน ไม่เหมือนแม่นแก้วเนตร
 ของเชษฐา คุรยนางขางแก้วไม่แผ้วตา ไม่เหมือน
 หนานองแก้วทแคลวกัน จนเกินย่านย่านคลองท่ทองทุ่ง
 เป็นเขตรคิ่งขอยข้าพนาสัณท์ ทุกถิ่นเถื่อนเรือนโรง
 โขมวงควัน เป็นสำคัญเขตรโชคโตนคตาล ถึงไฟเคีย
 ไฟต่ำเหมือนค้ำกล่าว แต่ไตราวสามอ้อมเท่าพ้อมสาน
 เป็นเรืองราวจาวฟ้าพระยาภาน มาสังหารพระยาแกงต้องคี่

12/07/2565

ยีคา แล้วปลุกพระมหาโพธิชนโขดใหญ่ พระเอิญให้
 เตยตำเพราะกรรมหนา อันเท็จจริงสิ่งใดเป็นไกลตา
 เขาเล่ามาพักเล่าให้เขาฟัง ทททายบ้านศาลเจ้าของชาว
 บ้าน บวงสรวงศาลเจ้าผายศรีตั้ง เห็นคนทรงปลง
 จิตรอนิจจัง ให้คนทั้งปวงหลงลงอบาย ซึ่งคำปคมก
 ท้าวว่าเจ้าช่วย ไม่เห็นด้วยที่จะใดคงใจหมาย อันเจ้า
 ฝูงนรยภักกลบกลาย ถอนาวนายทไคพงจึงจะที แต่
 บ้านนอกคอกนายยาเขา ไม่มีเจ้านายจึงต้องฟังผี
 เหมือนถอนเพื่อนเพื่อนหลงว่าทรงที ไม่สู้พิไคแล้วเจ้า
 แก้วตา บางกระชับเหมือนกำชัยให้กลับหลัง กำชัย
 สิ่งว่าจะคอยละห้อยหา วานชนนพิไครับกำชัยมา
 ไม่อยู่ช้ากว่ากำชัยจะกลับไป แต่เบียดหงส์ลงหาด
 ไม่คลาศค สิ่งเกตกคังจะพาน้ำตาไหล เหมือนเลียก
 มีเพื่อนไม่เหมือนไทย ตั้งกินไรได้เ็นหญ่าอนาทร ถึง
 วกสิ่งหสิ่งล้อยทน แต่ใจพนไปสิ่งมิ่งสมร ถึงคว

จากพราวพลัดกำจัดจรวง ยังอวารณหวังเสนที่ทุกเวลา
 ด้งวัดท่าทำนาคฉาชน สำราญรุ่มไม้ไทรสาชา
 คัดถนงชศศสวาททีคลาศศลา จะคอยท่าถามข่าวทก
 คราวเรือ ด้งขานกล้วยกกล้วยกล้วยเขารายปลุก น้ำเต้า
 ลุกเท่ากระตึกพริกมะเขือ กล้วยหากมกสกห้ามอร่าม
 เกรือ อยริมเรือเรียกทางข้างคองศา คัดถนงเมือเรือนอง
 มาคลองนี้ จะชวนชมประเทศกบไซเซญู สอนใช้
 โพล์เพลิงด้งเวลา สกณาข้ามฝั่งไปรังเวียง บ้างเวียงร้อง
 ชรวงแซร์กรอแกกรัก หิวหิวหิวทเวทนาภาษาเสียง
 ลุกอ่อนแอมเมื่อนชะอ่อนเอียง บ้างคู้เคียงเกล้าคลอ
 เสียงซอแซ เอนคนกกบตรแล้วสคเคว้า เหมือน
 บตรเราเคียงข้างไม้ห่างแห หวนสนนฝนใจอาโดยแล
 ใต้เห็นแต่ตาบ่น้อยละห้อยใจ ทวันรอนอ่อนนอับพยัคแสง
 กดวงแดงด้งจะพาน้ำตาไหล ด้งรอรังล้งฟ้าด้วยอาโดย
 ค่อยไรไรเรือด้งวิญญา พระจันทร์จรวงจำรูญข้าง
 บุรพทิศ กระจ่ายคืดแต่มีสว่างกลางเวลา ใช้กระจ่าย

หมายจันทร์ถงชั้นฟ้า เทวทวยยังช่วยรับพระคัมภีร์ของ
 มนุษย์ฤาถงคือว่ามีศักดิ์ มีวิษักรเวศร้างให้หมางหมอง
 ไม่เหมือนเดือนเหมือนกระต่ายเสียตายนอง จึงขัดข้อง
 ขัดขวางทุกออกไป น้ำค้างพรหมลมเฉยเรื่อยเรื่อย
หนาวของจิ้งจอกออกคอไสว เกสรวิปลิวพามาหาใจ
ให้ทรายในทรงข้าวสุกลักลิ้น ใ้อังญาพาหนาวเมื่อ
 คราวยาก สุกระฝากแฝงหน้าไม้ผาฝน แม่นังวเช่น
 เช่นงาวเมื่อวานชน จะชุนช่วยหนาวเมื่อคราวครวญ
 ใ้อุเดือนเหมือนไคยลวิมลพิศตร ไม่ลุ่มรักรูปงาม
 ทรามสงวน กระช่างแจ่งแสงจันทร์ยังริญจวน คณิงหวด
 นิงนอนอ่อนกำลัง ถึงบ้านธรรมศาลาริมท่าน้ำ เป็นโรง
 ธรรมภาคย์สร้างแต่อย่างหลัง เกษะคำทำคุณการุณัง
 เป็นที่ตั้งวาสนาให้ถาวร ขอสมหวังถึงสวาทอย่าคลาศ
 เคลื่อน ให้ไค้เหมือนหมายรักในอักษร หนึ่งคือไทย
 อธิษฐานสารสุนทร จงถาพรเพิ่มรักเป็นหลักโดม

มวน
 พริ
 วิว

12/07/2565

โอ้เย็นฉ่ำน้ำค้างลงพร่างพร้อย ให้ระหอยหวลเห็น
 เหมือนเช่นโดม พอมดมณฝนพยับขยับ ไผยม ทรวง
 ระไกรมเลียเพราะรักที่หนักทรวง ดิ่งถิ่นฐานบ้านเพนียด
 เยนเนินสูง ที่ขบขึงข้างโหลงเข้าโรงหลวง เหตุเพราะ
 นางข้างค่อไปพ้อดวง พลายทั้งข่วงจึงต้องถูกมาผูกโรง
 ใ้ออกเพื่อนเหมือนหนึ่งชายที่หมายมาต แสนสวาท
 หวังงามมาตามโหลง ค้องคิดข่วงท่วงรักซึกคะโหลง
 เลียกาย โย่งข่าเขาคิดเศร้าใจ เข้าจอดทำหน้าเนิน
 เพนียดข้าง มีโรงร้างไร้ฝาเข้าอาศรัย พอประทัง
 ยิงฝนได้ค้นไทร พวกผู้ใหญ่หยุกหย่อนเขานอนเรือ
 แต่ลูกเล็กเด็กอ่อนนอนชั้นล่าง น้ำค้างพร่างพรมพราว
 ให้หนาวเหลือ ใ้อรินรินกลั่นเกลสรชรเจือ เหมือนกลั่น
 เนื้อแนบซึกสนิทใน หนาวน้ำค้างพร่างพรมจะห่มผ้า
 พออุ่นอารมณ์ระยับไค้หัลขยไศล ถึงลมว่าวหนาวขงระ
 ผิงไฟ แต่หนาวใจจากเจ้าให้เศร้าซึม สังกะเียบเยียบข

เย็นทุกเส้นหญ้า แต่สควขาบรอกก่องกระหม ไม่เห็น
 หนคันไม้พระไตรศรม เสียงงมงามเงาไม้พระไตร
 คนอง ทั้งเปรตผยแก้วว่วว่วหวัด จิงหริทกริดกริด
 เกี้ยวเสียวสยของ เสียงหึ่งหึ่งกึ่งไทรเวโรธ แม่มาย
 ลองในเพราะเสนาะใน สงสารแต่แม่มายสายสวาท นอน
 อนาคตหนาวน่าน้ำตาไหล อ่านหนังสือว่าน้อจะลองใน
 เสียดกายใจจางจิตไม่ยักยาว แม้นยอมใจให้สัจจะรัตนธอง
 ไปร่วมห้องห้ายมายทั้งห้ายหนาว น้หลงเพอนเหมือน
 เคียวเข้าเห็นยวลาว ลมเข้าจาวเจ้าประคุณทศกันเคย
 ไร่คค่อนหม่นแสนไม่แม่นเหมือน ที่ร่วมเรือนร่วมเตียง
 เคียงเขนย สงัดเสียดเตียงคินเคยช้นเซย เมอไรเลย
 จะคินมาช้นใจ จวนจะหลับกลับฝันว่าขวัญอ่อน แนน
 ฌออ่อนอุ้นจิตรพิสมัย พิเคยเห็นเช่นเคยเซยฉันโต จนช้น
 ใฝ่ที่ริมปากไม่อยากเพอน พอพนกายหายรูปให้ขุ่นงวง
 กำสรวทรวงเสียดใจใครจะเหมือน ยังมีคุ่นอุ้นจิตรไม่ยิต

12/07/2565

เือน มาเป็นเพื่อนทุกซั๊กเมือจากจร ยังเหลือแต่
 แพร่สีกพห่ม ขนประอมจะถวายเป็นสายสมร แม้นโคม
 งามตามมาจะพาร เมือขวัญอ่อนขันไปชมประอมทอง
 ใ้อยามสามยามจากเคยฝากรัก ใ้ฟูมฟักแฝงเฝ้าเป็น
 เจ้าของ มาสญูชาตวาลาน้ำตานอง มิไ้ได้นองแนย
 เษยเหมือนเคยเคียง พอรุ่งรางวางเวงเดี่ยวเครงคริน
 ขกษาคันต่างเรียกกันเพียกเดี่ยว โทกิลากาแกแซ่
 ลำเนียง สนั่นเพียงพิณพาทย์ระนาดประโคม กระหิม
 หิ่งผิงบินกินเกสร ทรวงภมรเหมือนพเคยไ้เศยโฉม
 น้ำค้างชะประเปรยเศยชะโลม พนโพนมแย้มสว่าง
 กระจำตา เสดย์อาหารหวานคาวแต่เช้าขัน ยังรวยวัน
 วินรินกลิ่นขบผา กับพวกพ้องสองบุตรสกศรัทธา ขน
 เคียวไปตามทางเดี่ยววางเวง กระเหว่าหวานขานเดี่ยว
 ลำเนียงเสนาะ ค้อนทองเคาะค้อนทองเดี่ยวบ้องเป็ง
 เห็นรอยเสื่อเนือคนอยู่ครนเครง ใ้กรังเกรงใ้ฉาวเดี่ยว

กราวเกรียว คันกรวยไกรไทรสะแกแคแกรกร่าง น้ำค้าง
 พร่างพรายชุ่มชุ่มเขียว หนทางอ้อมค้อมคดคองลค
 เลี้ยว พากันเที่ยวชมเนอกเสือกาว พอแสงแดดแผด
 ร้อนอ่อนอ่อนอ่อน กระจ่ายตื้นต่างต่างข้างต่างขาว สุกกร
 ฆ่าชำมดเหมือนแมวควาว เวลาเช้าซักฝุ่นออกทุ่งนา
 เต็กเต็กโตคโตคไล่กระจ่ายหลย จับประจบหลลัมสม
 น้ำหน้า สนุกในไพรพนัศรียา ทั้งบรรดาเต็กนอยก
 พลอยเปลิน ครันถึงวัดพระประอมบรมธาตุ สูงทายาค
 อยู่สันโคยบนโขดเขิน แลทะมนทนเท็งตังเจ็งเทิน เช่น
 โขกเนินสูงเสริมเขาเพิ่มพล ประกอบก่ออ้อมมมีชุ่มมช
 บุกุกบนจับถึงนพสุญ เช่นพิคแผ่นแน่นสนิททั้งอิฐปูน
 จงเพิ่มพลพิศดารอยู่นานครัน แล้วลคเลียวเที่ยวรอย
 ขอบข้างล่าง ล้วนรอยกวางทรายเกลอนไก่อเอนชน
 สพรังต้นคนทาลคควาล ชนพาคพันพงพุ่มช่อไม้
 เห็นห้องหยลบลเป็นทล้งม เทยวุดงค์เคิรมาไค้อาศรีย

พลอยศรัทธาพาเพลินเจริญใจ ถึงขั้นโคกโคกรกชะงัก
 ใจ เห็นสูงสูกหยกแลชะเง้อแห่ง ถึงมาทแม่นันขรวโดย
 คงไปสวรรค์ ต่างอุส่าห์พยายามต้องตามกัน ชันถึงชั้น
 บนใต้จิตรใจมา สงสารสศขุทรน้อยก็พลอยชัน ไม่
 เมื่อยมันเหมือนผู้ใหญ่ไวยหนักหนา ประนมมือถือ
 ประทีปเทียนบูชา ตั้งวันทาทักษิณด้วยอินทรี ได้สามรอบ
 ขอบธรรมเป็นกำหนด กรวยประณตกรประนมกัมเกษิ
 ถวายุรุษเทียบขยผาสมาลี กายเทียบตฬากถวายนันหลาย
 คน เจ้าของคีตอธิษฐานที่บ้านแล้ว ฆ้องแผ้วผิวพิทธร
 ถึงมรรคผล ให้ผ้าสูกทุกสมรอบยาร้อนรน ประจวบจนจะ
 ได้ตรัสด้วยศรัทธา ฉันทรับฝากอยากจะใคร่ได้เป็นญาติ
 ทุกทุกชาติไปอย่าขาดเหมือนปราณา ให้รักใคร่ไปทุก
 วันเห็นทันตา ไปเบื้องหน้านั้นขอให้อริบรูณ์ สาธุสะพระ
 ประถมบรมธาตุ จงทรงสาสนาอยู่ไม่ริสญ ข้ำทำบุญคุณ
 พระช่วยอนุถให้เพิ่มพลสมประโยชน์โพธิญาณ หนึ่ง

ขอฝากปากคำทำหนังสือ ให้ สืบข้อชี้ว่าสัจจสถาน

สุนทราอาลักษณเจ้าจักรวาล พระทรงสารศรีเควตเกษ

กฤษณ์ อนึ่งมนษยอัครีที่ต่างต่าง แล้วเอาอย่างเทียบ

ทำคำอักษร ให้ พนเพื่อนเหม อนเรสาปในกาพย์กลอน

ค้อโอนอ่อนออกชื่อจงภาษา อนึ่งหญิงทั้งสี่ยศเรตักขาด

ถึงเนอนาธรรมชาติไม่ปราณา ข้างนอกนวลส่วนข้างใน

ใจสุภา เหมื่อนปลาร้าร้ายกาจอุจาดจริง ถึงรูปชั่ว

ตัวคำระยำยาก รู้รักปากรักหน้าประสาหญิง ถึง

ปากแห่วงแข็งคอดไม่ทอดทิ้ง จะรักยิ่งขอกรักให้หนัก

ครั้น จนแก่กกงกเงินเคินไม่รอด จะสู้กัดแก้วตา

จนอาลัย อันหญิงถึงหญิงค่างหญิงอย่างนั้น ไม่ผูก

พันพิศวาสให้คลาศคลา ขอเศษะพระมหาอนิสังส์

ซึ่งเราทรงคักราชพระศาสนา เล่นให้ไหนให้คนนั้นกรูณา

เหมื่อนในอารมณ์รักประจักษ์ใจ หนึ่งน้องหญิงมิ่งมิตร

พิศวาส ซึ่งสันชาติชนมภพสขสมัย ขอคุณพระ

ธานีสงฆ์ช่วยส่งไป ถึงห้องไตรตรึงศ์สถานพิมานแมน
 ที่ยังอยู่ค้ำเคยไม่เคยอื่น จึงปรากฏยศคุณกว่าหมื่นแสน
 มั่งมีมิตรพิศวาสออย่าขาดแคลน ให้หายแค้นเคืองทั่ว
 ทุกถ้วนคน นารีไท่ที่ไ้รักแต่ลักลอบ เสน่ห์มอยหมาย
 รักเป็นพิภพผล พระอินชั้พลั้ภพรากเพราะยากจน แะง
 กศลสังสกาทกนารี ให้ไ้ไ้คู่สัสสมภิรมย์รัก ที่สม
 คักก็สมหน้าเป็นราศี สืบสกุลพลสวัสดิ์ในปลั้ ร่วม
 ชีวิตันสองคนไปจนตาย แต่นารีขบคไ้หลดคหลอก ให้
ออกคอกเหมื่อนวอนทมั้้นหมาย ทั้งลนของสองลน
เพราะหมื่นชาย เป็นแม่มา้ยเท้งเต้งวังเวงใจ ที่จึง
 จิตรพิศวาสออย่าคลาคแคลอน ให้ไ้ไ้เหมือนหมายมิตร
 พิสมัย อย่าหมองหมางห่างเหเสนั้ใน ไ้รักใคร่
 ครองกันจนวันตาย เป็นคู่สร้างทางกศล จนล้ำเร็ว
 สรรเพชญ์โพธิญาณประมาณหมาย ยังมีถึงชงนิพพาน
 สำราญกายจะกลบั้กลายเป็นไฉนอย่าไ้ไกลกัน แม่น

เป็นไม้ให้พินเป็นนก ให้ได้กกกั้งไม้อยู่พรสันต์
 แม่นเป็นนารผลวิมลจันทร ขอให้ฉันเป็นพระยาวิชาธร
 แม่นเป็นขั้วทวพเป็นแมงกั ไต่ชนชู้สสมชมเกสร เป็น
 วารพหวงเป็นมังกร ไต่เซยซ้อนชมชะเลทุกเวลา
 แม่นเป็นถ้ำน้ำใจใคร่เป็นหงส์ จะไต่ลงสิ่งดีในคธา
 แม่นเนอเย็นเป็นเทพธิดา พี่ขออาศรัยเล่นที่เป่นแก้วญ
 กว่าจะถึงซึ่งมหาคิวาโมกข์ เป็นสันโคกสันสัดมณุษย์
 สวรรค์ เสวยสวัสดิชชวาลัยนานอนันต์ เหลือจะ
 นึกขกัลป์พทธรันคร ใค้คิดไปใจหายเสียดายนัก ที่
 เคยรักเคยเคียงเคยเรียงหมอน มาวายวางกลางชาติ
 ถึงชาครอน ให้ทกขัรอนรรนร่าระกำตรอม ยิ่งเหลือ
 แต่แพรชมภของค้ชน ทุกคำคินเคยชมได้ห่มหอม พิ
 ย้อมเหลือองเปลืองปลดลื้อค้อม เอาคลุมห้อมหุ้มห่ม
 ประอมทอง กับแหวนนางต่างหน้าบูชาพระ สารสะ
 ถึงเขาผู้เจ้าของ ไต่บรรจงทรงเครื่องให้เรองรอง

12/07/2565

เหมือนรูปทองธรรมชาติสีอากาศ แล้วกราบลาพระ
 ประถมบรมชาติ เลียบลีลาศแลพินิจทุกทีศา เห็น
 ไรไรไกลสุดอภยธา ทั่วยศฐาถมสูงทกรุงไกร ทอน
 เคยเรยราชคังปราบเรยม ทั่วยศฐาถมสูงกว่าปฤกษา
 ไสว ไชวียงวังยังเขม้นเห็นไรไร แต่สายใจพิ์เขม้น
 ไม่เห็นทรง ยิ่งเลี้ยวเลี้ยวเหลียวย้ายทั้งซ้ายขวา ล้วน
 ทุงนาเนนไม้ไพรระหง ภูเขาคเคียงเวียงรอบเป็นขอบวง
 ในแดนคงคูล้างล้วนยางbung ที่ทุงโถงโรงเรือนคูเหมื่อน
 เขียน เห็นข้างเจียนจะท่าหมด้วยอยู่สูง เขาตอ้นควาย
 หวายผูกงมูกจง เป็นฝูงฝูงไรโรทุกไรนา ในอากาศคายน
 ล้วนหม่นก บ้างเวียนวกรว่นว่อนเวหา เห็นนกไม้
 ไพรวันอรวิญา สอนฮาไลยเหลียวด้วยเปลี่ยวใจ บน
 ประถมลมเฉอยเรอยเรอยร่น กระพืดผ่นผ้าปลิวหวิวหวิว
 ไหว เสียงซ้อซ้อรอร่ายังคำไป อนาถใจนสนอกดิน
 นาคา เห็นไรไรไม่ งวละลิวเมฆ กังฉัตรเฉกชนชุม

พุ่มพฤกษา สูงสั้นโดยไล่ตสุกจึงครุฑา เหนอแอบฮาจารย์
 สสถานพิมานังว เห็นไม้งามนามไม้อาลัยมิตร จำคาญ
 คิคเขินขวยระหวอยหิว นิมพะลิปลี่อ่อนเกสรปลิว มา
 วัรวรรนรรนสนสนใจ โอไยามจนอันอันกระคัลยส์วาท คิค
 ดึงญาตีกังจะพาน้ำตาไหล แกล้งแลเลยเซยชมพนม
 ไพร พระปรางใหญ่เยี่ยมฟ้าสุธาธาร ที่ริมรอยขอบคั้น
 ช่างชั้นล่าง เอาอิฐวางทั่วทุกคนไม้พื้นฐาน แลช่างบน
 คนช่างล่างที่กลางลาน สุกประมาณหมายหน้าในคา
 ลาย แล้วลาพระจะลงคตรงโกจรก สูงคะโงกเงอมไม้
 จิตรใจหมาย เมื่อขึ้นนั้นคนกระโตกนง่ายตาย จะลง
 เห็นเปนว่าหงายวุ่นวายใจ ต้องผินผนหันหลังลงทั้งสิ้น
 ถึงแม้หนักยหนักจะมีไหน เทยวชมวิกตักคณาศาลาไลย
 ต้นโพธิ์ไทรสูงสูงทั้งยงยาง ทุเย็นชรรนรุ่มพนมมาศ
 มะตูมตาคตนเองมะเพองฝาง นมสวรรค์คณทมคณนม
 นาง มีต่างต่างคณอกตกคตลง นมสวรรค์คณคตลไมไค

12/07/2565

เหมือนเดือนเวิ้งเวิ้งให้หนักล้าภักดิ์ เห็นเลื้อยนางหมางเมิน
 เคียวรำพึง ชมกระตังตอกทองพวงพยอม พิกุลใหญ่
 ใต้ต้นหล่นระแล่ม คุกหลับแซมซิ่นเซยระเหยหอม
 ผลลูกสักท่ามงามงามอม แต่แดนตอมตอผองซังซังฮือ
 เห็นนกเป่าเขาไฟฝูงไก่เถื่อน เทยวเคียวเกลอนกลาง
 ดินข้างบินบว้อ เหล่าลูกเล็กเด็กใหญ่ไล่กระพือ มัน
 บินรอรอนลงเข้าคางคอน ทั้งสระมีตมมประทุมชาติ
 ระคะตายนอกทองบัวหลวงสลอน บ้างร่วงโรยไปรยปราย
 กระจายจร หอมเกสรเสาวคนธ์ที่หล่นลอย มีเค่าปล้ำ
 อาศรัยอยู่ในน้ำ บ้างผดคำโตคคนองพ่นฟองฝอย ผุง
 กริมกรายรายเรียงขึ้นเคียงคอย จะคายสร้อยเสาวคนธ์
 ว่าชวนเวียน เหมือนตัวรักหนักหน่วงไม่ร่วงหล่น
 ให้เวียนวนหวนหวนจักรตะขวิดตะเขวียน แสนสนกรุกข
 ชาติคายเคี้ยว เทยวเคียวเวียนวนชมประอมทอง โขสัด
 วิหารท่านสร้างแต่ปางก่อน มีพระนอนองค์ใหญ่ยังไม่

หมอง หลับพระเนตรเกษเกษเขนยทอง คุมคณ้องพล
 เพิ่มเต็มครัทธา ไอ้เอ็นคหนตายจะกรากัม เปลือง
ผ้าห่มนอนขยบเกษ ชนห่มพระอธิษฐานให้มารดา
พลอยนำตาตกพรากเพราะยากเย็น แม่นยังอยู่ค้เซย
ไม่เลยละ มาไหว้พระก็จะพามาให้เห็น ไอ้ชาตินี้
มีกรรมจึงจำเป็น มาแสนเชิญขาดมิตรสนิทใน กราย
 พระเจ้าเศวตวิครคคสังเวช ไอ้หน้าเนตรเอ๋ยกลั่นก็ขึ้นไหล
สารพัดตัดขาดประหลาดใจ ตัดขาดโดยสวาทไม่ขาด
ความ แกล้งพูดพาดตาแก่พวกชาวบ้าน คนโยราณ
รับไปได้ไถ่ถาม เห็นรูปหินศิลาสง่างาม เป็นรูป
สามภรรยาตรีษัตยวงศ์ ถามผู้เฒ่าเฒ่าแจ้งจงแต่งไว้
หวังจะให้ทราบความตามประสงค์ ว่ารูปทำจำลองฉลอง
องค์ พระยากงส์พระยาภณกัษมารดา ด้วยเต็มเรื่อง
เมืองนนทวไลยราช เรียงพระญาติพระยากงส์สิบวงศ์
 เขาพานทองรองประสทิพระยตรา กระทบหน้าแต่่น้อย ๆ
 เป็นรอยพาน ^{12/0 2565} พอไหวทนายร้ายกาจไม่พลาดเพดียง ผู้

โทเลียงลูกน้อยจะพลอยผลาญ พระยากงส์ส่งไปให้นาย
 พราน ทั้งที่ธารน้ำใหญ่ยังไม่ตาย ยายหอมรู้จะไป
 เอาไวเลียง . แกรักเพียงลูกรักไม่หักหาย ใครถาม
 ได้ไม่แจ้งให้แพร่พราย ลูกผู้ชายชั้นซิคส์บัตยง ครั้น
 เคยใหญ่ได้วิชาตาปะขาว แกเป็นชาวเชิงพนมอาคม
 ชลิ่ง รั้งผูกญาภาพยนต์มันตึงงง มีกำลังภฤทธิ
 พิสดาร พระยากงส์ลงมาจับก็รบรบ ตีกระทยทัพนัน
 ถึงชนสาร ฝ่ายท้าวพ่อมรณาพระยาภาณ จึงได้ผ่าน
 ภพตุงกรุงศรีพรณ เข้าหาพระมเหสีเห็นมีแผล จึง
 เล่าแต่ตามจริงทุกสิ่งสรรพ เธอรู้ความถามไถ่ได้
 สำคัญ ด้วยครานั้นคนเขารู้ทุกผู้คน ครั้นถามได้
 ยายหอมก็ยอมผิด ด้วยปกปิดปฏิเสธซึ่งเหตุผล เธอ
 โกรธาฆ่ายายนั้นวายชนม์ จึงให้คนก่อสร้างพระปรารค์
 ประโทน แทนคุณตามความรักแต่หักว่า ต้องเช่น
 ฆ่ากันเพราะกรรมเหมือนคำโหร ที่ยายตายหมายขัก
 เป็นหลักประโคน แต่ก่อนโพ้นพินมาเป็นช้านาน จึงลำ

เห็นยกเรียกย่านบ้านขายหอม ด้วยเติมจอมจักรพรรดิ
 อธิษฐาน ครั้นเสร็จสรรพกลับมาหาอาจารย์ เหตุด้วย
 บ้านนั้นมีเนินศิลา จึงทำเมรุเกณฑ์พลพลรบ ปลูก
 พระศพพระยากงส์พร้อมวงศ์ และปลูกศาลของเครื่อง
 กระจกตรีษัทยา ของบิณฑามารดรแต่ก่อนกาล กับขาดได้
 ในตรขรรจุไว้ ทัดได้เนินพนมประสมสถาน จึงเลื่อง
 ภาชื่อว่าพระยาภาณ คัดสร้างชานเชิงพนมประสมทอง
 ท่านผู้เฒ่าเฒ่าแจ้งแจ้งแต่่งไว้ หวังจะให้สิ่งเสริมเฉลิม
 ฉลอง ด้วยเลื่อมใสในจิตรกิตยระครอง ให้เรื่องรอรุ่ง
 โรจน์ทโยสถราม ก็จนใจได้แต่ทำคำหนังสือ ช่วยเชิด
 ช้อท่านผู้สร้างไว้ทั้งสาม ให้ภาษาข่าภากฎไถ่คงงาม
 พอเป็นความชอบข้างในทางบุญ ถ้าชดเคืองของหน้า
 ขอบานีสงส์ สิ้นงานเจือช่วยเกอหนน ทั้งแถวเนตร
 เศษฐาให้การณู อย่าเคืองชุ่นชองชดถงศัตดรอน แล้ว
 ลาดอกนอก โยสถอินไชทหิน ^{๒๕๖๗-๒๕๖๕} ครอบวารินรดทำคำอักษร

สิ่งส่วนบุญสุนทราสถาพร ถึงยี่สิบสามศาคราจารย์
 ถวายองค์มิ่งกฏอยุทธเยศ ทรงเควตคชงามทั้งสามสาร
 เลิศจึงชงขจรนรพาน เคยไปรคปรานเปรียบเยี่ยม
 ไทเทียมคน สิ้นแผ่นดินบนเกล้ามาเปลาออก น้ำตาทก
 ตายน้อยลงร้อยหน ขอพบเห็นเช่นข้าฝ่ายคุณ พระคุณ
 สิ้นเลียงเฉลิมให้เพิ่มพล ถึงล่วงแล้วแก้วเกิดกษัตริย์
 ฤทธิ ยังช่วยบิศปกอยู่ไม่รู้สูญ สิ้นแผ่นดินทินกร
 จรจำรูญ ให้เพิ่มพลพอสว่างหนทางเคียร ถึงจินดาห้า
 ทางช่วงประทีป ให้ชูชีพช่วยทุกชีเมออุกเคิน เป็น
 ทำนอประถัมภ์ไม่กำเกิน จงเจริญเรียงวงศ์ทรงธธา
 อนงน้อมจอมนิกรอักษรราช บำรุงสาสนาสงมทรง
 ลึกษา จงไพบลย์พลสวัสดิ์ควมนา ชนมาหมนแสน
 อย่าแค้นเคือง สีไนทกตกกินพอสิ้นแสง ควันแดงตฟ้า
 เปนผ้าเหลือง สีโรบายกรายลาถลับมาเมือง เป็นสิ้น
 เรืองทีไปชมประณม เฮย ๗

12/07/2565

นิราศเมืองเพชร

นิราศเมืองเพชร

๑ ไอรอนรอนอ่อนแสงพระสุริฉาย ท้องฟ้าคล้า
นำคางลงพร่างพราย พระพายชายชันเขยว้าเพยพาน
อนาถหนาวคราวอาสาเสด็จ ไปเมืองเพชรบรรณาทถน
สถาน ลงนาวาหน้าวัดนมัสการ อธิฐานถึงคุณกรุณา
ช่วยสุขเลี้ยงเพียงชนกที่ปกเกล้า ถึงต่างเขตรของ
ประสงค์คงอาสา จึงจดหมายรายทางกลางคองคา
แต่นาวาเลี้ยวล่องเข้าคลองน้อย ไต่เห็นแต่แพแขกที่
แปลกเพศ ชายเครื่องเทศเครื่องไทยได้ ไซ้สอย ถึง
วัดหงส์เห็นแต่หงส์เส้าจริงลอย เป็นหงส์ห้อยห่วงธง
ไซ้หงส์ทอง ถึงวัดพลบดลยลเป็นทสังต์ เห็นแต่วัด
สังข์กระจายไม่วายหมอง เหมือนกระจายพรายพลัด
กำจคอง มาถึงคลองยางลำเจียกลำเนียกนาม
ลำเจียกเอ๋ยเคยชินรวรรต ต้องจำออกขอมระอาควย

12/07/2565

หนาหนาม ถึงคลองเคยเคยแตกไขแฉกงาม คิดถึง
 ยามปลุกรักมักเป็นเคย จนไม่มีที่รักเป็นหลักแหล่ง
 ต้องกว้างแคว้งควำหานิจาเอ๋ย ใจเปลี่ยวใจไร้รักที่
 จักเซย ชมแต่เคยแตกหนามเมื่อยามไซ้ ถึง
 บางหลวงล่องล่องเข้าคลองเล็ก ล้วนข้านแจกชายหม
 อยู่อีกไซ้ เมื่ยขาวขาวสาวสวยล้วนรอยไป หัวอกไ
 อายใจมิใช่เล็ก ไทยเหมือนกันครั้นว่าขอเอาหอห้อง
 ต้องซัดซ้องแข่งกระต้างเหมือนอย่างเหล็ก มีเงินงัด
 คัดร้างเหมือนอย่างแจก ถึงลวดเหล็กกลร่อนอ่อนละไม
 ถึงวัดขางนางขี้แต่สงฆ์ ไม่เห็นองค์นางช้อยที่ไหน
 ญาหลวงขี้ข้างเป็นอย่างไร คิดจะใคร่แวะหาปฤกษา
 ที่มคค้ำอำลาทิพาวาส เลยลี้ลาสล่วงทางกลางวิถี ถึง
 วัดขางนางนองแม่น้องมี มาถึงที่ก็จะตองนอน้ำตา
 ตวิคนเคี้ยวเทยวเล่นไม่เป็นห่วง แต่คร่ำทรวงสัดหวัง
 ที่ฝั่งฝ้า ที่เห็นเห็นเป็นแต่ปะโตยัระตา ก็ลอบรักลัก
 ลากคิกอไลย 12/07/2565 จะแลเหลียวเปลี่ยวเนตรเป็นเขตรสวน

มะม่วงพรวนหมากมะพร้าวสาวสาวไสว พฤษกษาออก
 ดอกลูกเขาปลุกไว้ หอมคอกไม้กลิ่นกลดขอบลของ

๑ ไช้^๒ริน^๒รัน^๒ขัน^๒เซบ^๒เช่น^๒เคย^๒หอม^๒ เคย^๒ถนน^๒นวน^๒
 ปราง^๒มา^๒หมา^๒ง^๒หมอง^๒ ถึง^๒บาง^๒หว้า^๒อารา^๒ม^๒นา^๒ม^๒จอม^๒ทอง^๒
 คุ^๒เรือ^๒ง^๒รอง^๒รุ่ง^๒โร^๒จน์^๒ที่^๒โบ^๒สถ^๒ราม^๒ สา^๒ธุ^๒สะ^๒พะ^๒ระ^๒อง^๒ค^๒มา^๒ท^๒ร^๒
 ส^๒ร้าง^๒ เป^๒น^๒เย^๒ียง^๒อย^๒่าง^๒ไว้^๒ ใน^๒ภา^๒ษา^๒ส^๒ยา^๒ม^๒ ใน^๒พะ^๒ระ^๒โก^๒ษ^๒ฐ^๒
 ไพร^๒ค^๒ปร^๒าน^๒ประ^๒ทา^๒น^๒นา^๒ม^๒ ไอร^๒ส^๒รา^๒ช^๒อา^๒รา^๒ม^๒ง^๒า^๒ม^๒เจ^๒ริ^๒ญ^๒
 มี^๒เช^๒อ^๒น^๒ร^๒อบ^๒ข^๒อบ^๒ค^๒ุค^๒พิ^๒ภ^๒ก^๒ ก^๒ฎ^๒ติก^๒เก^๒ง^๒ก^๒ฎ^๒ส^๒ถ^๒ส^๒รว^๒เส^๒ริ^๒ญ^๒
 ทั^๒ริ^๒ม^๒น้ำ^๒ทำ^๒ศา^๒ลา^๒ไว้^๒น้ำ^๒เพ^๒ล^๒ิน^๒ จ^๒น^๒เร^๒ือ^๒เท^๒ิน^๒มา^๒ถึง^๒ทาง^๒ข^๒าง^๒
 ข^๒ุน^๒เท^๒ียน^๒ ไอ^๒เท^๒ียน^๒เอ^๒ีย^๒เค^๒ย^๒แจ^๒ง^๒แ^๒ง^๒ส^๒ว^๒าง^๒ มา^๒ห^๒ม^๒อง^๒
 ห^๒มา^๒ง^๒มี^๒ค^๒มี^๒ค^๒ตะ^๒ข^๒วิ^๒ค^๒ตะ^๒เข^๒ว^๒ียน^๒ เหม^๒อ^๒น^๒มี^๒ค^๒ใน^๒ใจ^๒จ^๒น^๒ต^๒อง^๒
 ว^๒น^๒เว^๒ียน^๒ ไม่^๒ส^๒อง^๒เท^๒ียน^๒ให้^๒ส^๒ว^๒าง^๒ห^๒น^๒ทา^๒ง^๒เล^๒ย

๑ ข^๒าง^๒ประ^๒ท^๒น^๒เหม^๒อ^๒น^๒ประ^๒ท^๒น^๒ไ^๒ก^๒อ^๒ัน^๒จิ^๒ตร^๒ พ^๒อ^๒ข^๒อง^๒ข^๒ี^๒ค^๒
 เป^๒น^๒ห^๒ล^๒ัง^๒ค^๒า^๒น^๒ิ^๒จ^๒า^๒เอ^๒ีย^๒ ห^๒น^๒า^๒ว^๒น้ำ^๒ค^๒้าง^๒พ^๒ร^๒าง^๒พ^๒ร^๒ม^๒ล^๒ม^๒ร^๒า^๒เพ^๒ย^๒
 ไ^๒ก^๒ไ^๒พิ^๒ง^๒เช^๒น^๒ย^๒น^๒อ^๒น^๒อ^๒ัน^๒ประ^๒ท^๒น^๒ย^๒ัง

๑ ถึงคลองขวางบางระเนะแะข้างขวา ใครหนอ
มาแนะเห็นกันแต่หลัง ทุกว่านนิ้วตกเพียงอกพัง เนะ
ให้มันแล้วกเห็นจะเป็นการ

๑ ถึงวัดไตรไตรใหญ่ไชยอ้อม เป็นเชิงซุ้มสาขา
พฤษภาคาล ขอเกชชะพระไตรซึ่งไชยชาญ ช่วยอ้อม
ฉานไปเช่นพระอนิรุท ได้ร่วมเคียงเคียงนอนแนบหมอน
หนุน พออ่อนอ่อนแล้วกตกเป็นที่สุด จะสั่งเวยหุ่มแนม
แกมมนษย์ เทพบุตรจะไคซนทุกคณวัน

๑ ถึงบางบอนบอนทนมแต่ชอ เขาเลองภาพอน
ข้างบางยชน อินบอนคณบอนน้ำตาลย้อมหวานมัน แต่
ปากคันแก่ ไชมีใครฟัง

๑ ถึงวัดกกรกร่างอยู่ข้างซ้าย เป็นรอยรายบัน
พม่าที่ฝ่าฉนัง ถูกทลปรไปแต่ไม่พัง แต่โยสถยัง
ทนขันชยขนาน แม่มิ่งมีมให้รางจะสร้างฉลอง ให้
เรื่องรอรังโรจน์โบสถ์วิหาร ทั่วชนนทเศยตงไซลอน

ทวาร ใต้เบิกบานประตูปาณาโลม โอ้อึกเอื่อยเลย
 ออกประตูปา ^๒ ถ้าคคคกนกันน้ำตาไหล จะเหลียว
 หลังสั่งสาราสทาโค ^๒ ก้านใจด้วยไม่มีไมตรีตรง ^๒ ต่าง
 เป็นไรไฟ ^๒ ไรไฟก็ก็มี ^๒ ใครแลดูเรา ^๒ ก็นกรำก้อง ^๒ จะเปรียบ
 ใหม่โตๆ ^๒ ไม้ของ ^๒ เป็นทพวงพาสนาพอพาใจ ^๒ ใต้นก
^๒ นกคคกเงยขยยะเยยขอก ^๒ เห็นแต่กคกกองรงเป็นพงไล่
 ลดาวัลย์พนพุ่มช่อมใบ ^๒ ไรไฟไรเรา ^๒ ร้องซ้องสำเนียง
 เสียงกรอด ^๒ เกรียค ^๒ เขยคคกย ^๒ เขาชยเคียว ^๒ เหมือนกรีย
 เกรียวกรอด ^๒ กริดระหวัดเสียง ^๒ หวังหวังแห้วแม่ทม้าย
 ลองในเรียง ^๒ แซ่สำเนียงหนาวในใจ ^๒ ไรจวญ ^๒ เหมือน
 คนกรีย ^๒ ขาประสา ^๒ ยาก ^๒ ทั้งสองฟาก ^๒ ฟังให้อา ^๒ โดยหวน
 คังขี้ ^๒ ขานหวาน ^๒ เสียง ^๒ สำเนียง ^๒ นวล ^๒ เมื่อ ^๒ โอด ^๒ ครวญ ^๒ คราว
 ฟัง ^๒ ให้อัง ^๒ เวง

๐ ^๒ ถึง ^๒ ตรี ^๒ ษะ ^๒ กร ^๒ ขอ ^๒ เป็น ^๒ ซอ ^๒ ยาน ^๒ ระ ^๒ ยะ ^๒ ยาน ^๒ ยง ^๒ ชุ่ม ^๒ ร่ม
 ชุ่ม ^๒ เห่ง ^๒ ทั้ง ^๒ กุม ^๒ ภา ^๒ กล้า ^๒ หา ^๒ ญ ^๒ เขา ^๒ พาน ^๒ เกรง ^๒ ให้อัง ^๒ เวง
 วิ ^๒ ญ ^๒ ญา ^๒ เอก ^๒ ภา ^๒ ย ^๒ ถึง ^๒ คี ^๒ ษ ^๒ ย ^๒ หมา ^๒ มา ^๒ ตาม ^๒ เม ^๒ ธิ ^๒ ยาม ^๒ เป ^๒ ลี ^๒ ยว

12/07/2565

คำนำพริกอยู่กรีกกราว เหมือนเลี้ยงสาวเกาะไกร่ง
 ที่โรงงาน เห็นฝูงลิงวิ่งตามกันสอสอ มากคอยขอ
 โภชนากระยาหาร คนทั้งหลายชายหญิงทั้งให้ท่าน
 ต่างถนลานล้วงไต่เอาไพล่พลั่ว เวทनावานรอ่อนน้อย
 น้อย กจ้อยร่อยกจิวิตจิตจี้จิว บ้างเกาะแม่แลโลก
 กระโดดปลิว คุชอบหิวมิให้ถูกตัวลูกเลย ใ้พ่อแม่
 แต่ชั้นลิงไม้ทั้งบุตร เพราะแสนสุขแสนหานิจาเอ๋ย ที่
 ลูกอ่อนบ่อนมนั่งชมเชย กระไรเลยแลเห็นน้ำเอนดู
 แต่ลิงใหญ่อ้ายทโมนมันโดนเหลือ จนชาวเรือเมิน
 หมดควยอกตุ ทั้งลิงเผือกเทือกเถา มันเจ้าชู้ ใคร
 แลคูนันกมันยกคว บ้างกระโดดโลกหาแต่อาหาร
 ไต่สำนยอดแสมพอกแก้ว หิว เขาให้เกรี้ยวประเดี๋ยวใจ
 ก็ไพล่พลั่ว กลบขนิ้วให้คอกคสุคา ไต่ขมเล่นเห็น
 แต้นกวิหคกลุ้ม เทียวคุ่มคุ่มเกินกินกินมีจฉา กลาง
 สมุทยุคไผ่ลั่นโลมา ๑๒/๐๗/๒๕๖๕ คุหน้าตาแต่ละตัวน่ากลัวเกรง

ล้วนหัวขาดวาททางไปกลางคลื่น ค่ำระลึกลื่นโล่งค
 โจ่งเหม่ง คุมมากมายหลายอย่างยิ่งวางเวง จนน้ำขุ่น
 ควันแควงเป็นควาวเรือ บ้างถอนหลักชักถ่อหัวอ้อว่า
 บ้างก็มาบ้างก็ไปทั้งไตเห็นอ บ้างขบร้องซ้องลำเนียง
 จนเสียงแควือ ค้างเลี้ยวเรือลงหน้าบ้านท่าจีน เป็น
 ประมงค์หลงละโมภด้วยโลภลาภ ไม่กลัวบาปเลยช่าง
 นยแต่ที่ทรัพย์สิน คลั่งพึงฝังชลาลัยปลาถิ่น ตะกาย
 ขนเล่นเล่นออกเป็นแปลง ในลำคลองสองฟากล้วน
 จากปลุก ทลายลูกคอกจากขึ้นฝากแฝง ต้นจากที่ถูก
 ลูกชีกินนั้นคึกแพง เขาช่างแปลงซอกถึกเรียกลูกชีก
 ๐ ถึงบ้านบ่ออกจากมือยากถิ่น เหมือนจากถิ่น
 ท้องเที้ยวมาเปลี่ยวิตร อันใบจากรากกอไม่ขอกคิด
 แต่ลูกชีกชอบใจจะใคร่ชม ถึงคลองที่อ้อรำท่าแรงแรงเรียก
 สุกลำเนียงที่จะถามความปฐุม เขาทำน้ำทำนาปลา
 อุกุม เป็นนิคมเขตรบ้านพวกพรานปลา ที่ปากคลอง

กองพันไว้คืนคาย ทุเกลื่อนกลาดเรียงรายทั้งซ้ายขวา
ถึงข้างขวางข้างซ้ายชายขวา ไชยคงคาซึ่งน้ำไว้ท่าเกลื่อน

๐ ฤๅยานนท์เขว่าคำรำรำ ช่างขนน้ำเป็นตัวนำ
กลัวเหลือ ทุกรรมกรกพฤษาลดาเครือ ล้วนรกเรือ
รำเรียงเป็นเชิงชั้น ตะขุนตันผลห้อยย้อยระย้า คายดา
กิ่งหนึ่งผูกกล้วยลัคคัม เป็นครายนำครำครำแตกตารม
ตุกระขุมกระขมคัมคัมเต็ม ล้ากรายชายตลิ่งคูกิ่งค้อม
มีชวากล่อมแหลมรายกิ่งปลายเข็ม เห็นบุ้บยวทียวไต้
กินไคลเค็ม ย่างเก็บเล่มลากก้ามครุ่มครำมครัน ไค
เอนคูปไม้ซึ่งคีรีชะ ท้าวระกะก้อมโกงโม่งคองขัน ไม่มี
เลืดเชือดตระประแต่มัน เช่นเพศพันธุ์ไร้วัวเพราะมัวเมา
แมนเมื่อยออกลอกครายไปคายนเหยื่อ เอามาเผือดกรวยา
เมตดาเขา ระวังค้อยประจำทุกคำเข้า อดสู้าห้เฝ้า
ฟมฟกเพราะรักเมื่อย ถึงทผลวควลอกพอดอกคราย เมื่อย
มันคายนคืบเนอเป็นเหยื่อเลย จึงเกิดไซ้ไร้วัวทียววิเยช

ยังแต่เมียเคลือนคล้อยชนลอยแพ สมเพศสัตว์ที่คณา
พฤษาสลาง ล้วนโองการกุ่มแกมแซมแซม สังก
เหงาเปล่าเปลี่ยวเมื่อเหลือยวแล เฝียงแอแจจกระจัน
หวั่นวิญญา

๑ ดึงคลองนามสามสี่สองคคคั้ง ชวากวุงเวียน
ซ้ายมาฝ่ายขวา ให้หนูน้อยคอยนัยในนาวา แต่หนึ่ง
มาถวนสามสี่สองคค อินคคอินหมนคคกำหนดแน่
เว้นเสียแต่ใจมนุษย์สุดกำหนด ทั้งลวงล่องอเงยวทั้ง
เลี้ยวลค ดึงคลองคคคก็ยังไม่เหมือนใจคน

๑ ดึงปากช่องคลองซอสนัซหอน ทั้งเรือแพแล
สลอนเสลือกสลน ต่างแขงซ้อถ้อคานาวน คงคางัน
ซุ่นตนแคพนเลน เข้ายคเขียคเสียคแซกข้างแตกหัก
ข้างถ้อผลึกอกคอกซคเขมน บ้างทุ่มเถียงเสียงหญิงชน
เกนเกน ล้วนโคลนเลนเขอนเปราะละอะทั้งตัว ทนอย

๑๒/๐๗/๒๕๖๕
ตัวผัวเมียลงลากคค นางเมียหยุดผัวโกรธเมียโทษผัว

ด้วยยากเย็นเขินผดทงมคมว พอตงตัวเต็มเขยตเขา
 เลียดแซะ ทั้งยงชมรมกตยคเปริยะประ เลียดผัว
 ฝะพขพขปบขบแปะ ทีเขินเรียงเคียงลำขย่ำขแยะ มัน
 เกาะแะกันจริงจริงหญิงกัชาย

๑ จนตกทางบางสระไก่ครวไลยล่อง มีบ้านช่องซ้าย
 ขวาเขาค้าชาย ปลุกทัยทิมริมทางสองข้างราย ไม้
 เปลา่คายคกระย่ำทั้งต่าย ข้างคิยห้ามงามอมจนค้อม
 กิ่ง เป็นคอกตังแตกประกบสลขลิ ข้างแตกกร้าวพราว
 เม็ดเพ็ชรโนรี เขาชายคี่เกยไต้ไต้กระเฉอ มาตั้งชาย
 ฝายเจ้าของไม้ตองถอ เห็นเรือล่องร้องว่าซอทัยทิม
 เหนอ จะพุดจาการวะทั้งคะเออ เลียดงเหนือเหนือ
 หน้าตาน่าเอนค นึกเลียดกายหมายมันไคร่พันผูก ไร่
 เป็นลูกสระไก่ให้เจ้าหนู พอนักหยดขตรเราก้เจ้าชู้ อล่ำที่
 ไร่ร้องต่อจะขอชิม เขาอายุเอียงเมียงเมินทำเก็นเฉย
 ไม้เก็นเลยลวนลามงามหิมหิม ไร่ได้ตอบต่อล้อเหล่า
 เจ้าทัยทิม พอแย้มยมเฮฮาประสาชาย

๑ ถึงแม่กลองสองฝั่งเขาคังบ้าน นำสำราญเรือน
 เรือคเหลืองหลาย ข้าง่างปลาเค็ยวิ่งเรียงราย
 ทุ่งนวยวงใจวกันใหญ่่น้อย ชายสำเร็จเยื่อไก่ทิ้งไข่พอก
 กระเบนกระบอกปลาทูทั้งปูหอย ลูกคาร์บันขี้กันเปน
 พันร้อย ปลาเล็กน้อยชมงโครยโกยกะบุง นางแม่ค้า
 ปลาเค็มก็เต็มส่วย กำไรรวมประจวบจนครบดู
 ข้างเหน็บท้องบองขุ่ยค่วยค่วยตุ่ง ต่างยำรุงรูปร่าง
 ลำอังกา

๑ พอออกช่องล่องลำแม่น้ำกว้าง บ้านบางช้าง
 แหกแซไปแควขวา ข้างซ้ายตรงลงทเลพอเวลา พระ
 สุธยามคมวทัวแผ่นดิน คุช่ายขวาฆ่าปะโลงหวายโป่งแข็ง
 ให้วังเวงหวุ่นไหวฤทัยถวิล เวลาเย็นเห็นนกวิหคบิน
 ไปหากินแล้วก็พากันมารัง ข้างเค็ยคชคเค็ยงซั๊ยแซ
 โอแลแลแล้วก็ให้อาโหลยหลัง แม่นร่วมเรือนเหมือน
 นกตกกรัง ๑๒/๐๗/๒๕๖๕ จะโคกลงแนบข้างเหมือนอย่างนก นกกระไร

ไม่มีเท่ากกอย ไชยญน้อยน่าน้ำตาตก ต้องลม
 ว่าวหนาวหนึ่งเหมือนคั้งคก จะไต่กกกอกใครก็ไม่มี
 จนเรือออกนอกอ่าวคุเปล่าไวก ทะเลโล่งแลมัวทวิวิดิ
 ไม่เห็นหนสนธยาเป็นราตรี แต่ลมคักาวสว่างกระจ่าง
 ทา ส้ารวลรัตนคลนราชคังปรายเรียม ทังน้ำเขยมข่า
 แล่มข้างแควขวา ทาวกระจายพรายพรั่างกลางนภา
 แสงคองคาเค็มพราวราวกับพลอย เห็นปลาว่ายกายสล้าง
 กระจ่างแจ่ม แลแอร่มเรองรุ่งชันกุงฝอย เปนหมู่หมู่
 ฟุ้งองชล่องลอย ค้วนน้อยน้อยนางมัจจกขมง ไกรย
 ชนอารมณ์ชมปลาเวลาคิก หวนล้าฤกแล้วเลียคายไม่
 วายไทย แม้นเห็นปลาวารินจะคินโดย ทั้งลมโชย
 เฉื่อยชนระรินเย็น จะเพลีนชมยมนาเวหาห้อง เช่นน
 นื่องไหนเลยจะเคยเห็น ทะเลโล่งไวกว่างน้ำค่างกระเซ็น
 คุกาวแก่นดวงสว่างเหมือนอย่างโคม จะเปรมปริตักใจ
 มีใช้น้อย นื่องจะพลอยเพลีนอารมณ์ด้วยชมโฉม ใ้

ชายจิตรกิติรักลักประโลม ทรวงจะโถมตรงช่องปาก
 คลองโคน คุ้มมีค่าสำคัญที่นั่นแน่ เรียกแถม
 ตายทำพุกษาโกวัน ลำภูรายชายเลนคูนเอนโอน วาย
 โยนยอกระยาริมสาคร หิงห้อยจับวามอร่ามเหลือง
 คุ้มเรื่องรายจำรัสประภัสร์ เหมือนแหวนก้อยพลอย
 พรายเมือกรายกร ยังอาวรณ์แหวนประดับด้วยลึบตา

๑ ถึงคลองช่องล่องเลียบเงียบสังข์ เห็นเมฆมกลัด
 กลางทะเลบนเวหา เลียงโครมครนคลื่นกระแทงผิงชล
 สมสลาตันตงหิงหือ นาวาเหเซหินไทรบนบวน ต้อง
 แจวทวนท้ายหินช่วยกันถอ ถึงดีแจวแล้วเรือยงเหลือมือ
 ลมกระพือพัดโงกโคลงเคลง ทั้งคลื่นซ่านาซึกให้
 ชักขึ้น โอแต่ชั้นคลื่นลมยังข่มเหง นำอายเพื่อน
 เหมือนคำเขาทำเพลง มาเท่งเต่งเรือลอยน่าน้อยใจ
 ยิงแจวทวนบวนปั่นยงหินเห ลมทะเลเหลือจะต้านทาน
 ไม้ไหว 12/7/2565 เลียงลวยเสยเกยตรงเข้าพงไพร ติคอยู่ใต้

คั่นโงกทางแต่กลางคั้น พอจุดเทียนเขียนขึ้นน้ำมันคว่ำ
 ต้องวิตน่านาวาไม่ผาฝน เลือดทนอนหมอนนวมน้ำท่วม
 ชน เหลือดแต่ผืนผ้าแพรของแม่น้อง ไต้กั้นลมห่มหนาว
 เมื่อเช้าตรู่ ยังไม่รู้จักคุณการุญสนอง ลมรินรินกลิ่น
 กลบขยลของ ไต้ปักครองครุฑเมื่อเรือค่าง เขา
 หลับเรื่อยเหินยออ่อนนอนสนิท พินคึกโครวฉวยจนจวน
 สว่าง เสียงนกร้องซ้องแซ่ครอแควคราง ทั้งลึงค่าง
 ครอกโครกละโอกลอย เสียงชนิที่เหล่าชายีสาน วิเวก
 หวานหวิวหวิวฉวฉวโหวย หวิวหวิวไหวไต้ยั้งคั้นโดย
 ชนโหยหาคูไม่รู้วาย เหมือนนวิคกอน้องที่ตรองตรึก
 เหลือดลำภูกาไลยมิไคร์หาย จะเรียกข้างอย่างชนิกี้
 มีอาย ต้องเรียกสายสวาทในใจว่าจวญ จนรุ่งแจ้ง
 แสงสว่างนภางคัพน ต้องค่างตนคคยาปากันสรวล จะ
 เช่นคำลาเหลือดเป็นเรือฉวน พอเห็นจวนนำชนค้อยชนใจ
 ต้นแสมแลตุล่วนอยู่แสม ชนไต้แต่ตนกิงวงไสว เขา

ลั่นทันหล่นมอยผลอยผลอยไป ลงมุกโต้มเลนเห็น
 แค้ตา ไอเอนก^๒หน^๒นอ^๒ย^๒ร^๒อง^๒ห^๒อย^๒เห^๒าะ^๒ ขึ้นไปเกาะกิ้ง
 ตลอดขอกพฤษษา ล้วน^๒ข^๒บ^๒แ^๒ง^๒แ^๒ล^๒ง^๒ฤ^๒ท^๒ธ^๒เ^๒า^๒ย^๒ล^๒ิ^๒ค^๒ม^๒ว
 ก^๒ว^๒ค^๒ร^๒ง^๒ห^๒น^๒า^๒ร^๒ี^๒ก^๒ใ^๒ห^๒ั^๒ม^๒ั^๒ไ^๒ด้^๒ย^๒น^๒ จ^๒บ^๒แ^๒ง^๒เ^๒อ^๒ย^๒เ^๒ย^๒ฝ^๒า^๒ห^๒า
 เ^๒า^๒เ^๒ย^๒ก^๒ แม^๒ย^๒า^๒ย^๒ร^๒ี^๒ก^๒จะ^๒ใ^๒ห^๒ี^๒ไ^๒ป^๒ก^๒จ^๒ู^๒น^๒ ท^๒ัง^๒ว^๒ง^๒ท^๒ัง^๒ง^๒า
 อ^๒อก^๒ม^๒าก^๒น^๒ ช^๒ว^๒ย^๒ป^๒ค^๒ร^๒น^๒บ^๒ค^๒ย^๒ง^๒ก^๒ร^๒ร^๒ท^๒ง^๒ร^๒า^๒ย^๒ เ^๒า^๒ร^๒้า^๒ร^๒ี^๒ก^๒
 เ^๒ร^๒ี^๒ก^๒ห^๒ไ^๒ค^๒เ^๒ล^๒่^๒น^๒ ม^๒ั^๒น^๒อ^๒ย^๒าก^๒เ^๒น^๒ล^๒ก^๒เ^๒ย^๒ท^๒ำ^๒ง^๒เ^๒ย^๒ห^๒ง^๒า^๒
 เ^๒ย^๒ม^๒อ^๒อก^๒พ^๒ง^๒ท^๒ง^๒ท^๒ว^๒ก^๒ล^๒ว^๒แม^๒ย^๒า^๒ ไอ^๒เ^๒น^๒ก^๒อ^๒าย^๒ค^๒ว^๒ย^๒ข^๒บ^๒แ^๒ง^๒
 แ^๒ล^๒ง^๒ล^๒้า^๒อ^๒อ^๒ย^๒ เ^๒ห^๒ม^๒อ^๒น^๒จะ^๒ร^๒ู้^๒อ^๒ย^๒ใ^๒น^๒เ^๒ล^๒่^๒ห^๒เ^๒ล^๒น^๒ห^๒า^๒ แต่^๒ห^๒าก^๒ว^๒า^๒
 พ^๒ค^๒ย^๒าก^๒เ^๒น^๒ย^๒าก^๒ห^๒อ^๒ย^๒ เ^๒ร^๒ี^๒ย^๒บ^๒เ^๒ห^๒ม^๒อ^๒น^๒ค^๒น^๒จ^๒น^๒ท^๒น^๒ท^๒ง^๒บ^๒ญ^๒
 น^๒อ^๒ย^๒ จะ^๒ร^๒ก^๒ล^๒ว^๒อ^๒อ^๒ย^๒อ^๒อก^๒ไ^๒ม่^๒ไ^๒ด้^๒ต^๒ง^๒ใ^๒น^๒ก^๒ พ^๒อ^๒ล^๒อ^๒ย^๒ล^๒้า^๒
 น^๒า^๒ม^๒าก^๒อ^๒อก^๒จ^๒าก^๒ย^๒า^๒ ไ^๒ค^๒เ^๒อ^๒ย^๒อ^๒า^๒ไ^๒ค^๒ร^๒ย^๒แ^๒ล^๒ม^๒อ^๒ย^๒แต่^๒ค^๒ก^๒
 ใ^๒น^๒ค^๒ง^๒พ^๒น^๒ช^๒น^๒ช^๒ุ^๒ม^๒ท^๒ก^๒พ^๒ุ^๒ม^๒พ^๒ฤ^๒ษ^๒์^๒ ผู้^๒ไ^๒ค^๒น^๒ก^๒พ^๒น^๒ฟ^๒าด^๒ใ^๒ห^๒ั^๒ค^๒ล^๒าด^๒
 แ^๒ค^๒ล^๒ว^๒ แ^๒ล^๒ว^๒เ^๒ล^๒อ^๒น^๒ค^๒ล^๒า^๒ล^๒า^๒จ^๒าก^๒ย^๒าก^๒ค^๒ล^๒อ^๒ง^๒ช^๒อ^๒ง^๒ ไ^๒ป^๒ต^๒า^๒ม^๒
 ร^๒อ^๒ง^๒น^๒้า^๒ล^๒ก^๒ข^๒ก^๒เ^๒น^๒แ^๒ล^๒ว^๒ ข^๒ำ^๒ม^๒ย^๒ส^๒ำ^๒น^๒ข^๒ำ^๒น^๒ส^๒อ^๒ง^๒พ^๒น^๒อ^๒ง^๒แ^๒ล^๒ว^๒

ค่อยคล่องแคล่วเข้าชวากปากตะขุบน น้ายิ่งน้อยค่อยค้า
 พอลำเลือน ไม่มีเพื่อนเรือปลาช่างชาตสุญ ในคลอง
 ลัดที่ศันายังฮาคร เป็นคินพุนพานจะตนแต่พินโคลน
 ข่าปะโลงโงงกางแกมแสดม แต่ลวันแต่ตายฝอย
 กรองกร้อยโกรัน ตลอดหลามตามตลิ่งลวันถึงโลน
 อ้ายทโมนนำหน้าเที่ยวคว่ำปู ครั้นลวงขุตสุตอย่างเฮ
 ทางยอน มันหันบนอนร้องเกลือกเกลือกหัวหู เพื่อนเข้า
 คร่าหน้าหลังออกพริ้งพรุ ลากเขาปูออกมาได้ไอ้กะโต
 ทิ้งหอยแครงแมลงตามันหาคล่อง ฉีกกระดองกินไข่
 มีไข่โง่ ได้ฮ่มฮันถ้วนหมดไม่อดไซ ออกเอ๋ยไอ้
 เอนกหนุ่มแมลงคา ให้สามชหลังเที่ยวผั่งแฝง ตาม
 หล้าแหล่งเลนเคมเลมภักษา เขาก็บเข่นเหนสุมเพศ
 เวทนา ทั้งแมลงกาฉิวเลียเอาเมียไป ฝ่ายตัวผู้
 อยู่เกี่ยวเที่ยวไม่วอก เหมือนตาบอดมิได้แจ้งตำแหน่ง

ไทร ต้องอดอยากจากเมื่อยเส้นน้ำใจ ก็บรรลโดยแล
 กลาดคายคา แม่นเคียวนมหญิงไม่ทิ้งผิว ถึงรูป
 ช้วนจระรักให้นักหนา โอ้อาลัยใจอย่างนางแมลงคา
 แต่คู้หน้าในมนุษย์เห็นสุดแล จนออกช่องคลองขาง
 ตะยุใหญ่ ล้วนข่าไม้ คั้นเบ็กเส่มักแสม นกกระลา
 ยางกรอกรอกกระแต เลียงซ้อแซ่สองข้างทางกันดาร

๑ ถึงทวังตั้งประทับรัยเสด็จ มาทรงเบ็ดกระให้
 ไม่สังหาร ให้ปล่อยไปในทะเลเอาเพดาน แต่โบราณ
 เรียกว่าองค์พระทรงปลา แต่เคียวนทวังกรังร้าง
 เปนรอยทางทขปรายราชรุกษา ยังแลเลียบเตยนคท
 พลับพลา นกกระอาอนิจจึงไม่ยั้งยืน เติมเป็นข่ามา
 เปนวังตั้งประทับ แล้วก็กลับไปเป็นข่าไม้ผาฉน เหมือน
 มียศลดลงไม่คงคิน นกสอนอายุใจมาในเรือ

๑ ถึงขางหออหอไครทไทรหนอ มาปลุกหออเสนาห
 ในข่าเสื่อ ๑๒๐๐ นยขนนทขนบกกรวกเรือ ทังทางเรือจรใช้

ก็เดโโก ถึงเจ้าสาวชาวสวรรค์ฉันไม่อยู่ จะโคกสู้
 เอกาณาโต ด้วยพรันต์วงกลมเล็กก็เหลือไซ้ เห็นแต่
 โปทเลจว. ซัดอช ทั้งเหลืองตำกว่าคร่าส่วนกล้าแก่แล้ว
 จนเรือแจววนใกล้มีใคร่ถอย คุณากลัวตัวใหญ่มีไซ้
 น้อย ต่างคนคอยภาวนาอุส่าห์สำรวม เห็นนกบินกิน
 ปลาแล้วนำรัก นกขี้กหลกกลงน้ำเสียงตำขี้วม นก
 กระเด็นเห็นตามนกงามกวม ก็ขี้เห็บตัวมเตียมตำย
 ตามชายเลน

๐ ไปครู่หนึ่งถึงเขาตระคริวสวาท มีอาวาสวิทวา
 มหาเถร มะพร้าวรอบขอบทวีแวง พอจวนเพลพัก
 ร้อนผ่อนสำราญ กีบหนพัตจก็อุปเทียนคอกไม้ จะชน
 ไหว้พระสัมฤทธิ์พิศฐาน เขานัยถอภาอยู่แต่ขรรณ
 ไครบุลยานพระรัชช่วยคิขรอัน ขนลานวิคคินาทุ
 อาวาส คีลาตาคเลียบเกินเนินสิงขร พฤษยาออก
 คอกช้อยรรชว หอมขจรจำป่าสารวิ ต้นโพไทรไม้

งอกตามซอกหิน อินทนิลนางแย้มสอดแซมศรี เหล่า
 ล้นทมรมรอบขอบคีรี สุมาลีหล่นกลากคายกิน ไค้ข่ม
 เพลินเกินมาวังนาโยสถ สมาโทษถือเทียนเวียนทักษิณ
 เคารพสามตามกำหนดหมกมลทิน กัณฑ์นิลนพพิศ
 เข้ามัสการ ไค้สร้างน้ำชำระพระสัมฤทธิ์ ถวายอุปัชฌาย์
 อุทิศพิศฐาน ขอเกศะพระสัมฤทธิ์พิศการ ท่านเชียว
 ชาญเชิญช่วยด้วยสักครั้ง ให้ไค้แหวนแทนทรงสักวง
 หนึ่ง กัณฑ์แพรงหอมห่มให้สัมหวัง แม้นไค้ของ
 สองสิ่งเห็นจริงจัง จะแต่งตั้งบายศรีมัลลคร ทั้งเทียน
 เงินเทียนทองของเสวย เหมือนเขาเคยบูชาหน้าสิงขร
 สาธุสะพระสัมฤทธิ์ประสิทธิ์พร ให้ไค้นอนฟูฟเหมือน
 ชุชก แล้ววันทาลาเลียขลงเหลียมเขา พอบังเงาแดด
 รมทั้งลมตก ออกนาวามาทางบ้านข้างครก มะพร้าว
 กกกุสลังสองข้างคลอง มีส้มสุกดูไม่เหมือนในสวน
 ตลอดล้วนเรียงรายเรียกขายของ เขาเลียเลียต่อถาม

ตามทำนอง ไต่ ย่อมย่องนิกหน้อยอรร้อยใจ จนเรือออก
 นอกชวากปากยางครก ต้องเลี้ยววกไปตามลำแม่น้ำ
 ไหล เป็นถิ่นฐานบ้านนาขำไร่ เขาทำไร่ถั่วฝัก
 ปลุกผักแพง แต่ผักทองร้องเรียกว่าน้ำเต้า ผักเขียว
เล่าเรียกว่าขีพรว้าแดง ล้วนเลี้ยงวัวตัวนี้ดี กินแรง
 แต่เลี้ยงแปร่งเบรียหวูไม่รู้จักลัว เจ้าสำนวนชวนดีแต่
 ฝ่ยาก พุดด้วยยากชาวบางกอกจนกลอกหัว แล่น
 แสงอันค่อนว่าค่อนคำว้า เขาคักหัวเขวนห้อยร้อย
 ประการ แลแล้วแข่งซาลาเหลออายเสอชย ลำเลิกทข
 ทวนชาติเลี้ยงฉลาดาน อ้ายว้วเถาเขาล่มคือสมภาร
มันขครานทตเขาเขาจงแทง ถึงบ้านใหม่ ถัดตาม
 สงไสย ว่ายังไกลอยู่หรือบ้านท่านขุนแขวง ไม่บอก
 ก่อนอันถามเป็นความแคลง จะพายแรงฤว่านายจะ
 พายเขา ถ้าพายหนักสักครู่หนึ่งก็ถึงคอก สำนวน
 นอกนำเพชรแล้วเข็ดเขา บ้างให้ฉาวกราวเกรียวเกียว
 เข้าเขา บ้าง ^{๑๒/๐๗/๕๖๕} ข้างตงเตาเขยวตาลพานอุดม

๑ ถึงข้างกุ่มหนุ่มแก่สาวแซ่ซ้อง มีบ้านสองฟาก
 ข้ามนามประถม ข้างซ้ายมือชอบ้านส้านขายนม นำ
 ใคร่ชมชื่นจิตรคิครำพึง อย่างไรฤาชอเช่นนั้นชื่นหนัก
 หนอ ฤาแกล้งล้อจะให้ นึกล้าฤกถึง

๑ ถึงบ้านโพไธ่ นึกไปฤกซัง เคยมาฟังพิศรอน
 แต่ก่อนไร ก็ชุนรอนต้องเป็นแพ่งตำแหน่งพี สติตย์
 ที่ที่ขนาพอฮาไศรย เป็นคราวเคราะห์เพราะนางนวลมา
 กวนใจ จึงจำให้หมองหมางเพราะชวงคอ นึกชม
 ขุณฺณรอนร้องท่านแพ่ง เชอชอมแปลงปลุกที่ชีกลัย
 เช่นหอ จนผู้เฒ่าเจ้าเมืองนั้นเคืองพอ เพราะลวงคอ
 เคืองชัดถึงคัศรอน

๑ ไธ่สังสารท่านรอนเคยครองรัก เมื่อมาพักบ้านโพธิ์
 สโมสรว เคยร่วมใจไหนจะร่วมน่วมที่นอน ทั้งร่วมรอน
 ร่วมสุขสนุกสขาย แต่เคือนสักระกานีวราร้าง ไปอยู่
 ขางกอกไกลกนไศหาย เห็นดินฐานบ้านเรือนเพื่อน

หญิงชาย แสนเสียดายกหนานกอาโดย ถึงต้นตาล
 บ้านคุณหม่อมมยุญนาค เมื่อยามยากจนมาไต่อาไศรย
 มารดาเจ้าคราวพระวังหลังครรไลย มาทำไร่ทำนา
 ทำนการอุย เมื่อเจ็บป่วยช่วยรักษาจะหาคู้ จะขอสุ
 ให้เป็นเนื้อช่วยเกอหนน ยิ่งยากไร้ ไม่มีของสนองคุณ
 ขอแบ่งบุญให้ท่านทั่วทุกตัวคน ทั้งนารีที่ไต่รักลี้ล้าฤก
 เป็นแต่หนักล้งหลังหลายครั้งหน ขอสมมาอย่าได้มีราคิ
 ปน เป็นค่างคนค่างแควแล้วแล้วกันไป แต่ข้งรางทอง
 น่องหญิงยังจริงจิตร แนบสนนินยเชื่อว่าเนื้อไซ จะแวง
 หาสารพิคยังซัดใน ต้องอายุใจจำลากลัวซำการ

๑ ถึงอารามนามทกภูทอง คุเรืองรอรุ่งโรจน์
 โยสถ์วิหาร ริมอารามข้ามน้ำท่าตะพาน นมัสการ
 เดินมาในนารี ถึงคั้งเคียวเลี้ยวลคชอคคอชย ตะวัน
 ค้อยคล้าฟ้าในนารี ค้อยคล้องแควแล้วแจวรับถึงพริบพริ
 12/07/2565
 ประทับที่หน้าท่าพลับพลาไชย ทั่วยวคินทสาหรับประทับ

รัตน์ นรินทร์ท้าวพระยามาฮาไศรย ขบเคชะฐานภาพ
 ช่วยปราบไทย ให้มีไชยเหมือนเช่นนามอารามเมือง
 ๑
 ๒
 ๓
 ๔
 ๕
 ๖
 ๗
 ๘
 ๙
 ๑๐
 ๑๑
 ๑๒
 ๑๓
 ๑๔
 ๑๕
 ๑๖
 ๑๗
 ๑๘
 ๑๙
 ๒๐
 ๒๑
 ๒๒
 ๒๓
 ๒๔
 ๒๕
 ๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

บุญไป ให้ท่านได้สุวรรค์ชั้นวิมาน แล้วข้าอาชวาทโดย
 ใจจะขาด จำนิราศแรมร้างห่างสถาน ลงเรือจอด
 ทอดท่าหน้าตะพาน แสนสงสารศิษย์หาออกมาอง เห็น
 หนานองทองมออารัก ครนจะตกเล่ากักตัวผัวจะหึง ไต่
 เคยเห็นเป็นผมอมักคอดคง จะคุมตั้งแตกชำระยาเย็น
 ทงที่ปรางค์นางใหญ่ได้ ให้ผ้า เมื่อครั้งมาสอนบุตร
 สักสรรเสริญ ได้ห้ามหนาวครวระกำจงจำเวิญ ยัง
 เชื้อเชิญชวนชักรักอารมณ์

๑ แล้วไปบ้านท่านแพ่งตำแหน่งใหม่ ยังรักใคร่
 ครองจิตรสนิทสนม ที่กระระใคร่ได้ใจนิยม เขารับ
 สมปราถนาสามีกกตก จะกลับหลังยังมีได้คังใจชั่ว ต้อง
 ไปท่วยานเรือนเพื่อนรู้จัก เมื่อเป็นข่ามากคนเคียวเทียว
 สำนัก เขารับรักรักคุณภรรยา ที่ไหนไหนไมตรียังกัสน
 เว้นแต่อินวตเเกศของเขษฐา ช่างตัดญาติขาดเค็ดไม่
 เมตตา พอเห็นหนานองก็เขื่อนไม่เหมือนเคย ใค้คิก
 ๑๒/๐๗/๒๕๖๕
 แค้นแหวนประคิขกับแพรเพลาะ เป็นครวระคราหะ

เพราะเป็นบ้านจาเอ๊ย จนรักตายกลายเป็นกอดเคย
 ไม่เห็นเลยว่าจะเป็นไปเช่นนั้น ไช้ คิ คิง ฟิง ยัญ ท่าน
 ขุนแพ่ง ไปหน้าแล้งวัยแขกกรอกวิสันต์ คำเข้าเฝ้า
 เสด้านาตาลทงหวานมัน ใ้ช่วยกันค้นข่าน้ำกะทิ
 เขาไปเที่ยวเกี้ยวเข้าอยเฝ้าห้อง เหมือนพินองนกไอ
 อโหสิ เหนอเอ๊ยเนอเหลืออเจ็บจนได้บลิ ยังปริปริปริมิ
 พร้อยเป็นรอยรอย ครันไปเยือนเรือนหลานบ้านวิกเกาะ
 ยังทวงเพลาะแพรคำที่ท่าหาย ต้องใช้ สิทยทิมจิม
 พราย วิลาศลายลอยทองสนองคุณ แล้วไปบ้าน
 ทาลเวียงเคี้ยวบ้านไร่ ที่นัยโน้องเนอช่วยเกอหนน พอ
 วันนคชคัน เขาทำบุญ เห็นคนนุ้ยคยงย่นรังวอ เขา
 ว่าน้องของเราเป็นเจ้าสาว ใ้รู้ราวเรื่องเว่อมาเจอหอ
 เหมือนตุคใ้ว่ายน้ามาคำตอ เตี้ยแรงถ่อกายมาก
 ฮากพิ จะแทนบุญคุณมาประสาขาก ต้องกระตาก
 กิ่งหนิงศรกระคอนกลบ ใ้ใ้ฝากแต่แพรฝากขยาทรวัย
 ใ้ใ้สาว ^{๕/07/2565}หนงนทาขวัญน้อง ใ้ใ้หนงครงขเมอปลุก

จะมาผูกมืออย่างอย่าหามงมอง แล้วมาเวอเหลอล่าก
 ใฝ่ตรรกตรอง เทยวลลองคุณท่านทุกบ้านเรือน

๐ แค้นแต่ข้ากรรมอะไรไฉนน้อง ใฝ่ท่องท่อง

ทุกทุกขไม่มีเหมือน ช่างกระไรใจจิตรไม่บึกเขื่อน จะ

ไผ่เขื่อนเล่ากรัว่าอยู่ไฟ จึงฝากคำทำกลอนไว้สอนสั่ง

เมื่อมพวงพหามคามวิไลย พอรวันพระศรัทธาพากันไป

เทยวแหว่ไหว้พระอารามตามกำลัง ดาวสุระพระนอน

สิงขรเขา พระพุทธเจ้าหลวงสร้างแต่ปางหลัง ยัสย

วาฝากันเป็นขัลดงก ดูเปล่งปลั่งปล้มใจกระไรเลย

พระเนตรหลับทักพระบาทไถยาสันเหี้ยยก อ่อนละเอียก

ชาสนะพระเชนย พระเจ้างามยามประธมน่าชมเชย

ช่วยว่าเพยพิชนน่วลม แล้วนกว่าหน้าหนาวมาครวณ

ถึงแท่นทพระสถิตยสันนิทสนม ยังมีแต่แพรหอมถนอม

ชม ไคกลห่มหุ้มธระพระประธาน อุตติว่าผ่านของ

พนอง ฝ้ายเจ้าของชาติรักสมัคศมาน มาห่มพระ

จะให้ผลคลบนันดาล 12/07/2565 ไคพยพานภายนำสถาพร ทั้งรูป

งามทราชมประโลมโฉมแลลัม ขอให้แก้มสองข้างอย่าง
 เกสร ทั้งเนื้อหอมพร้อมกลิ่นกลิ่นขจร คนแสนงอนให้
 มางอ้อมาขอชิม หนึ่งผ้าชำไต้ห่มประณมพระ ขอทิวชู่
 จงเห็นเป็นขนิม ให้มีใหม่ไต้คัลลิต์ขนิม ทั้งขลิบริม
 หอมพุ่งปรุงสนธิ ทั้งศิษย์หาผ้ามีต่างคลห่ม คกลม
 ประณมพิศถานการกุศล ขอเนื้อหอมพร้อมกันเหมื่อน
 จันทน์ปน ไต้เวยะคนขอจวบรักบุรพา แล้วลดเลียว
 เทียวไปยันไคอิฐ ต่างเพลินพิศเพิงผารุกษาเขา จิก
 จันทน์แจงแทงทวยกรวยกันเกรา โมกข์แมงเม่าไม้้งอก
 ซอกศิลา เหล่าล้นทมยมโคยรวงโรยกลิ่น กระจวยริน
 รนรณชนนาสา ไบสถ์วิหารลานวัดที่คณา ล้วนศิลา
 แลสอาดทวยกวาดเตียน มีกุกุทพระสงฆ์ทรงสถิตย์
 พฤกษาชिक्षันไม่เหมือนไม้เขียน นำสนกรุกษาชาติ
 ฑายเตียร เทียวเดินเวียนวงรอบขอบศิริ พอแคควม
 ลมชายสยายจิตร เทียวชมทิศทุ่งทางกลางวิถี ทัว
 ประเทศเขตรแคว้นแดนพวิพริ เหมือนจะช้ไปไม้พัน

แต่ทันกาล ที่พวกทำน้ำโดนคประโยชน์ มีค
 สำหรับเห็นข้างอย่างทหาร พระโองยาวก้าวคืบพันทธาน
 กระบอกตาลแขวนกันคนละพวง แต่ใจก็คิดว่าใครเข้า
 ไปขอ ให้กินพออ้อมอทรขหอนหวง ได้ชื่นฉ่ำน้ำตาล
 หวานหวานทรวง ชื่นเขาหลวงเลียบเดินเนินบันได คุ
 เย็นชื่นรุ่มพนมมาก รุกขชาติช่อดอกออกไสว ย่าง
 หล่นร่วงพวงผลาสุมาลัย ต่างเกิดไ้เดินค้มข้างชม
 ดวง ภูมรินบินว่อนเทยวอร้อง เหมือนเสียงฆ้อง
 หึ่งหึ่งลวนมวงหลวง เวียนประเวศเกสรายบุษผาพวง ได้
 เศษดวงดอกไม้เหมือนใจจง

๐ ไ้อักน้องท่องเที่ยวมาเปลี่ยวจิตร ไม่มีมิตร
 ทุจะชมส่มประสังค กับหนน้อยพลอยเพลินเที่ยวเดินวง
 ชนถึงองค์พระเจดีย์บนคริน ต่างเห็นออยบอยนอนอ้อม
 ออ่ยพร้อมพรั่ง ย่างหยคนั่งเอนนอนกับก้อนหิน เห็น
 ประเทศเขตรแคว้นในแดนดิน มีบ้านถิ่นที่ไม่วิไรราย
 ครัวรอบขอบเขื่อนค้ำเหมือนเมฆ แลวิเวกหวาดหวอนยัง

ขวัญหาย เห็นทะเลเคหาหน้าหาดทราย คุเรียงราย
เรยเรยเคยคคคิน ใ้ช้ลมเพลินเนินมุงคทุงกว้าง มี
แหวทางเดือนท่าซลาสินธุ์ ผุงวิหคนกกาเทยวหากิน
ข้างโยยบินว่าวอนข้างรอนเรียง ที่ไว้ค้อยเดี่ยวก้เทยว
ร้อง ประสานซ้องสกลมภาษาเสียง กินปลี่เข้ลำเขาไฟ
จิชไม่เรียง กรอดเคียงค้กรอดแล้วพลอดเพลิน รอก
กระแทแลโลกกระโดดเล่น กระต่ายเต้นตามลำเนาภูเขา
เขิน ที่ทุงกว้างกลางหนเห็นคนเดิน หายน้ำตาลคานเขิน
หยอกเอนกัน ทั้งลือเกวียนเคยรคาศคกลากเกลอน
ทุกฉนเดือนทุงแฉวแพ้วจหัน โสมนล้ทคันงานสายฉี
แล้วพากันเข้าในถ้ำนำสำราญ มีพระไสยาสน้พระบาท
เหยยค คนมันเหยคเหยนขคคคคสังสาร พระทรงพัง
ทั้งพระเพลาก้รวราน โอ้ชาวบ้านช่างไม่สร้างขนข้าง
เลย ทั้งฉนงพงทขอยกยถ้ำ โฉนกันน้ำตาคกเจียว
อกเอย คว้างเวงเชิงพนมน่าชมเชย ต่างแหงนงย
ชมฉงอันกอนคีลา เปนลกหลันชั้นช่องมีห้องหทัย แล

สลับเลื่อมคล้ายลายเลขา กลางคิรินหินห้อยย้อยระย้า
 ภายคาคคดคังพัพวง ฉะเช่นนมฤทธิจะคิคซ้อน เหา
 สิ่งขรเข้าป้ตังวิมวังหลวง เห็นหน้สาวชาวยุรินลัน
 ทั้งยวง จะแหนหวงห้องหีบฉงจับกุม เขาตงอางกลาง
 ถ้ามานายออย คมออยผอยเผาะลงทตรงหลุม เป็นไคล
 คล้านาแท่งกลบขงคุม เป็นหินหุ้มอางอิฐลันทก แล้ว
 เคนคภพาคีลาเลอม ข้างงอกเงอมเงาระยีสลับดี เป็น
 ห้องนอยรอยหนงลือลายมอม คิคตงขเมอเป็นข้าเคย
 มานอน ชมลูกจันทนกลนกลนระรินวน จนเทียงคิน
 แชนข้ายกลายเป็นหมอน เห็นห้องหินคิลลาน่าอาวรณ
 เคยกล่าวกลอนกล่อมข้าไอ้ชาตรี พอจนวนรุ่งฝงนกวิศ
 ร้อง เรไร้องเสียงจิงหริคคังคักดี คิคคินงถึงตัวกลวิ
 ค้องคี่ ค้อข้ายจิงค้อยวายฟายน้ำตา ไอยามยากจาก
 ยุรินมาถันเถื่อน ไม่มีเรือนแรมอยู่ในคูลา เตือนสว่าง
 ต่างไค้เมอไสยา แผ่นคีลาต่างฟกกระคูกเย็น ยังรินริน
 กลนกลันจันทนกระแระ เหมือนจะแนะนำจิตรให้คิคเห็น

หล้อรำภูกนกน่าน้ำตากกระเด็น ไร่จำเอนเป็นกรรมาจิง
 จำไกล มาเห็นถ้ำน้ำตาลงพราวพราว แต่เพื่อนยาก
 ยังไม่เห็นว่าเป็นไฉน จะไปเรือนเขื่อนเขี่ยมก็เจียมใจ
 ขอสั่งไว้เถกถาคชาทรวง อินถานทมมนุษย์หยดกินน้ำ
 มีไต่ถ้ำของอิเหนาถ้ำเขาหลวง เขาช่วยเล่าเถิดว่าเขา
 ไม่ด้อหลวง แต่เขาหวังเขาห้ามต้องขามใจ จิงเขียน
กลอนนอนค้างไว้ต่างพักตร์ หวังประจักษ์มิ่งมิตรพิสมัย
 จะภิญโญโมทนาให้อำไภย อ्यान้อยใจเลยถ้ำขออำลา
 แล้วลัดออกนอกถ้ำเนาเขาหลวง คุแค้นทองเคื้อนสว่าง
 กลางเวหา ไร่เข็นฉาน้ำค้างที่กลางนา เลี้ยงขบงษา
 เพื่ยภพลอดขบงษอกตาล มาตามทางหว่างโคนคลิงโลก
 จิตร แต่พวกศิษย์แสนสุขสนุกสนาน เห็นกระต่ายไล่
 โลกโคกทชยาน เลี้ยงสกตาลกรากคังคลิงแล ต่างชิม
 ชมคมเคินเจริญวัน เทียวชมชนเขตรแขวงด้วยแสงแข
 ต่างลกเลียวเที่ยวเต็กดอกแคแตร ไต่เห็นแต่กันน้อย
 ต้อยทิวค 12 ลักสองยามตามทักถวนขบงษา เลี้ยงแจ้วจา

ข้อยเจยวเตยวเตยวคติก ไช้^๔ ^๔ พงษ์พงษ์หวังสวาทไม่ขาดคิก
ช่างไม้ฝึกเสียงสาวชาวพริยพรี

๑ แล้วเลยวลงตรงหน้าวัดพระธาตุ พอเดือนกลาง
กล้อยจำรัสรัศมี ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐
ไม่มีเงาข้างเป็นอย่างไร สาธุสะพระมหาคทาต ยัง
ปรากฏมีไต่เลื่อมที่เลื่อมใส พอไต่ขึ้นวันทาลาครรโดย
ลงเรือใหญ่ล่องมาถ้านี้ จึงจดหมายรายความตาม
สังเกตุ ถิ่นประเทศแฉวงทางกลางวิถี ให้ช้านเล่น
เป็นเรือเมืองพริยพรี ผู้ใดมีคุณก็ได้ไปแทนคุณ ทั้ง
ผ้าหอม ย่อมเหลือองไต่ เปลืองหอม พระประอมที่ลำเนา
ภูเขาชน กุศลนั้นบรรพาทที่การุญ รัชส่วนบุญเอาเด็ก
ท่านที่ช้านเฮย ฯ